

Giới thiệu U Lan

U Lan của tác giả Điền Tâm là câu chuyện về tình yêu ngang trái xoay quanh cuộc sống giữa hấn và nàng kể từ khi gặp nhau và nhận ra sự thật về nhau...

Hấn từ khi có được nàng, cứ tưởng rằng mình sẽ có một cuộc sống yên bình và hạnh phúc nhưng mọi thứ đều sụp đổ trong hấn từ khi biết được nàng đã lừa dối hấn khiến hấn phải vào ngục chịu tội...

Tức giận vì mọi thứ nàng đã gây nên, hấn quyết định sẽ làm mọi cách để thoát ra khỏi ngục và đi tìm nàng trả thù, liệu mọi chuyện sẽ ra sao ?!!

Bạn đang đọc truyện *U Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Lúc này chiến loạn đã lâu, lại thủy chung không thấy hòa bình phủ xuống nơi loạn thế.

Bắc Quốc cùng Nam Quốc, trong lúc đó lấy sông Trầm Tinh để ngăn cách, hai nước coi đây là biên giới. Phương Đông đại dương mênh mông, phương Tây thì có hai mươi ba đỉnh núi cao, núi cao lẫn trong mây, đỉnh núi quanh năm tuyết phủ không thay đổi.

Bắc Quốc lập đô Long Thành, nữ vương chuyên chính, đất đai cằn cỗi, thời tiết khắc nghiệt, lấy chăn thả làm nghiệp, cả nước bất luận nam nữ già trẻ, đều là dũng sĩ dũng mãnh thiện chiến.

Nam Quốc lập đô Phụng thành, hoàng đế ngu ngốc, quan văn lộng quyền, võ quan cậy mạnh, chính trị hủ bại. Song, phía nam khí hậu ẩm áp, đất đai phì nhiêu, thích hợp trồng trọt, lương thực dư thừa, tuy ở trong chiến loạn, các ngành nghề vẫn phồn vinh cường thịnh như trước.

Trận chinh chiến này, từ những chiến loạn rời rạc ban đầu, từ từ diễn biến thành đại chiến mang tính toàn diện, song phương đầu tư vô số tài lực, nhân lực, cùng nhân mạng.

Đánh lại ngừng, ngừng rồi lại đánh, đánh đánh ngừng ngừng, trận chiến này đến nay đã hơn trăm năm.

Quốc thù gia hận, thành một cục diện bế tắc, thâm căn cố đế, vĩnh viễn khó hòa giải...

Biên cảnh Nam Quốc

Mùi.

Mùi nào đó mà nàng chưa quen, hỗn tạp trong mùi hoa.

Trên hải lộ trắng tinh sảo, thấm đầy bùn đất ẩm áp, cánh hoa thơm, lặng lẽ bước vào trong nham động. Ngoài động mùa hè rực rỡ, dọc theo thân áo lụa trắng không tỳ vết, chiếu lên một bên màu vàng, cũng chiếu ra một thân hình nhỏ nhắn tinh tế.

U Lan đi vào trong bóng tối, hơi nghiêng đầu, bím tóc dài mềm mại buông xuống trước ngực, cẩn thận như một loài vật nhỏ, mỗi bước đều đề cao cảnh giác, đi thật cẩn thận.

Mùi càng lúc càng dày đặc.

Một mảnh sườn núi bên ngoài hang, đủ loại hoa từ đường tiên diễm, bốn mùa thơm ngào ngạt, khi gió bắt đầu thổi, cánh hoa bay múa đầy trời. Dưới sườn núi là biển xanh thẳm, khí hậu ẩm áp, U Lan thỉnh thoảng chân trần đi lại trên bờ cát, cát mịn màng gãi dưới lòng bàn chân nàng hơi râm ran. Triền núi này thuộc về nàng, bốn phía thủ vệ nghiêm ngặt, những người ở đó bảo vệ nàng, không dám quấy rầy nàng, thậm chí không dám liếc nhìn nàng một cái.

Mấy năm trước, nàng phát hiện một chỗ kín đáo dưới triền núi, có một cái hang thật sâu.

Bên trong động âm u mát mẻ, đất đá bằng phẳng bóng loáng, giống như rất nhiều rất nhiều năm trước đã từng có người ở. Nàng lần lượt lần lượt, mang đến chăn lông, nệm và những thứ đồ khác, còn mỗi ngày thay một bó hoa tươi, đem trong động bố trí thành mảnh trời nhỏ của riêng nàng.

Hôm nay, nàng lại rõ ràng phát hiện, có thứ gì đó, xong vào.

Trong động u ám, nàng không dám đốt đèn, hai mắt thích ứng bóng tối, thấy rõ góc tối nhất, có một bóng đen rất lớn đang nằm.

Đó là gì vậy?

Nàng không dám bước lên trước.

Dã thú sao?

Bóng đen nằm sấp, cũng không nhúc nhích, giống như hô hấp đều đã ngừng.

Dã thú bị thương?

Mùi kia càng lúc càng nồng, cơ hồ che lấp mất mùi hoa tử đường. Cho tới bây giờ, nàng mới cảm nhận rõ ràng, trận mùi xa lạ kia, nồng đậm mùi máu tươi, một luồng lớn máu ấm áp, thấm ướt đất đá trong hang.

Vết máu đầy đất, nhuộm đỏ hài lụa trắng của nàng, từ từ bùng tỉnh. Nàng thở hắt vì kinh ngạc, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nhợt, xúc động xoay người, đã nghĩ muốn chạy ra khỏi hang.

“A...”

Một trận rên rỉ rất nhỏ vang lên. Khàn khàn, nam nhân đau đớn cùng cực rên rỉ.

Nàng kinh ngạc xoay người lại.

Đây không phải tiếng dã thú, mà là tiếng người rên rỉ! Nằm ở nơi này, roi đầy máu tươi, kề cận cái chết là một con người!

Một người nam nhân...

Sau vài lần chần chờ, thiên tính thiện lương, làm cho nàng vứt bỏ cẩn thận, chẳng những không chạy ra khỏi hang, ngược lại chủ động đi lên phía trước, đi thẳng đến bên cạnh nam nhân trọng thương kia, mới thấp thòm ngồi xổm xuống.

Thương tổn trên lưng nam nhân, vô cùng thâm trọng.

Nàng bưng lấy môi hồng, nuốt xuống một tiếng thét kinh hãi.

Mỗi phạm vi có thể đập vào mắt, mỗi một tác da thịt của hắn, đều có những vết thương nông sâu không giống nhau, máu không ngừng rỉ ra, thấm ướt y phục rách nát trên người hắn.

Người này đặc gặp chuyện gì? Tai nạn trên biển? Hay bị đạo phi tập kích? Hoặc là trong lúc vô tình đi qua lãnh thổ, bị người Bắc Quốc bắt bớ, tra tấn đến chỉ còn nửa cái mạng, thật vất vả mới chạy thoát?

Lại là một tiếng rên rỉ vô cùng đau đớn.

Nàng vội vàng thu váy, ngồi xổm bên cạnh hắn.

“Người... Người có sao không?” Nàng quan tâm hỏi, gương mặt tinh xảo tràn đầy lo lắng. “Người đừng lo lắng, ngàn vạn lần chống đỡ một chút, ta lập tức gọi người đến. Người không có việc gì!”

Vừa mới nói xong, một đại chương nhuộm máu, đã chợt bắt lấy nàng, vững vàng cầm cổ tay mảnh khảnh của nàng.

Máu tươi nhuộm đỏ xiêm y của nàng, ấn xuống vết máu dữ tợn. Nàng kinh hô một tiếng, hoảng sợ ngẩng đầu lên, nhìn vào một đôi mắt đen phát sáng không tầm thường.

Trên mặt hắn đầy máu đen, làm người ta thấy không rõ ngũ quan của hắn, máu tươi làm cho hắn nhìn thật dữ tợn, trong tóc đen ẩm ướt, có máu tanh, cùng với hơi thở của nước biển.

“Không.” Hắn ngẩng đầu nhìn kỹ nàng, mờ mịt mở mắt, cho dù ở trong bóng tối, cặp mắt đen kia vẫn phát sáng bức người. “Không cần đại phu!” Giọng nói hắn suy yếu, nhưng lực tay vừa kiên cường vừa kiên quyết.

“Nhưng, người đang ở đây chảy máu.” Nàng nói nhỏ, nhìn nhìn không rên rỉ, cổ tay mềm mại, đã bị hắn cầm đến đau đớn.

Hắn lại cúi đầu xuống, không đáp, bàn tay to lại thủy chung chưa từng buông ra, chỉ gặt gao kiểm lấy cổ tay trắng mảnh gầy của nàng.

Nàng vẫn có thể nghe thấy hắn thỉnh thoảng trầm trọng thở dốc, U Lan nhẹ nhàng giãy dụa, chỉ muốn thoát khỏi kẹp sắt kia, hắn lại không chịu buông tay, thậm chí bởi vì nàng giãy dụa, lại lần nữa mở mắt.

“Ta không cần đại phu.” Hắn gần từng tiếng, song đồng sâu thẳm nhìn nàng, lập lại cường điệu. “Đừng tìm đại phu. Đừng tìm bất kỳ kẻ nào.”

Giống như tiểu bạch thỏ bị mãnh thú nhìn thẳng, cổ họng nàng nhanh chóng co rút, hoàn toàn không cách nào nhúc nhích.

“Không muốn tìm người!” Hắn càng nắm chặt cổ tay nhỏ yếu của nàng, đôi mắt đen lãnh tuyệt.

Nàng đột nhiên hoàn hồn, không thể không gật đầu đáp ứng.

“Được.” Nàng bị bất an đè nén, thậm chí không dám đối mặt cặp mắt đen kìa, chỉ ôn nhu yêu cầu: “Vây, ít nhất để ta đem đèn thấp sáng, được không?”

Mạnh mẽ cứng rắn chế trụ tay nàng, vẫn không buông ra.

“Đèn ở kia.” Nàng lần nữa ngẩng đầu lên, khua lên dững khi.

Hắn nhìn nàng, vết thương ở thái dương chảy ra ròng ròng máu loãng.

U Lan cắn môi, cam đoan với hắn. “Ta sẽ không chạy trốn.”

Ngay cả mất máu quá nhiều, phán đoán của nam nhân lại vẫn như cũ nhanh chóng mà chính xác. Hắn đánh giá bốn phía, xác định tiểu nữ nhân trước mắt này, cho dù là muốn chạy trốn, cũng phải trải qua trước mặt hắn, mới có thể chạy về phía cửa động.

Hắn mặc dù bị trọng thương, nhưng vẫn đủ để chế trụ nữ nhân tinh tế nhu nhược này.

Chậm rãi, bàn tay nắm chặt đầy máu đầu tiên buông lỏng lực đạo, sau đó cuối cùng cũng buông ra. Lấy lại được tự do, vội vã thu hồi tay nhỏ bé, xoa nhẹ chỗ đau.

Nàng không dám lưu lại, xoay người đi tới trong động. Bởi vì khản trương, nàng tìm kiếm so với bình thường mất nhiều thời giờ hơn, mới tìm thấy đèn, thấp sáng ngọn đèn dầu, làm cho trong động trở nên sáng ngời.

Ánh đèn chiếu sáng hang, đất đá, cùng với nam nhân mạnh mẽ chống lấy thân thể, ngồi ở chỗ đó.

Hình ảnh kia không khỏi làm cho người ta kinh tâm.

Thương thế của hắn không chỉ ở trên lưng, ngay cả trên vai của hắn, trên cổ, thậm chí trước ngực, cũng đầy những vết thương đáng sợ. Hắn có thể mạnh mẽ chống đỡ đến bây giờ, không bỏ mạng, đã đủ làm cho người ta kinh ngạc.

Có thể thấy, ý chí của hắn thật kiên cường. Nhưng, dù ý chí có kiên cường, cũng không cách nào ngăn cản bởi vì mất máu nghiêm trọng mà sinh ra suy yếu.

Ánh mắt của hắn càng lúc càng tan rã, màu da càng lúc càng tái nhợt, âm thanh luôn miệng cũng yếu ớt hơn so với lúc trước.

“Tới đây.” Hắn nhìn nàng chòng chọc, vươn tay với nàng, máu tươi từ đầu ngón tay nhỏ giọt.

U Lan chần chừ, ánh mắt nhìn hắn có chút khiếp đảm, nhưng quan tâm cùng lo lắng trong mắt, lại thủy chung chưa từng rời đi.

“Tới đây.” Hắn lặp lại, lần này trong thanh âm nhiều hơn một chút không kiên nhẫn.

Nàng còn chưa có bất kỳ động tác nào, hắn lại đột nhiên bắt đầu ho lên, từng ngụm từng ngụm máu tươi, phun đầy mặt đất, sắc mặt của hắn càng trắng bệch, ngay cả sức lực ngẩng đầu cũng không có.

Đáng chết, hắn chống đỡ không nổi nữa!

“Khụ, khụ khụ khụ...” Hắn trong lòng nguyên rủa, lại ho ra càng nhiều máu, ý thức của hắn càng mơ hồ.

Trong mộng lung, hắn vẫn cảm giác được, tiểu nữ nhân kia vội vàng rời đi, đi qua bên cạnh hắn, tiếng bước chân hướng về cửa động từ từ đi xa. Nàng đi qua hắn, gió biển thổi lên áo tơ tằm, trong đau nhức cùng suy yếu, hắn lại vẫn có thể phân biệt được, cảm giác quần áo của nàng lướt qua những vết thương kia, cùng với hương thơm ngát làm cho người ta mê say.

Ý thức từ từ mộng lung.

Bóng tối chậm rãi bao phủ hết thảy, hắn biết tiểu nữ nhân kia sẽ đi tìm những người khác đến. Mà những người đó một khi phát hiện ra hắn, sẽ lập tức tuyệt đối không bỏ qua cho hắn.

Trước lúc hôn mê, hắn cười khổ xác định.

Hắn chết chắc.

.....

Nước.

Lạnh như băng, nước ngọt lành, nhỏ giọt bên môi khô nứt.

Nam nhân trong hôn mê, phát ra một tiếng rên rỉ kìm nén khát khao cùng đau đớn, hắn vô thức hé miệng, nuốt xuống nước trong thơm ngọt.

Nước lạnh như băng hòa tan mùi máu tươi trong miệng, làm dịu hỏa thiêu trong cổ họng hắn.

Hắn tham lam uống lấy, nuốt xuống, cho đến khi giọt nước không còn rơi xuống nữa, hỏa phần như cực nóng, lần nữa thổi qua hắn. Hắn nhắm chặt hai mắt, trần trọc rên rỉ, lồng ngực rắn chắc nhuộm máu phập phồng.

U Lan quỳ gối trên đất đá, đổ nước từ trong bình ra, đưa tay nhúng ướt đẫm khăn tay, mới lại nghiêng thân, kiên nhẫn đem nước từng giọt từng giọt uy vào miệng nam nhân.

Một bên còn có thảo dược, vải bông nhuộm đầy máu đen, cùng với một chậu nước bị nhuộm đỏ.

Trong nhà tàng thư vô số, nàng thiên tư thông minh, đã nhìn qua là không quên được, còn nhớ trong sách đề cập tới thảo dược có thể cầm máu chữa thương. May mà cái loại thảo dược này có chút thường gặp, bên kia tiền núi, rậm rạp sinh trưởng một mảng lớn.

Nàng hái thảo dược, trở lại trong biệt viện, gọt nhặt chút ít vải bông sạch sẽ, tránh được chú ý của nha hoàn cùng đám nô phò, mấy canh giờ sau khi trời tối, mới lại nghĩ cách trở lại trong nhام động.

Nam nhân vẫn hôn mê bất tỉnh, cũng không nhúc nhích.

Nàng đầu tiên dùng vải bông thấm ướt, lau sạch những vết máu đen. Vết máu khô cứng, đầu tiên phải dùng vải bông ướt mới có thể lau sạch sẽ. Nàng tránh miệng vết thương, cẩn thận không làm đau hắn, từng chút lau sạch vết máu.

Hai vai rộng lớn, lồng ngực cường tráng, tứ chi cường kiện thon dài, từ từ lộ ra trước mắt. Đây là nàng từ lúc chào đời tới nay, lần đầu tiên đối mặt nam nhân nửa thân trần, trên má phản hiện lên hồng hào, nàng nỗ lực khắc phục e lệ, kiên nhẫn lau sạch.

Vải bông ẩm ướt, lau sạch trán của hắn, lông mày của hắn, mắt của hắn, mũi của hắn, miệng của hắn, cằm của hắn. Một gương mặt nam tính tiêu tụy tái nhợt, nhưng đẹp mắt đến mức làm cho nàng kinh xuất hiện trước mắt nàng.

Bận rộn đến hơn nửa đêm, hắn vẫn hôn mê bất tỉnh như trước, nhưng thật ra những thứ thảo dược thoa trên vết thương của hắn, cuối cùng cũng phát huy tác dụng, máu cũng từ từ dừng lại.

U Lan không dám mạo hiểm di chuyển hắn, chỉ có thể ngồi ở một bên, yên lặng nhìn hắn.

Nàng biết mình không nên ở lại chỗ này, nàng biết mình nên tìm người tới mới đúng. Nhưng nàng đã hứa, đáp ứng hắn không đi tìm người, rồi lại không cách nào ném hắn, lưu hắn ở chỗ này chờ chết. Cho nên, nàng trở lại, mang theo thảo dược thay hắn vệ sinh băng bó, nàng cũng chưa từng làm chuyện như vậy, chỉ có thể mạo hiểm được ăn cả ngã về không, chiếu theo những bức trang trên sách, xử lý những vết thương cực kì dọa người kia.

Đêm dần khuya, bận rộn hơn nửa đêm, nàng cũng không nhận được một mồi, cơ hồ sẽ ngủ. Nhưng, một trận khăn khăn rù rì, lại bỗng dưng vang lên.

“Đừng... Đừng... Bắt kỳ...”

U Lan thức tỉnh, mở to mắt.

“Đừng... Đừng...”

Là hắn!

Hắn tỉnh!

Nàng kinh ngạc nhích tới gần, lại phát hiện hắn mặc dù mở mắt, nhưng ánh mắt tan rã.

“Đừng tìm người.” Hắn nói, thanh âm khàn khàn. “Đừng tìm đại phu, đừng tìm bất kỳ kẻ nào.” Hắn lặp lại, tầm mắt tan rã, từ từ ngưng tụ, tầm mắt khóa lại ánh mắt của nàng, phảng phất như trên đời này, trừ bỏ nàng, trong mắt hắn bất cứ cái gì cũng không dung.

“Trừ ta, không ai biết ngươi ở trong đây.” Nàng thấp giọng bảo đảm, tiếng nói ôn nhu.

Hắn nhìn kỹ nàng, tròng mắt đen phát sáng, thần trí nửa tỉnh nửa mê, cặp mắt đẹp kia, giống như có thể thu hút hồn phách người khác. “Ngươi đã đi.” Hắn vẽ mặt hoang mang.

“Ta vừa trở lại.”

“Tại sao?”

Nàng cắn môi. “Ngươi bị thương, ta —— “

Không đợi nàng trả lời, hắn đột ngột lại mở miệng, vẻ mặt như say.

“Ngươi thật thơm.”

Ca ngợi bất thành linh làm cho nàng cực kỳ kinh ngạc, còn chưa kịp phản ứng, hấn lại nói tiếp: “Người đẹp như hoa.” (= _=!!!! Chết luôn đi, chết đến nơi còn đi tán tỉnh con gái nhà lành)

Hai gò má phồng nộn, bởi vì e lệ bỗng nhiên hiện lên nhàn nhạt đỏ ửng.

“Ta —— ta ——” nàng xoa khăn tay, không biết nên đáp lại như thế nào.

Hấn lại hỏi.

“Ta chết rồi?”

“Không có.” Nàng trấn định tâm tư, vươn ra tay có chút khẽ run, cố gắng trấn an nam nhân vì sốt cao mà ý thức rối loạn này.”Người đang phát sốt ở đây.”

Hấn giơ tay lên, cầm tay nhỏ bé non mềm kia.

“Tay của người thật thoải mái.” Hấn thỏa mãn thở dài, dùng môi ma sát lòng bàn tay của nàng.”Thật lạnh, thật thoải mái.” Sờ vào làn da mát lạnh, hòa thiêu như nóng rực hơi hạ xuống. Nếu còn có một chút khí lực, hấn thật muốn ôm nàng vào trong ngực, ôm lấy thật chặt.

U Lan xấu hổ được không biết làm sao, muốn thu tay lại, nhưng rút thế nào cũng không ra.

Nam nhân hơi thở cực nóng, phun trên lòng bàn tay nhạy cảm của nàng, làm cho da thịt chỗ đó nóng rực như nhiễm hỏa. Môi của hấn thật nóng, tựa như động vật, bản năng cướp đoạt mút lấy mềm mại của nàng, làm cho nàng không tự chủ được run rẩy.

“Người là phần thưởng Diêm vương cấp cho ta sao?” Hấn lại hỏi, không chịu buông tay, nhiệt năng ở môi như bàn ủi, ở nàng lòng bàn tay ấn càng sâu.

Nàng đỏ mặt lắc đầu, cố gắng rút tay về lần nữa, hấn lại cầm thật chặt.”Người ——” nàng khua lên dừng khí, cực thẹn mở miệng.”Xin buông.”

Hấn không đáp.

“Xin người —— “

Không có trả lời.

Cặp mắt đen kia lại lần nữa nhắm lại, hô hấp của hấn trở nên vững vàng mà trầm sâu.

Hấn lại lần nữa bởi vì sốt cao mà lâm vào hôn mê, mà đại chương đầy vết thương kia, vẫn hữu lực cầm chặt tay nàng không tha.

U Lan không thể động đậy, chỉ có thể bị buộc ở lại chỗ cũ ——

Lưu lại bên cạnh người nam nhân này.

.....

Đêm hôm đó, làm cho nàng cả đời khó có thể quên.

Trong đêm khuya yên tĩnh, ánh nến sáng ngời, hấn bị sốt cao hành hạ, có khi mở mắt, chuyên chú nhìn nàng, mỉm cười với nàng, dùng cặp mắt đẹp kia nhìn nàng, ngả tới ngả lui nói một chút ca ngợi làm cho nàng đỏ mặt không dứt.

Lúc hôn mê, hấn còn bị vùi trong ác mộng, môi bị thương phát ra những tiếng gầm thét kích động mà hung ác, thân thể cường tráng cong lên, giống như là một con sói bị công kích, phát ra gầm thét kinh người.

Tiếng gầm gừ quanh quẩn trong nham động, đập vào lỗ tai nàng đến đau. Nếu không phải ngoài động có thanh âm của sóng biển che dấu tiếng rống thật lớn kia, thì từng đợt gầm thét này nhất định sẽ đưa những người khác tới.

Hấn thủy chung không buông tay nàng ra.

Nửa tỉnh nửa mê, hấn hôn lòng bàn tay của nàng.

Ác mộng tàn sát bừa bãi, hấn cơ hồ nắm chặt đứt cổ tay của nàng.

E lệ cùng đau đớn, thay phiên hành hạ nàng, làm cho đêm hôm đó dài đến bất khả tư nghị. Nàng vài lần nghĩ muốn tránh thoát, nhưng vẫn không địch lại sức lực của hấn.

Sau nửa đêm, cổ tay đau đớn làm cho nàng cuối cùng cũng hết hy vọng, buông tha cho giấy dựa vô ích, chỉ có thể ngồi ở chỗ cũ cắn môi, nhẫn nhịn đau, bất lực nhìn nam nhân nằm trên đất.

Ánh nến chiếu sáng cặp lông mày sắc nét, hai mắt nhắm chặt, bên cạnh sống mũi thẳng, tạo thành một vệt tốt, tóc đen đã khô, đen nhánh như lông thú.

Đây là một nam nhân xa lạ.

U Lan rất xác định, mình chưa từng thấy qua hắn.

Nàng không biết lai lịch của hắn, tên họ, không biết hắn tại sao bị thương nặng như thế; cũng không biết hắn làm sao tìm được cái này hang; càng không biết, hắn tại sao thà rằng chịu nguy hiểm chảy máu tới chết, cũng không cho nàng tìm những người khác.

Mắt nhìn thấy được, chỉ có hắn đầy người thương tổn, cùng với một gương mặt nam tính đẹp đến mức làm cho nàng kinh ngạc.

Từ lúc chào đời tới nay, ngoại trừ phụ thân hoặc ca ca nàng chưa bao giờ cùng nam nhân ở một chỗ.

Phụ thân cùng ca ca, mười tám năm trên súng nòng, đem nàng làm như bảo vật dễ vỡ, cẩn thận che chở. Bất luận là ở đại trạch trong thủ đô Phụng thành, hay là ở biệt viện gần biển, bọn họ chiếu cố thật cẩn thận, đám nha hoàn nô phó cẩn thận hầu hạ nàng, bất luận ăn, dùng đều là trân phẩm thượng hạng. Bên ngoài biệt viện, còn có hộ vệ kỷ luật nghiêm minh, phụng mệnh bảo vệ an toàn của nàng.

Cũng may, nàng từ trước đến giờ ngủ không yên ổn, không chịu được tí xú ẩm ỉ nào, sau khi vào đêm, ngay cả thiếp thân nha hoàn cũng không dám quấy rầy, cho đến trời sáng mới dám tới gọi nàng.

Nàng chưa bao giờ một đêm không trở về. Mà nô bộc cùng bọn nha hoàn, sợ là nằm mộng cũng không nghĩ ra, tối nay nàng sẽ trộm chạy ra ngoài, còn bị vây ở chỗ này.

Lông mi dài hạ xuống, nhìn người xa lạ trước mắt.

Nếu không phải người nam nhân này trong lúc vô tình vào hang, nàng tuyệt đối không thể nào cùng hắn có nửa điểm cơ hội tiếp xúc.

U Lan nhìn mặt, tầm mắt không tự chủ được lại bị hắn hấp dẫn.

Hắn rất ưa nhìn.

Ngoại trừ ca ca, trong số nam nhân nàng từng thấy, ưa nhìn nhất.

Nét ưa nhìn của hắn không giống với ca ca, ca ca là tuần tú ưu nhã, lang quân như ý trong giấc mộng của khuê tú kinh thành, giờ tay nhấc chân đều phiêu dật như gió, đối với nàng muôn vạn che chở, tất cả thương yêu, khi nhìn nàng trong mắt luôn luôn vô hạn ôn nhu.

Mà người nam nhân này, hai mắt phát sáng, giống như có lửa, ngũ quan khắc sâu như điêu khắc, có điều gì đó nàng chưa từng thấy qua, khí lực kiên cường khó có thể đánh ngã, cùng với lực hấp dẫn mạnh mẽ. Nàng phỏng đoán, khi hắn mỉm cười, dùng cặp mắt kia nhìn chăm chú bất kỳ nữ nhân nào, các nữ nhân khẳng định cũng sẽ tìm đập thành thịch ——

Giống như nàng.

Ánh đỏ bừng, làn nữa nhuộm đỏ má phấn. Kiểu sắc e lệ, giống như mùa xuân ấm áp, làm cho nàng như một đóa hoa, trở nên đỏ bừng.

Nàng cúi đầu xuống, lọn tóc phật qua lồng ngực hắn.

Hai tròng mắt nhắm chặt giật giật.

Nàng cả người cứng đờ, hoàn toàn yên lặng, không dám có động tác nào nữa.

Cặp mắt đen kia từ từ mở ra, ánh mắt không hề bởi vì sốt cao mà tan rã nữa, đồng màu sắc nhìn nàng. Tiếp theo, hắn mở miệng, thanh âm khàn khàn để ý mang theo ý cười, cùng với thỏa mãn.

“Ngươi còn ở đây, không có biến mất.” Hắn nhẹ nói, cười lộ lên giống như ánh mặt trời mùa hè, như vậy ấm áp hợp lòng người.

Nàng không biết làm sao, nhìn nụ cười của hắn, trong khoảng thời gian ngắn tim đột nhiên đập rối loạn, thậm chí có chút không thở nổi.

“Ngươi tên gọi là gì?” Hắn hỏi.

Nàng khẽ cắn môi, chân chừ trong chốc lát, một hồi lâu sau mới trả lời.

“U Lan.”

“U Lan.”

Tiếng nói nam nhân trầm thấp, ấm áp quanh quẩn trong nhàm động, hắn thấp giọng lặp lại tên của nàng, đem hai chữ kia niệm như chú ngữ.

Nàng sợ hãi ngẩng đầu lên, bất an nhìn hắn.

Hắn đối với nàng mỉm cười, nói nhỏ: “Người quả nhiên là đóa hoa.”

Bạn đang đọc truyện *U Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Mặt trời mọc.

Ánh mặt trời màu vàng rơi trên mặt biển màu lam, tỏa ra những vệt sáng lán tăn, gió biển ẩm áp thổi phàn phật, mang đến từng trận hương hoa, xa xa truyền đến tiếng chim biển kêu.

Hết thấy vẫn bình thường như vậy.

Bình thường như bất cứ chuyện gì cũng chưa từng phát sinh.

Chỉ có trên người Kim Lãm, một trận tiếp theo một trận, đau đớn mãnh liệt không dừng, đang nhắc nhở hắn, hắn vừa mới từ trước quỷ môn quan vòng một vòng trở về.

Hắn âm thầm nguyên rủa một tiếng, trong mắt xẹt qua vẻ lo lắng.

Nam Bắc hai nước chinh chiến không nghỉ, mà hắn thân là người Bắc Quốc, thân phận lại không thể so với người bình thường, nhiều năm qua như thế, trong lúc tới lui giữa hai nước, hoàn toàn cẩn thận, khắp nơi đề phòng, chưa bao giờ xảy ra nửa điểm lầm lỗi. Không nghĩ tới, đi núi nhiều cuối cùng đã gặp sỏi, trăm phần bảo mật luôn luôn có một điểm sơ xảy, lần này xuôi nam, vừa mới vào Phụng hoàng thành không lâu, hắn liền ngoài ý muốn tiết lộ hành tung.

Hắn chạy khỏi Phụng hoàng thành, một đường hướng bắc, nương theo đường này mà về, mấy ngày mấy đêm, giống như vĩnh viễn không ngừng bị đuổi giết.

Sát thủ.

Ác chiến.

Đạo quang kiếm ảnh.

Trận chiến ven biển ấy, ngay cả ánh trăng cũng bị máu tươi nhuộm đỏ, Kim Lãm chỉ dựa vào một người một đao, khiến cho những người đuổi giết hắn, toàn số ngã xuống, chính mình cũng bị thương nặng. Trong đêm tối, có nhiều tiếng bước chân đuổi theo hơn, hắn quyết định thật nhanh, tung người nhảy xuống biển ——

Khi tỉnh lại lần nữa, hắn đã ở trong nham động.

Trí nhớ trước khi hôn mê, mông lung không trọn vẹn, hắn mơ hồ nhớ được, ý chí sinh tồn mãnh liệt, làm cho hắn đang nằm lán trên bờ cát, miễn cưỡng bò vào hang, tìm được một chỗ ẩn thân, lúc này mới lo lắng hôn mê.

Những ngoại thương nhọt nhọt thật sâu kia, được nữ nhân chiếu cố, đã không còn rướm máu nữa, hắn tin rằng tảo được thoa trên vết thương đã phát huy tác dụng cầm máu. Nhiệt trong cơ thể còn chưa tàn đi, nhiệt độ còn đang hành hạ hắn. Nhưng trong lòng hắn hiểu, đây là sốt cao sau tổn thương, chỉ cần tĩnh dưỡng mấy ngày, vốn không ảnh hưởng đến tính mạng.

Hắn được cứu giúp.

Nữ nhân có một đôi tay lạnh, đôi mắt tinh khiết mỹ lệ, chẳng quản ngày đêm chiếu cố hắn, đưa hắn từ trong tay tử thần cứu lại.

Ngay cả khi đau đớn cùng lửa nóng không chút lưu tình hành hạ hắn, môi mông vẫn khẽ gọi lên, hiện lên một nụ cười thần nhiên.

Mấy ngày qua, mặc dù thời gian hôn mê nhiều hơn rất nhiều so với lúc thanh tỉnh, nhưng ấn tượng đối với nàng lại đặc biệt khác sâu. Hắn nhớ được nhiệt độ cơ thể nàng, hương thơm ngát của nàng, nàng lẳng lặng coi chừng hắn, trong mắt không có chút nào che dấu toát ra quan tâm cùng lo lắng.

Hắn còn nhớ rõ tên của nàng.

U Lan.

Kim Lãm hít sâu một hơi, kháng cự sốt cao khiến cho đầu óc choáng váng, mạnh mẽ chống cánh tay vô lực, thử ngồi dậy, đầu vai lại truyền đến một trận đau nhói. Vết thương hơi khép lại, trong nháy mắt lại vỡ ra, rỉ ra một chút máu tươi.

So với lượng máu chảy ra lúc trước, chút máu nhỏ này có thể nói là không đáng kể. Hắn thử đề khí vận công, lực phủ ngũ tạng lại chột đau như một trận, một cổ chất lỏng ngai ngái tràn vào trong miệng, làm cho hắn chỉ có thể há mồm thở dốc.

Những thứ thảo dược kia, trị liệu ngoại thương của hắn, nhưng đối với nội thương của hắn không có tác dụng. Điều này có nghĩa là hắn cần nhiều thời gian hơn chữa thương ——

Một thân thể mảnh khảnh, che ánh sáng ở cửa động, ánh vào thân ảnh lờ lờ. Kim Lãm ngẩng đầu lên, trông thấy một nửa tử xích theo hộp son mài khắc hoa cùng một bó hoa tươi thơm ngào ngạt, từng bước nhỏ đi tới.

Nhìn thấy tư thế nửa ngồi của hắn, cùng với vết máu rỉ ra trên vai, gương mặt nhỏ thanh lệ xuất hiện vẻ bối rối.

“Ngươi tại sao đã ngồi dậy?” Nàng kinh ngạc hỏi.

“Nằm nhiều buồn bức, ngồi một chút.” Kim Lãm nhẹ giọng đáp, ngữ điệu ôn nhu như dự đoán, khi nhìn nàng, vẻ lo lắng trong mắt cũng bị quét sạch.

U Lan để chiếc rô nhỏ xuống, quỳ xuống bên cạnh hắn, đoan trang nhìn vết thương trên vai hắn.

“Thương thế của ngươi quá nặng, hơn nữa vết thương rất sâu, trong khoảng thời gian này đều phải nằm yên, tĩnh dưỡng thật tốt mới được.” Nàng nói, khuôn mặt sầu lo.

“Xin hỏi ‘đại phu’, ngươi có thể dàn xếp chút ít không?” Hắn mỉm cười hỏi, cũng không kháng nghị đôi tay nhỏ bé đến đâu, một lần nữa nằm xuống.

Mấy động tác rất nhỏ này, cũng đã khiến cho trước mắt Kim Lãm biến thành màu đen, cảm thấy một trận choáng váng.

Đáng chết, thân thể so với trong tưởng tượng của hắn suy yếu hơn nhiều!

Tiếng nước chảy vang lên bên tai, sau đó một chiếc khăn lụa lạnh như băng được tỉ mỉ gấp lại, đặt trên trán nóng của hắn. Mát lạnh mang đến thoải mái, làm cho hắn không nhịn được thở dài, cơ thể vốn căng thẳng cũng từ từ trầm tĩnh lại.

“Ngươi vẫn còn đang sốt.” Tiếng nói mềm mại nhẹ nhàng vang lên.

Hắn thích thanh âm này.

Mềm mại, thanh thúy, tinh khiết .

Tựa như con người của nàng.

Kim Lãm ở trong lòng thầm nghĩ.

“Ta cứ luôn phát sốt.” Hắn cười khỏ, có chút không thể làm gì.

Trong nham động lặng yên trong chốc lát, một hồi lâu sau, trong giọng nói ôn nhu kia có nhiều quan tâm hơn, cùng với chút không biết làm thế nào.

“Đừng lo lắng, ngươi sẽ khỏi hẳn.” Nàng nói, hiểu lầm tự giễu của hắn là uể oải, còn cố gắng muốn an ủi hắn.

Đơn thuần của nàng khiến cho hắn kinh ngạc. Chẳng qua là, hắn không chút nào ngần ngại, ngược lại thuận lý thành chương (rõ ràng rành mạch), đón nhận thương cảm của nàng, thậm chí dung túng chính mình, tham lam hưởng thụ âm thanh dễ nghe của nàng nhiều hơn một chút.

“Nói chuyện với ta.” Hắn yêu cầu.

Nàng lặng yên trong chốc lát, mới hỏi: “Ngươi muốn nói chuyện gì?”

“Chuyện gì cũng được.”

Nàng lặng yên lại càng lâu .

“Ách —— ta —— ta ——” nàng chớp chớp đôi mắt vô tội, bất lực túm lấy chân váy.”Ta không biết nên nói chuyện gì.”

Kim Lãm mở to mắt, nhìn thấy quần bách trên mặt nàng, trong lòng bỗng dung chảy qua một dòng nước ấm không biết tên, mà khó có thể phân biệt.

“Nói chuyện của ngươi một chút.” Hắn khích lệ.

“Ta ——” U Lan cắn môi, nghĩ một lát mới khua lên dũng khí mở miệng.”Ta ngụ ở trong biệt viện phụ cận —— “

Hắn đột nhiên xen mồm, trong tròng mắt đen hiện lên một tia sáng.

“Thành trấn cách nơi này gần nhất là gì?”

“Mạc Quy thành.” Nàng thành thật trả lời.

Kim Lãm trong lòng suy tư, ngoài mặt bất động thanh sắc.

Mạc Quy thành nằm ở cửa biển của sông Trầm Tĩnh, vắng phía bắc duy nhất của Nam Quốc, nước sông mênh mông ngăn cách không nhìn thấy bờ, bờ bên kia mới là Bắc Quốc, địa phương gần Bắc Quốc nhất, là một thương cảng, nhưng cũng là quân cảng trọng binh.

Thì ra, hần còn ở trong biên giới Nam Quốc, còn chưa vượt qua sông Trầm Tĩnh.

U Lan không phát hiện nam nhân bên cạnh yên lặng, tiếp tục nói: “Hai mùa xuân hạ, ta cư ngụ trong biệt viện. Khi thu đông, phụ thân cùng đại ca sẽ mang ta trở về Phụng thành. Chỉ là, ta rất ít đi ra ngoài, thậm chí chưa từng đi qua Mạc Quy thành, cho dù cư ngụ trong Phụng thành, phần lớn đều là ở trong nhà.”

“Tại sao?”

“Thân thể của ta không tốt, không nên ra cửa.” Nàng cúi đầu xuống. “Hai mùa xuân hạ đưa đến biệt viện cũng là vì điều dưỡng thân thể.” Nàng nhu nhược cùng nhiều bệnh, làm cho đám người xung quanh càng nóng lòng che chở nàng.

Cảm giác thương tiếc như bão táp ngày hè, tới không chút báo trước.

“Bị bệnh gì?” Kim Lãm hỏi, cầm tay nàng.

Nàng có chút kinh ngạc, muốn rút tay lại, nhưng vẫn không địch lại được sức lực của nam tử trưởng thành, tay nhỏ bé làm thế nào cũng không rút lại được. Gò má phồng nộ, bởi vì hai người tiếp xúc, hơi ửng đỏ.

“Chỉ là hao tổn khí huyết, đại phu khai báo, cần phải hảo hảo điều dưỡng, mấy năm nay đã khá hơn nhiều.” Nàng cúi đầu, lộ ra đường cong duyên dáng ở cổ, mặt càng lúc càng đỏ. “Xin —— xin —— xin buông...” Nàng khua lên dừng khí nói.

Hần không chịu.

“Ta nhớ được tay của ngươi. Khi ta hôn mê, cũng là cầm tay ngươi như thế này.” Hắn nhìn trên cổ tay trắng, vết bầm tím có thể thấy được rõ ràng, bỗng dưng nhíu mày rậm. “Ta làm ngươi bị thương?” Ngón cái của hắn nhẹ nhàng lướt qua những vết bầm tím kia.

Chạm tới nhẹ nhàng nhất, nhưng lại mang đến cảm giác kịch liệt nhất. Nàng co rúm lại muốn tránh, chỉ cảm thấy ngón cái của hắn như nhiễm hỏa, nhẹ nhàng mon tron, ngay trên da thịt nàng, lưu lại một vệt lửa.

Loại cảm giác này, không phải đau đớn, rất xa lạ so với đau đớn, mà càng cường liệt kích thích.

“Ngươi, ngươi khi đó đang bệnh, cho nên ——” nàng muốn rút tay, hắn vẫn không tha.

“Đau không?”

“Àn?”

“Những tổn thương này.” Hắn nhắc nhở. “Ta làm đau ngươi sao?”

Ánh mắt hắn chuyên chú, nung má phồng của nàng đỏ bừng.

“Đã không còn đau nữa.” Nàng cố ý tránh nặng tìm nhẹ.

“Thật xin lỗi, ta thật xin lỗi.” Kim Lãm nói, ngón cái chà qua bên trong cổ tay nàng, da thịt nhu nhuận như tơ lụa, có thể làm cho bất kỳ nam nhân nào điên cuồng.

“Không sao.” Nàng nhỏ giọng trả lời, không dám nhìn vào mắt hắn.

“Lan nhi, ” tiếng nói trầm thấp nam tính quanh quẩn trong nhàm động, từng câu từng câu dội lại. “Ta cam đoan, vĩnh viễn sẽ không thương tổn ngươi nữa.”

Gọi thân mật như thế cùng với lời nói của hắn, bỗng dưng làm cho lòng nàng mềm nhũn, má phồng càng thêm hồng thắm. Chưa từng có nam nhân gọi nàng như vậy, nói với nàng những lời như vậy, tiếng nói trầm thấp nam tính kia làm cho lòng nàng như một con nai con, trong ngực thỉnh thoảng đập loạn.

Đại chương hữu lực cầm lấy cổ tay của nàng, chậm rãi đi xuống phía dưới nhẹ nâng lòng bàn tay của nàng lên.

Nàng hơi kinh hoàng, muốn rút tay ra.

Hắn vẫn không buông tha.

“Đừng sợ.” Kim Lãm nhẹ nói, nhìn nàng lộ ra mỉm cười.

Hắn là một nam nhân cường hãn, cho dù đang trọng thương vẫn có tính uy hiếp. Chẳng qua là, hắn cũng giỏi khống chế, dễ dàng thu lại hơi thở khiến người ta bất an, khi hắn mỉm cười, tất cả mọi người sẽ buông lỏng phòng bị, ngay cả tiêu động vật khiếp đảm nhất, cũng sẽ tin nhiệm chạy lại cúi đầu uống nước trong tay hắn.

Chỉ dùng một cái mỉm cười, hắn liền trấn an nàng.

“Gặp nhau mấy ngày, tại hạ lại chậm trễ chưa khai báo tên họ, thật sự quá vô lễ.” Hắn cầm tay nàng, mở ra lòng bàn tay non mềm kia, ngón trỏ ở trên vẽ một cái, dùng vân tự miền nam viết xuống tên của hắn.

Từ lúc tỉnh lại đến nay, hắn thủy chung chưa từng nói tên họ, mới đầu là vì phòng ngừa vạn nhất, nhưng nếu nàng muốn bán đứng hắn, cũng không thể đợi đến hôm nay, thậm chí tính tế thay hắn chăm sóc vết thương.

“Kim Lãm.” Hắn nói cho nàng biết, hơi thở phát qua tóc nàng. “Đây là tên của ta.”

Lòng bàn tay nàng bị hắn viết tên xuống giống như bị in dấu vết vô hình.

Trái tim U Lan thỉnh thoảng đập loạn, nàng chỉ nghe tiếng tim đập của mình, thiếu chút nữa không nghe thấy hắn đang nói gì.

Hai người quá gần, nhiệt độ nam nhân, mùi vị, thanh âm, cùng với cảm giác chậm rãi lướt qua lòng bàn tay, đều quá nhiều thính giác của nàng, nàng thật vất vả tập trung tinh thần mới nhớ được tên của hắn.

“Nhớ chưa?” Hắn nhẹ giọng hỏi, nhìn vào mắt nàng.

U Lan gật đầu, vội vàng tránh tầm mắt, giống như trong mắt ẩn dấu bí mật, mà ánh nhìn chăm chú của hắn thì có khả năng hiểu được bí mật trong mắt nàng.

“Ngươi —— ngươi ——” thanh âm của nàng có chút run rẩy, cơ hồ không cách nào dễ dàng nói chuyện. “Ngươi hẳn là đói bụng đi? Ta thay ngươi chuẩn bị một chút cháo loãng.” Nàng đưa tay, muốn đi cầm lấy hộp son mài khắc hoa một bên, bất đắc dĩ một tay bị hắn cầm, nàng căn bản không cầm được cái gì.

Nàng quay đầu, mặt đỏ bừng, bất lực nhìn Kim Lãm.

Hắn lúc này mới nguyện ý buông tay, ý cười bên môi không giảm.

U Lan quay người lại, cầm lấy hộp son khắc hoa, cẩn thận nhấc lên, mùi thức ăn ấm áp lặng lẽ bay ra. Nàng dùng vải dày lót tay, bung ra một chén súp cháo trắng, cháo còn nóng, bên trong chỉ thêm chút ít muối, mặc dù nhẹ nhưng thích hợp nhất với người bị trọng thương.

Mấy ngày chưa ăn uống gì, lúc này ngửi thấy mùi thơm thức ăn, Kim Lãm không cảm thấy đói bụng, ngược lại nội tạng co rút đau, cơ hồ phải nôn ra ngoài. Hắn nhử mồi rậm, lần nữa xác định nội thương so với ngoại thương nghiêm trọng hơn rất nhiều.

Nhìn thấy thần sắc của hắn, U Lan tí mỉ hỏi: “Ngươi không thoải mái sao?”

Kim Lãm cười khò.

Nàng cúi đầu, dùng thìa sứ trắng chậm rãi quấy cháo trắng, cho đến khi cháo trắng trong chén nguội lại. “Kim công tử, thế nào thì ngài cũng uống vài hớp đi, mới có sức phục hồi như cũ.” Nàng khuyến khích.

“Muốn ta uống, cũng được.” Hắn dùng vẻ mặt mỉm cười nhìn nàng. “Nhưng, có điều kiện.” (không uống thì chết luôn đi, được một bước lại tiến thêm một thước. Grzzzz)

“Điều kiện?” Nàng có chút cảnh giác.

Hắn lần nữa dùng mỉm cười trấn an nàng.

“Đáp ứng ta, sau này trực tiếp gọi tên ta.”

“Nhưng, điều này không hợp —— “

Hắn cắt đứt nàng.

“Đây là điều kiện.” Hắn mỉm cười.

U Lan từ chối một hồi lâu, gương mặt non hồng ngồi tại chỗ, nam nhân này đoán chừng lợi dụng nàng mềm lòng, nhưng nàng cũng hiểu được, thế tục quy củ khi nàng quyết định phải cứu hắn từ lâu đã bị đánh vỡ.

Nàng ngượng ngùng cúi đầu lẳng lặng đem bát sứ đưa đến trước mặt hắn.

Điều này đã đại biểu sự đồng ý của nàng.

Kim Lãm không hỏi tới nữa, chỉ hết sức muốn chống người dậy, đón chén cháo trắng. Ai nghĩ tới vừa động đã có vài vết thương lại vỡ toang ra.

“A, người đừng động!” Nàng cuống quýt nói, trong khoảng thời gian ngắn cũng đã quên nam nữ hữu biệt, cánh tay mảnh mai cố sức chống lấy thân thể không lồ kia, dùng hết sức lực toàn thân giúp hắn ngồi dậy.

“Tôi cho người ăn là được.” Sợ vết thương của hắn lại vỡ ra, nàng chỉ có thể nhịn ý xấu hổ xưng phong nhận việc.

Kim Lãm nghe vậy, khẽ nhướn lông mày lên. Nếu như hắn có thể giơ hai tay lên, hắn sẽ vì đề nghị của nàng mà giơ cao hai tay hoan hô.

“Vậy làm phiền người.” Hắn nhẹ nói. “Lan nhi.”

Nàng cắn cắn môi, giống như đến gần mãnh thú, cẩn thận múc một muống cháo trắng đưa tới bên mồm hắn, cho đến khi hắn khó khăn nuốt xuống mới lại múc một thìa khác.

Ánh nắng lặng lẽ dịch chuyển, làm cho trong hang sâu cũng nhiều hơn một phần âm áp.

Hai người không nói nữa.

.....

Hơn một tháng quang cảnh, vội vã mà qua.

Vết thương của Kim Lãm đã khỏi chừng tám phần, ngay cả thêm ăn cũng khôi phục. Mà U Lan thì qua lại giữa biệt viện gần biển và hang, len lén đi vào động, thức ăn đã từ cháo loãng dần dần đổi thành rau xanh thịt cá.

Vì cứu người nam nhân này, U Lan làm rất nhiều chuyện dù có nghĩ cũng chưa dám nghĩ qua.

Nàng cùng hắn ở chung một chỗ.

Nàng uy hắn ăn cháo.

Nàng nói với hắn rất nhiều.

Nàng để cho hắn cầm tay nàng.

Nàng còn nhẫn nhịn xấu hổ, vì hắn gần như trần trụi, một lần nữa thay thuốc trị thương.

Lúc trước, nàng sốt ruột cứu người, cộng thêm Kim Lãm một thân đầy máu, lại hôn mê bất tỉnh, nàng bần tiện vượt qua nỗi sợ hãi máu tanh, cùng với rịt thuốc chi hắn, căn bản đã quên xấu hổ.

Nhưng, sau khi hắn dần dần khôi phục hết thảy đều đã bất đồng.

Mặc dù, ngoại thương phía trước Kim Lãm có thể tự lo liệu, nhưng vết đao phía sau lưng vẫn phải nhờ nàng xử lý. Mỗi lần bôi thuốc cho hắn, vai ngấm đen gần đây vết thương trần trụi, lơ lơ trước mắt nàng, nàng liền nhạy cảm cảm nhận được hô hấp của hắn, hơi thở của hắn, khí lực nam tính vì quá gần...

Tay nhỏ bé quấy thuốc trị thương có chút run rẩy.

Nàng không biết mình xảy ra chuyện gì, đây là chuyện hơn một tháng nay đã sớm làm quen, nhưng mỗi một lần nàng vẫn khản trương khó có thể hít thở.

Hít sâu một hơi, nàng cúi đầu nhỏ xuống, đứng sau lưng Kim Lãm, lúc này mới khua lên dừng khí, cầm lấy thuốc bôi lên mỗi một vết thương dữ tợn.

“Lan nhi, ” nhìn thấu xấu hổ của nàng, Kim Lãm vẫn như trước chủ động mở miệng hóa giải yên lặng làm người ta lúng túng. “Bài trí trong nham động này đều là một mình người bố trí?”

Trên mặt đất của hang, trải một lớp thảm dày, trên tường có thù phẩm tinh xảo, còn có vô số bó hoa khô, mùi thơm so với hoa tươi càng nồng nặc, bố trí thật âm áp mà thư thái. Cho dù là ai cũng không nghĩ tới, trong nham động bên bờ biển này thì ra còn có một khoảng trời khác.

“Ân.”

“Còn có người khác biết chỗ này sao?” Cẩn thận là thiên tính của hắn, nhất là khi người còn ở miền nam, một khắc cũng không thể khinh thường.

“Không có.” Nàng nhẹ nói, thở khí như lan.

Hắn ôn nhu lại hỏi.

“Ban đầu, ngươi tại sao phải cứu ta?”

“Ngươi bị thương.”

Kim Lãm lặng yên trong chốc lát.

“Ngươi tại sao không đi tìm người khác tới?”

“Bởi vì, ta đã đáp ứng ngươi.” Mặc dù đó là yêu cầu khi hắn nửa hôn mê, nhưng nàng đã đồng ý với hắn thì sẽ giữ lời, không tiết lộ hắn ẩn thân.

Ở thế gian này, nam nhân có thể hết lòng tuân thủ hứa hẹn đã không nhiều lắm.

Huống chi là nữ tử!

Hắn yên lặng cảm thụ nàng mềm nhẹ đụng vào, trong lòng có cảm kích, có kính nể, nhưng cũng trộn lẫn những tâm tình khác của hắn.

Đại chương dày rộng chậm rãi nắm chặt.

“Chẳng lẽ ngươi không sợ, thật ra người ngươi cứu là đạo tặc không chuyện ác nào không làm?” Hắn hỏi.

Nàng cắn cắn môi.”Ta —— ta —— không nghĩ tới những điều này —— “

Lòng tốt cùng không chút phòng bị của tiểu nữ nhân này làm cho hắn không khỏi thờ dài. Mà đồng thời có một cỗ sầu lo tức giận cũng trong lúc hắn suy nghĩ vô thanh vô tức phát sinh.

Nàng là thiện lương chết tiết như thế, nhưng cũng là không chút phòng bị chết tiết như thế, nếu người hôm nay té sắp chết trước mắt nàng không phải là hắn mà là những người khác, nàng khẳng định cũng sẽ ra tay cứu giúp.

Nếu như, người nàng cứu chính là ác ôn thì sao?

Nếu như, người nàng cứu chính là sát thủ thì sao?

Nếu như, người nàng cứu chính là đâm tặc thì sao?

Những người đó sẽ thương tổn nàng? Sẽ đối với nàng làm ra chuyện gì?

Nghĩ đến nàng có thể gặp chuyện, Kim Lãm bỗng dung hít sâu một hơi, ngực chật đến thấy đau. Trực giác khát vọng nắm giữ hắn, hắn hiểu được, đơn thuần cùng thiện lương của nàng, dễ dàng đưa tới quá nhiều nguy hiểm, cần phải có người lúc nào cũng che chở nàng, bảo vệ nàng mới được ——

Mà, hắn sẵn sàng nguyện ý che chở nàng, bảo vệ nàng cả đời!

Cảm xúc biết ơn, cùng với dục vọng bảo hộ nàng, đã biến chất tất cả, từ lần đầu tiên hắn mở ra đôi mắt đen nhìn nàng, tiểu nữ nhân nhu nhược mảnh khảnh này đã thật sâu hấp dẫn hắn.

Trong cuộc sống của hắn từng có những nữ nhân khác.

Cũng bởi vì như thế, hắn càng có thể phân biệt được, U Lan cùng các nàng không giống nhau. Nhất cử nhất động của nàng, một cái nhăn mày một nụ cười, từng chữ từng câu, đều giống như in dấu vào tim hắn.

Những năm dài đó, Kim Lãm tới lui giữa hai nước Nam Bắc, dựa vào trực giác dã thú cùng bản năng sinh tồn mới có thể ở trong vô số lần nguy cơ thuận lợi sống sót.

Mà hôm nay, loại trực giác mãnh thú của hắn, cùng với dã tính bản năng, đều đang nói cho hắn biết, khát vọng của hắn đối với nàng điên cuồng trước nay chưa từng có, hỗn loạn giữa ý muốn bảo hộ, tham muốn giữ lấy cùng với tình dục, thậm chí còn vượt qua cả những dục vọng kia cộng lại, còn có ý nghĩa nào đó ngay cả hắn cũng không thể phân biệt được.

Mềm mại đụng chạm tới đầu vai hắn. Nàng cúi thấp đầu, chuyên tâm nhất chí vì hắn rịt thuốc, sợi tóc như tơ rủ xuống trên cánh tay hắn, nhẹ nhàng phát qua.

Kim Lãm nhìn kỹ nàng.

Mùi hoa nhè nhẹ từ trên người nàng truyền đến. Mềm mại đụng vào, trấn an lo âu của hắn, nhưng cũng thổi lên ngọn lửa.

Một trận gió ẩm áp thổi qua triền núi thổi rơi xuống vô số cánh hoa, cánh hoa thorn theo gió từ phía trên hang khinh phiêu phiêu rơi xuống, giống như mưa rớt rờn sắc màu.

Trận gió kia cũng thổi vào trong nham động, lay động sợi tóc của nàng, sợi tóc đen nhánh nổi bật lên má phấn trắng nõn, cánh môi nhu nhuận.

Kim Lãm hơi nheo lại hai tròng mắt, nhìn nàng cơ hồ mê mẩn, mà U Lan lại hồn nhiên không phát hiện, vẫn như trước cúi đầu chuyên tâm nhất chí vì hấn đắp lên thuốc trị thương, cho đến khi tất cả vết thương trên vai đều đã lau thuốc trị thương một lần nữa, nàng mới thở phào nhẹ nhõm, ngẩng đầu lên.

Cặp mắt trong suốt như nước thoáng chốc bị ánh mắt sáng rực kia khóa lại.

Ánh mắt của hấn tựa như đều —— tựa hồ —— tựa hồ có chút bất đồng —— nàng mặc dù phân biệt không ra rốt cuộc có cái gì bất đồng, lại chỉ có thể như là bị thôi miên bất lực nhìn nam nhân trước mắt.

Gió nhẹ xuy phát, ngay cả bó hoa tươi nàng hái tới cũng tán lạc trên nệm dày, hoa mùi thơm lây dính hấn cùng nàng. Khi nàng không biết làm gì trong cái nhìn soi mói, Kim Lãm chậm rãi nghiêng người nhờ vậy càng gần hơn so với lúc trước.

“Ngươi thật thơm” Hấn nhẹ nói, hơi thở phát qua môi nàng.

Trong nháy mắt, nàng đỏ mặt.

“Kia —— kia —— đây chẳng qua là mùi hoa...” Nàng lắp bắp trả lời, hai gò má nóng đỏ.

Kim Lãm lại càng gần hơn, khóe miệng nhẹ nâng lên.

Trong mắt của hấn lóe lên quyết tâm làm cho nàng khiếp đảm, nhưng cũng làm cho nàng giống như tiểu động vật bị khốn trụ, không có cách nào nhúc nhích, đừng nói chỉ là chạy trốn.

“Đây là hoa gì?” Ngón tay thô ráp của hấn cầm lấy một đóa hoa tươi, trầm ở tóc mai của nàng, rồi sau đó ngón tay dài khẽ vuốt mái tóc mềm mượt của nàng.

U Lan mắc cỡ cúi đầu xuống. Khản trương, bối rối, cùng với cảm xúc không hiểu được làm cho mặt nàng càng nóng đỏ, thậm chí không tự chủ được thở dốc.

“Hoa từ đường...” Một hồi lâu sau, nàng mới tìm lại được thanh âm của mình.

Ngón tay dài bừa bãi du tẩu, đi tới dưới hàm tinh tế của nàng, vô hạn ôn nhu nâng lên, bắt buộc nàng nhìn vào mắt hấn không cho nàng lại cúi đầu.

“Không,” Kim Lãm tiến lại càng gần hơn. “Kia không chỉ là mùi hoa.”

Rồi sau đó, môi mỏng của hấn dán lên chiếm hữu môi mềm run rẩy của nàng.

Hấn hôn nàng.

.....

Cách Mạc Quy thành không xa, ngoài ngoại ô vài dặm có một tòa biệt viện gần biển chiếm diện tích rộng lớn, vách tường cao dày.

Mặc dù gọi là biệt viện, nhưng từ ngoài viện cho đến ven biển, chung quanh đều có trọng binh canh gác, phòng giữ nghiêm ngặt, nhà phú hào tầm thường tuyệt đối không thể so đo.

Không chỉ có vậy, biệt viện mỗi tấc, mỗi phân tường, một viên gạch một viên ngói sử dụng đều là vật liệu thượng hạng, bên trong viện ban công đình tạ tinh xảo lại càng xa hoa, bên trong phòng ốc tất cả bài biện cùng gia cụ vân vân, đều là trân phẩm khó cầu.

Xuyên qua hành lang gấp khúc thật dài, bước qua trì ngắm trăng, bên trong biệt viện có một tòa lầu các thanh nhã.

Bên trong lầu các, có san hô màu đen như mực được dùng làm bình phong, tách rời phòng khách và nội thất. San hô cao chừng tám thước, bề rộng chừng sáu thước, thân cành tuy thô mà mảnh, tính chất cứng rắn như mã não, mịn như mỹ ngọc, xuyên qua san hô tinh mịn nhìn lại, chỉ thấy một thân ảnh yếu điệu, ngồi một mình trong phòng.

Biệt viện tinh xảo này, cùng với tất cả mọi thứ này, đều vì nàng mà kiến tạo.

Trong góc nội thất, cửa sổ khảm ngọc như ý lung linh như nước nửa mở nửa khép, nha hoàn cẩn thận ở bên cửa sổ phủ lên một tầng hà ảnh sa, ánh lên thanh trúc ngoài cửa sổ nhuộm thành một mảnh hồng như khói.

U Lan ngồi bên cửa sổ, tay nhỏ đặt trên váy, làm như không nhìn ra ngoài cửa sổ. Gió ấm áp thỉnh thoảng thổi qua, vang lên tiếng lá trúc xào xạc.

Ánh nắng ấm áp, phòng khách thư thái hợp lòng người, nhưng người của nàng mặc dù ngồi trong phòng, tâm lại không ở chỗ này.

Ngón tay trắng nõn như xuân thông vô thức xẹt qua môi, cánh môi mát lạnh làm cho nàng nhớ lại, một ... cánh môi khác cực nóng...

Mặt cười đỏ bừng, so với hồng sa nơi cửa sổ càng lộ vẻ động lòng người.

Hắn hôn nàng!

U Lan che môi, thân thể nhẹ lay động, phảng phất như nhớ lại hôn đó.

Trong nham động, Kim Lãm đem hoa cài vào bên tóc nàng. Hắn nhìn nàng, cúi người xuống, tiến lại thật gần thật gần, sau đó ——

Hắn hôn nàng.

Một cái hôn thật nhẹ, giống như chuồn chuồn lướt nước, nhẹ nhàng chà qua môi nàng, ngắn ngủi như chỉ là thời gian của một hơi thở, nhưng vẫn hù dọa nàng.

Gương mặt hồng nhuận trong nháy mắt trở nên trắng như tuyết, nàng giống như tiểu động vật bị chấn kinh, hoảng sợ lui ra sau, ở trong cái nhìn soi mói của hắn không quay đầu lại chạy ra khỏi hang.

Tính ngày, kia đã là chuyện năm ngày trước. Trong năm ngày đêm, nàng thủy chung tâm loạn như ma, thậm chí cuộc sống hàng ngày cũng khó an ổn.

Hắn hôn nàng.

Kim Lãm hôn nàng.

Trong đầu nàng quanh quẩn lật ngược lại tình hình hôn đó.

Có lẽ, hắn chẳng qua là tiến lại quá gần, mới trong lúc vô tình có thể ——

Về mặt của hắn, ánh mắt của hắn, hiện lên trong đầu U Lan. Nàng dùng sức lắc đầu nhỏ, hủy bỏ suy đoán này.

Không, kia tuyệt đối không phải là vô tình !

Bản năng phái nữ làm cho nàng phân biệt được, đây không phải là vô tình hôn, mà là nam tính cực kỳ khắc chế thử dò xét. Hắn nhẹ nhàng, nhẹ nhàng hôn nàng, sau đó liền thối lui, hai tròng mắt nhìn kỹ nàng, đợi phản ứng của nàng.

Chưa có bất kỳ người nào, đối với nàng làm ra chuyện thân mật như thế.

Chính là, nàng cũng rất ít cùng người kia nói nhiều như thế; càng ít cùng người kia ở chung một chỗ thời gian dài như thế.

Hắn rất ưa nhìn.

Nhưng, đây không phải là trọng điểm.

Hai người một chỗ, nụ cười của hắn, phương thức hắn nói chuyện, luôn luôn âm áp dụ dỗ, cùng với vô hạn kiên nhẫn, có thể khiến nàng buông xuống phòng bị. Ở bên cạnh hắn, nàng cảm thấy không chút nào uy hiếp cùng nguy hiểm, ngược lại cảm thấy —— —— khoái trá ——

A, lão Thiên!

U Lan hai tay che mặt, thâm mắng mình, có thể nào không biết xấu hổ như thế.

Nhưng, nàng không cách nào lừa gạt chính mình. Kim Lãm hôn, mặc dù hù dọa nàng, nhưng chưa từng khiến nàng cảm thấy có chút chán ghét hay sợ hãi.

Có lẽ, điều này không hợp với lễ giáo. Nhưng, Kim Lãm xuất hiện lại làm cho nàng có chút thay đổi, nàng giống như đã ở trong kén say ngủ quá lâu, bởi vì sự xuất hiện của hắn, mới phá kén chui ra, rồi lại khi đôi cánh vẫn thấm ướt, cái nhìn đầu tiên liền nhìn thấy hắn.

Ngày càng ngã về tây, trời chiều ánh lên khiến hà ảnh sa trên cửa sổ càng đỏ.

Trên cửa truyền đến tiếng gõ nhẹ, một nha hoàn y phục màu xanh đẩy cửa ra, cười mị mị đi đến. "Lan cô nương, trời chiều rồi, nên dùng bữa tối." Tiểu Châu chỉ huy nô bộc phía sau, đem món ngon thức ăn ngon hương trên bàn đặt xuống mới vòng qua cây san hô đi vào nội thất. "Ngày hôm nay trời nóng, đầu bếp nữ điều chế hoa hồng thanh lộ cho ngài khai vị, lại làm rau chua trộn thức ăn, cùng phần nga bô, còn có ——" nói đến đây nàng đột nhiên dừng lại.

Nàng vừa mới nói một tràng dài nhưng Lan cô nương lại vẫn ngồi ở phía trước cửa sổ, cũng không nhúc nhích, căn bản không có đem lời của nàng nghe vào trong tai.

Tiểu Châu nhíu mắt lại, gọi mấy tiếng.

"Lan cô nương? Lan cô nương?" Nàng đến gần mấy bước, hai tay vòng lấy miệng, tiến tới bên tai U Lan. "Lan cô nương, nên dùng bữa tối!"

U Lan chợt phục hồi tinh thần, giống như trộm đạo bị bắt bớ, mặt mắc cỡ đỏ bừng.

“Ách —— chuyện gì?”

“Ta nói, trời chiều rồi, nên dùng bữa tối.”

“Đó, được.” Nàng vội vã đứng dậy, đi vào trong phòng khách.

Tiểu Châu nhìn thấy kỳ quái, lại tiến lại.

“Lan cô nương, ngài vừa rồi đang suy nghĩ chuyện gì? Nghĩ đến mức nhập thần, ta gọi người mấy tiếng, ngài cũng không nghe thấy đâu!”

“Không có chuyện gì, chỉ là một lúc hoảng thần.” Nàng ngồi xuống bên bàn, giờ đưa dùng cơm, cố gắng che dấu thất thố vừa rồi.

“A.”

Tiểu Châu đáp một tiếng, trong lòng vẫn còn đang buồn bực.

Nàng hầu hạ U Lan cũng đã mấy năm quang cảnh, Lan cô nương mỹ lệ nhưng nhiều bệnh, lão gia cùng thiếu gia yêu quý, hơn nữa đối đãi với người khác hòa khí, cho dù đối với đám nô phò, cũng chưa từng nói một câu nói nặng, cùng nàng lại càng tình như tỷ muội. Mỗi một lần Lan cô nương phát bệnh, ở trong sinh tử bồi hồi, không chỉ có lão gia, thiếu gia lòng như lửa đốt, ngay cả đám nô phò cùng nàng cũng lo lắng không dứt, mọi người đều tình nguyện giảm thọ, vì nàng cầu phúc.

Mấy ngày nay, may mà ông trời phù hộ, Lan cô nương thân thể tốt hơn chút ít, vào hạ tới nay chưa từng tái phát bệnh, đoạn thời gian gần đây thậm chí ngay cả khẩu vị cũng tốt hơn nhiều.

Trong biệt viện mọi người cũng rất cao hứng, nhưng trong lòng Tiểu Châu hết lần này tới lần khác chính là cảm thấy có cái gì đó không đúng.

Đầu bếp nữ chỉ lo cao hứng, mặt mày mừng rỡ hơn hờ, nghe lời Lan cô nương cũng khoái lạc thu xếp, mỗi ngày đem loại thịt, rau dưa mới mẻ, thậm chí còn có lương khô vân vân, toàn bộ đưa vào trong phòng Lan cô nương.

Coi như là thân thể tốt hơn, muốn ăn nhiều hơn, nhưng Tiểu Châu không tin cô nương nuốt trôi nhiều đồ ăn như vậy. Nhất là những thứ lương khô rắn như đá kia, chỉ có nam nhân gặm được, Lan cô nương từ nhỏ được nuông chiều thành quen, sợ là một ngụm cũng cắn không được chớ nói chi là ăn.

Chẳng qua là, những thứ đó nếu không phải Lan cô nương ăn, thì biến đi nơi nào rồi?

Tiểu Châu vừa nhìn chòng chọc U Lan, vừa nghiêng đầu, cố gắng suy tư.

Bạn đang đọc truyện *U Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Hoàng hôn ngày đó, phía chân trời hiện lên đầy những đám mây màu đỏ.

Vào đêm sau, cuồng phong bạo vũ từ trên biển đánh tới.

Con lốc cuồng bạo xé đứt vài cây đại thụ trăm năm trong biệt viện, đám nô phò như tắm trong mưa to, vội vàng bôn tẩu xung quanh, giằng co hơn nửa đêm, thẳng đến sau canh ba, gió mới ngừng thổi, xác định xung quanh không chỗ nào còn an toàn mới thở phào nhẹ nhõm.

Mưa to vẫn từng trận từng trận rơi xuống.

Trên lầu các tinh xảo, một thân ảnh mảnh khảnh đã đứng bên cửa sổ hơn nửa đêm, dung nhan xinh đẹp tràn đầy lo lắng.

Gió ngừng thổi! Trong lòng nàng, lại vẫn rối loạn không dứt.

Kim Lãm có tốt không?

Hang gần được mưa gió không?

Lương thực còn đủ không?

Hắn có thể bị lạnh hay không?

Hắn có thể bị đói hay không?

Vô số nghi vấn quanh quẩn trong đầu nàng, hai tay mảnh khảnh cầm chặt lấy thành cửa sổ, nàng khẽ cắn cánh môi, không ngừng lo lắng cho Kim Lãm.

Những lo lắng kia, dây dưa tâm hồn của nàng, bao trùm lý trí, thậm chí bao trùm cả nụ hôn mang đến lúng túng, lùi bước cùng e lệ hắn vừa mới đối với nàng.

Mưa to còn chưa ngừng nghỉ.

U Lan nhìn ngoài cửa sổ, nước biển đen nhánh, giống như có thể cắn nuốt hết thấy.

Trận mưa gió này cùng với nước biển tàn sát bờ bãi, có thể cũng cắn nuốt người nam nhân kia hay không? Cái người được nàng cứu, có thể làm cho nàng run rẩy, e lệ, không biết làm gì, cũng làm cho nàng mỉm cười, còn lớn đảm hôn nàng?

Quá nhiều ưu lo, tầng tầng tích lũy trong lòng, cho đến khi nàng không thở nổi. Khẩn cấp muốn biết hắn có bình yên vô sự hay không, cuối cùng cũng làm cho nàng vội vã mở cửa, thậm chí quên cầm ô, liền hứng lấy mưa lớn, ven theo đường mòn kín đáo, liều lĩnh xông vào trong bóng đêm.

Trong đêm mưa, không có bất kỳ ánh sáng nào. Nàng ở trong bóng tối lục lọi, bằng trí nhớ hướng hàng trên bờ biển đi tới.

Dọc theo đường đi, giọt mưa lạnh như băng thấm vào xương cốt, rơi trên da thịt U Lan, giống như mũi tên làm cho toàn thân nàng đau nhói, hai tay trắng nõn miễn cưỡng che kín mưa to, trên đường nhỏ đầy bùn lầy lao đảo đi tới.

Ngòang hang cũng là một mảnh đen nhánh.

U Lan thân thể run rẩy, rũ đi giày lụa bị nước bùn vấy bẩn bước vào bóng tối bên trong động.

Bóng tối bao vây nàng, cho dù mở to hai mắt cũng không thấy năm ngón tay. Toàn thân nàng ướt đẫm, chặt vật thờ đốc, hướng chỗ sâu hơn đi tới ——

Bỗng dưng, sức lực mạnh mẽ giữ chặt nàng, đem nàng kéo vào lòng ngực rắn chắc.

Sợ hãi làm cho toàn thân nàng cứng ngắc, bàn tay to của phái nam che ở miệng và mũi của nàng, cắt đứt hô hấp của nàng. Sức lực trên thân người truyền đến, cường đại đến mức làm cho nàng khiếp đảm.

Trong nháy mắt, kiểm kẹp buông lỏng ra.

Hai bàn tay to từ cường ngạnh chuyển thành ôn nhu, nàng run rẩy tùy ý người nọ định đoạt, xoay người nhìn vào một đôi mắt đen sâu không thấy đáy.

Trong bóng tối, cặp mắt kia có một loại cảnh giác của mãnh thú.

Cả đêm cuồng phong bạo vũ, cũng không làm suy yếu cảnh giới của Kim Lãm, hắn dập tắt ngọn đèn, lặng lẽ ngồi ở chỗ sâu của hang, mỗi một dây thần kinh đều căng thẳng, hít lại trông mắt đen nhìn chăm chú cửa động, đề phòng thích khách không ngờ.

Một chút bóng đen bước vào hang, hắn không tiếng động ấn nút tiến lên, dễ dàng chế trụ đối phương, cự chưởng buộc chặt trên cổ đối phương, trong đầu lóe lên suy tính giết hay không giết ——

Trong nháy mắt, hắn ngửi thấy một trận hương thơm.

Mùi hương này so với mùi hoa mềm hơn, so với mùi hoa nhẹ hơn, cũng so với mùi hoa càng làm cho người khó quên hơn.

Thân thể trong ngực xinh xắn tinh tế như vậy, hắn trong giây lát hóa đi sát khí tràn ngập quanh thân, kinh ngạc nhìn món ngon tuyệt mỹ.

“Lan nhi?” Kim Lãm thất thanh kêu. “Sao lại là ngươi?” Bên ngoài phong cuồng vũ cấp, hắn trăm triệu lần không nghĩ tới mảnh mai như nàng dám ngay tại lúc này mạo hiểm sờ soạng ra cửa.

Nước mưa lạnh như băng thấm ướt tóc nàng, thân thể kiều mềm ở trong lòng ngực hắn lạnh run, cơ hồ sẽ đứng không vững.

“Ta, ta, ta... lo lắng... Ngươi...” Bởi vì rét lạnh, da thịt trắng nõn của nàng hôm nay tái nhợt. Hắn ý thức xương, làm cho nàng ngay cả một câu nói cũng nói đứt quãng.

Kim Lãm thấp tiếng nguyên rủa một tiếng, đem nàng ướt đẫm ôm càng chặt hơn.

Chung đụng hơn một tháng, trong mấy lần nói chuyện hắn đã sớm biết, nàng thân thể đơn bạc, khí hậu hơi có chút biến hóa, bất luận lạnh một chút hay nóng một chút, cũng sẽ làm cho nàng khó chịu. Một mình chiều cổ hắn tới khi nội ngoại thương sắp khỏi hắn đã hao tổn quá nhiều tâm trí của nàng.

Tối nay, nàng đội mưa chạy tới, mưa đêm băng hàn, bùn đất gập ghềnh, trên biển sóng to sóng nhỏ mãnh liệt rỗng giập trong đêm đen, như mãnh thú vỗ

vào nham bờ, chỉ cần có chút ít không cẩn thận sẽ mất mạng. Mà nàng vì lo lắng hắt lại mạo hiểm chạy tới.

Trong mắt Kim Lãm hiện lên một chút ánh sáng, môi mỏng nhếch lên, gọn gàng ôm lấy U Lan hướng phía trong hang đi tới, đem nàng để trên nệm dày.

Nàng nằm nơi đó, môi đã đông lạnh mà thâm tím, bởi vì rét lạnh mà bất tỉnh, đôi mắt nhắm chặt thậm chí đã không còn run rẩy nữa.

Thời gian cấp bách, hắt không do dự.

Bàn tay phái nam dày rộng roi trên vạt áo U Lan, nhanh chóng cởi bỏ nút áo của nàng, lại rút đi quần áo cùng vớ ướt đẫm.

Nàng nửa thân trần, da thịt trắng nõn như ngọc, mái tóc dài ướt đẫm càng nổi bật lên sắc mặt trắng như tuyết của nàng.

Tiết khổ cũng ướt lạnh, Kim Lãm không có lựa chọn nào khác.

Hắt cởi quần áo cuối cùng trên người hai người ra, thân thể trần trụi đem U Lan mềm như không xương ôm thật chặt vào trong ngực, dùng phương thức trực tiếp nhất, dùng nhiệt độ của hắt sưởi ấm thân thể lạnh như băng của nàng.

Mưa rơi không ngừng nghỉ, cuồng phong trong đêm tối kêu khóc.

Kim Lãm tìm được một cái khăn vải bông, chỉ có thể miễn cưỡng lau khô tóc nàng. Mà thân thể lạnh như băng của nàng bởi vì tiếp xúc đến áp lực kịch liệt run rẩy, thân thể mềm mại theo bản năng tìm kiếm nguồn nhiệt, hướng lồng ngực của hắt nép vào.

Da thịt phái nữ mềm mại nhẹ nhàng mà sát hắt, ở trong ngực hắt bắt lực khăn cầu hắt càng ôm chặt hơn.

Lý trí và bản năng từng giọt từng giọt biến mất.

Đây là một việc ngoài ý muốn.

Nhưng lại là một việc ngoài ý muốn quá mức ngọt ngào.

Hắt bị tiểu nữ nhân này hấp dẫn cho nên hôn nàng. Tối nay mưa gió, lại đem nàng đưa vào trong ngực hắt, dùng phương thức nghiêm khắc nhất khảo nghiệm lý trí và tự chủ của hắt.

Thân thể mềm mại dán chặt, mà sát; môi lạnh như băng dán lấy cổ của hắt, bởi vì áp lực mà thỏa mãn thờ dài; nàng chưa thanh tỉnh, còn đang trong ác mộng lạnh như băng giấy dựa, tứ chi nhỏ yếu bởi vì bản năng cầu sinh quấn quanh thân thể áp lực cường tráng của hắt...

Động cơ đơn thuần trong nháy mắt hóa thành xúc động đơn thuần.

Hắt không cách nào kháng cự.

Lúm đồng tiền xinh đẹp tái nhợt còn đọng chút nước mưa. Kim Lãm giống như bị mật hoa hấp dẫn, cúi đầu nhẹ nhàng mút cạn giọt nước mưa, môi mỏng từ trước cổ nàng chậm rãi hôn xuống, mút hết từng giọt nước mưa.

Áp lực.

Áp lực vây quanh nàng.

Lạnh lẽo bị trục xuất, thân thể U Lan từ từ áp lực lên. Lông mi thật dài, trong bóng đêm như cánh bướm khẽ lay động, sau đó mở ra, trong đôi mắt trong suốt như suối có mê vòng cùng khôn hoặc.

Nàng giống như đang ở trong mộng. Một giấc mộng áp lực, kỳ lạ, trong mộng, Kim Lãm hôn nàng, rồi sau đó kéo nàng vào trong ngực, môi mỏng bừa bãi roi, hôn khắp cổ nàng, gặm hôn những chỗ da thịt non mềm nhất, mang đến xa lạ rồi lại vui thích mê hoặc, nàng bắt lực run rẩy, trong nụ hôn của hắt, ngửa đầu ngâm khế.

Ngọn lửa lan tràn, hôn lấy mỗi tấc da thịt của nàng, nàng thờ dốt, hai mắt nhẹ nhấp nháy, thần trí dần dần khôi phục thanh minh ——

Trong nháy mắt, U Lan trừng lớn mắt.

Đây không phải là mộng!

Môi mỏng nam tính mút cắn xương quai xanh của nàng, khẽ đau, đem nàng trở về hiện thực, lưu lại ấn ký thuộc về hắt. Mà nàng toàn thân trần trụi, bị hắt cũng trần trụi như vậy, ôm lấy.

Nhiệt độ cơ thể hắt như một cái kén, đem lạnh lẽo ngăn chặn bên ngoài, ở trong ngực hắt, nàng không cảm thụ tới cái lạnh như băng, nhưng vẫn không tự chủ được run rẩy, bản năng cuộn thân mình lại, dùng hai tay che trước ngực doanh trần trắng non mềm.

Trí nhớ của nàng chỉ chừa lại cuộc nói chuyện trước đó, sau đó là một mảnh bóng tối lạnh như băng.

Lần nữa tỉnh lại, bốn phía vẫn là bóng tối như cũ, cũng không còn lạnh như băng như trước nữa, mờ mờ chỗ sâu trong hang, phía dưới là thâm dày, trên người là thân thể nam tính, thân mật khó tả.

“Kim, Kim——” nàng cuộn thân thể, khiếp sợ lại khốn hoặc, giấy dựa mở miệng.

“Xuyt.” Kim Lãm tựa vào bên tai nàng, chỉ dùng môi tiếp xúc nàng.”Người đông lạnh sắp hư rồi.” Hắn nói nhẹ nhàng băng quơ, phảng phất như dùng chùng này để giải thích hết thấy.

Môi mỏng hôn vai nàng, trán an run rẩy của nàng.

“Đừng sợ.” Hắn nói nhỏ.

Trong giọng nói trầm thấp có ma lực khó có thể kháng cự, nàng cuộn lấy thân thể, giống như nhộng phá kén, đôi mắt trong suốt nhìn hắn, tràn đầy bất lực, kinh ngạc, cùng ngượng ngùng.

Nàng không rõ xảy ra chuyện gì, càng không biết sắp tới sẽ phát sinh chuyện gì, nhưng bản năng phái nữ lại bởi vì ánh mắt của hắn, cùng với nhất cử nhất động, mà thấp thỏm không thôi.

Điều này vượt qua lễ giáo quá xa, e rằng không cách nào quay đầu lại.

Ngon lửa trong mắt hắn làm cho nàng không cách nào phản kháng. Nàng nhắm chặt hai mắt kháng cự hắn mang đến mê hoặc hoa mắt, nhạy cảm phát hiện hắn tiến tới càng gần hơn.

“Lan nhi.”

Hắn gọi tên của nàng, dùng ngữ điệu rất nhẹ như thờ dài.

Rồi sau đó, xúc giác mềm lạnh phát qua đầu vai của nàng, nàng bị làm cho sợ đến thiếu chút nữa hô lên.

Mùi hoa quen thuộc trôi nổi trong bóng tối, U Lan mở hai tròng mắt, ánh mắt thích ứng với bóng tối nhìn thấy một đóa hoa từ đường trong tay Kim Lãm.

Cuồng phong tàn phá tất cả cỏ cây cũng đem số lượng không ít hoa từ đường thổi cuốn vào trong nham động, hoa tươi thơm ngào ngạt tung ở bốn phía thâm dày, vây quanh lấy bọn họ.

Ngón tay ngăm đen thô ráp nắm lấy cánh hoa, dùng cánh hoa mềm mại lướt qua da thịt càng mềm mại hoa cánh hoa kia.

Những cánh hoa mềm mại trên da thịt mẫn cảm mang đến cảm giác sợ hãi, nàng cắn chặt cánh môi, nhưng vẫn không có cách nào kháng cự, theo đường đi của cánh hoa phát ra tiếng than nhẹ xấu hổ.

“Không, không nên...” Nàng cuộn mình càng chặt hơn, kháng cự vô ích.

“Xuyt.”

Hắn chặt đứt cánh hoa, để cho đóa hoa rơi trên da thịt của nàng. Cánh hoa màu tím ở trên da thịt tuyết trắng, một màn trước mắt này đẹp đến mức làm cho hắn cả đời khó quên.

“Cảm giác nó.” Kim Lãm ép người xuống, dùng tốc độ chậm gần như hành hạ từ từ thổi đóa hoa.

Cánh hoa lạnh, hơi thở nóng, chạy qua vai mảnh khảnh của nàng, lưng tuyết đẹp, eo yếu kiều, đóa hoa bị hắn thổi qua lọt vào cảm bết giữa hai chân nàng.

Bàn tay nam tính dày rộng bám trụ eo của nàng, đoạt lấy da thịt hồng nhuận, hắn không biết làm thế nào ôn nhu nhưng kiên định tách ra hai chân của nàng.

U Lan thờ đốc, dưới cái nhìn soi mói của hắn cơ hồ muốn khẽ nấc ra tiếng.

Hắn hôn tay nàng, thân thể phái nam khổng lồ ở giữa hai chân nàng cúi thấp xuống, cấn lên kia đóa hoa từ đường mới lại chậm rãi đứng dậy. Cánh hoa ven theo bụng trắng nõn của nàng, trước ngực đầy đặn, cổ mảnh khảnh, cuối cùng cũng đi tới mặt của nàng.

Lúm đồng tiền xinh đẹp mềm mại, nóng bùng lên như bị thiêu đốt.

Đóa hoa phát qua má phẩn của nàng, dưới cằm, mắt tiếp run rẩy. Nàng khẽ cắn cánh môi, đôi mắt nửa khép, không biết làm cách nào né tránh, lại chạy cũng không khỏi, cánh hoa lần lượt hôn say đắm đường nét tinh xảo của nàng.

Mùi hoa nồng đậm gần như say lòng người.

Cuối cùng, đóa hoa đi tới bên môi của nàng, rồi sau đó phiêu nhiên rơi xuống đất. Kim Lãm bá đạo nhưng cũng ôn nhu, cấn rờ hôn nàng, cổ ý dây dưa cùng với mềm mại trong miệng nàng, bú mút ngang dọc, nuốt xuống tiếng thờ đốc cùng khẽ nấc của nàng.

Khi hần đè xuống nụ hôn bó buộc này, U Lan đã mềm yếu e rằng không cách nào phản kháng. Nàng thở dốc, gương mặt đỏ bừng, đôi mắt như nước nhìn kỹ nam nhân trước mắt, bị ánh mắt của hần cùng với những điều còn chưa biết hết thấy hấp dẫn.

Đại chương ngấm đen nắm trước ngực trắng nõn của nàng, lưỡi nóng cũng theo đó mà đến, dụ dỗ khê cắn, cho đến khi đỉnh núi nứt mà đỏ bừng nờ rộ, mà nàng ở trong lòng ngực hần giống như bị trần trọc thiêu đốt, yêu kiều run rẩy.

Lưỡi còn có ý đồ khác, dần dần di chuyển, một lần nữa trở lại giữa hai chân nàng.

Thủy mâu mờ mờ tan rã, nhìn hần ép người xuống, hai vai rộng rãi làm cho nàng không cách nào khép hai chân lại. Hơi thở nam tính một tắc lại một tắc đến gần, đi vào nơi phấn nộn thấm ướt bên chân nàng.

Không, không thể nào —— hần không thể nào là —— này quá mức xấu hổ —— quá mức ——

Những suy nghĩ bỏ rơi ở lúc môi mỏng cực nóng hôn nơi mềm mại của nàng toàn bộ hóa thành trống rỗng.

“A —— “

Môi đỏ mọng bật ra tiếng kêu thấp, thanh nhu như khóc.

Trời ạ, nàng nên kháng cự, nên ngăn cản, cử chỉ tà ác như thế của hần!

Nhưng, hần làm nàng mê say, làm cho nàng không cách nào phản kháng, thậm chí kêu khóc tùy hần định đoạt, giờ lên eo nhỏ nhắn nhu nhược không xương, tùy ý hần ở kiểu nhụy nứt càng nhiều hơn nhiều hơn.

Hành hạ ngọt ngào nhất kéo dài hồi lâu, đầu lưỡi của hần trên chọc hoa hạc phấn nộn tươi đẹp, khiến nàng run rẩy không dứt, một lần nữa vô lực chống đỡ, mềm yếu ngã trở về trên nệm.

U Lan nằm trên nệm dày, da thịt trắng nõn bởi vì hần sờ tác sờ vi mà đỏ mề hôi đầm đìa. Nàng nhắm mắt thở dốc, mà thân thể phái nam trì hoãn bao trùm nàng, ngón tay thô ráp xoa nắn nơi non mềm của nàng, dẫn tới nàng một trận lại một trận run rẩy.

Tiếng nói nam tính trầm thấp ở bên tai nàng vang lên: “Ngươi con ngọt hơn cả hoa.”

Nàng thẹn đến muốn chui xuống đất, hai tay bưng mặt không dám nhìn hần.

Ngón tay mang theo ẩm ướt đem chân của nàng mở ra thêm, phái nam nóng rực mà cứng rắn sát qua cánh hoa mà hần đã hôn qua, kiên định đẩy tới nơi ẩm ướt, xâm chiếm mềm mại của nàng, trong nháy mắt khi hần xâm nhập, hôn nuốt xuống tiếng kêu vô cùng đau đớn của nàng.

Nàng giống như bị xé nứt!

Đau đớn cứ hung hung tới, U Lan giãy dụa nhưng vẫn không tránh được cái ôm cứng như thép của hần.

Nước mắt như tuyến trên châu bị chặn đứt chảy xuống má phẫn, mái tóc dài của Kim Lãm rơi là tả cùng tóc nàng giao quẩn. Hần nhẹ nhàng lau má phẫn của nàng, liếm đi vô số giọt nước mắt, khắc chế dục vọng mãnh liệt như ác hỏa, để cho nam tính dừng lại ở chỗ sâu trong nàng.

Nếu như có thể, hần tuyệt đối không muốn làm đau nàng.

Nhìn thấy nước mắt của nàng, hần cực kỳ đau lòng.

“Lan nhi, ” Kim Lãm mềm nhẹ thấp giọng.”Lan nhi của ta.” Ngón tay dài trong lúc đó đi tới giữa bọn họ, xoa nắn nơi non mềm của nàng, trên ghẹo trầm luân của nàng, chờ nàng thích ứng và tiếp nhận.

Nàng run rẩy thở dốc, nước mắt chưa ngừng, thân thể vẫn vì đau đớn mà cứng ngắc, thậm chí cố gắng muốn tránh thoát. Hần lại không chịu buông ra, rất có kiên nhẫn, tựa vào bên tai nàng, một lần lại một lần thấp giọng lẩm bẩm tên nàng, cho đến khi nàng từ từ thư giãn, từ từ dừng nước mắt.

“Xuyt, Lan nhi của ta, đừng khóc.” Hần nhẹ nhàng dụ dỗ.”Không đau, sẽ không đau nữa.”

Hai mắt nàng mông lung đắm lệt, bởi vì động tác của hần tại nhị hoa non mềm, khi thì nhẹ dụ dỗ, khi thì khe khẽ thúc giục, đột nhiên mạnh mẽ rút ra, thân thể khó có thể kiềm chế tự động nâng lên, eo nhỏ nhắn cong lên chủ động bao bọc cường ngạnh của hần.

“Đứng, đứng ——” Kim Lãm cắn răng nói nhỏ, mồ hôi vì khắc chế từ dưới hàm hần rơi xuống. Hần phải dùng hết sức lực mới không ở lần đón nhận đầu tiên ngây ngô của nàng mà mất đi khống chế.

Hần không muốn lại làm đau nàng —— hần không muốn ——

Nhưng dục vọng dày vò, theo động tác sợ hãi dịch chuyển, nhẹ nhàng giãy dụa của nàng càng trở nên mãnh liệt.

Hần cơ hồ không phân biệt được đây là cự hình tàn nhẫn nhất hay là vui thích ngọt ngào nhất.

“Lắm, ta...” U Lan khóc ròng.

Nàng không rõ, tại sao sau khi đau đớn mất đi ngược lại càng khó chịu hơn. Rõ ràng, nóng rực khổng lồ của hắn đã khiến nàng chống đỡ đến cực hạn, nàng lại mơ hồ phát hiện khát vọng khó tả đang ngưng tụ, khuấy khích.

Hai tay dầy rộng nâng mặt của nàng, hôn lên mi mắt còn chưa khô.

“Nhìn ta.” Hắn nhẹ nói.

Nàng như bị cặp mắt đen kia thôi miên, chỉ có thể làm theo.

Trong nháy mắt, hắn lui ra sau rồi lại lần nữa xâm nhập nàng.

Đáp lại hắn là một tiếng kêu yêu kiều kinh hoàng. Tiếng rên rỉ kia không liên quan đến những đau đớn.

Vật khổng lồ của Kim Lắm một lần lại một lần được nơi nhỏ nhắn của nàng bao dung, mặc dù nàng đã thấm ướt nhưng vẫn quá mức khó khăn, mềm mại bao vây cường hãn, một lần lại một lần, mỗi lần tiến tới đều làm cho nàng ngửa đầu khẽ nấc, mạnh mẽ vòng quanh cổ cứng trắng của hắn, dựa vào chuyển động lúc này của nam nhân của nàng.

Hương hoa ngào ngạt.

Mồ hôi đầm đìa.

Trong bóng tối, mồ hôi ẩm ướt da thịt, ma sát lặp lại.

Nhiệt năng khổng lồ, ở trong cánh hoa chặt chẽ của nàng mà mạnh mẽ rượt đuổi, mỗi một lần xâm nhập liền hung hăng đụng chạm vào sâu nơi nhạy cảm nào đó.

Tiến cùng lui, sâu cùng nông, mỗi lần xâm nhập đều kéo theo tiếng gầm nhẹ của hắn.

Hắn kiềm giữ hông của nàng, ở trong nhu nhược của nàng tiến vào càng sâu, làm nàng bật tiếng khóc nức nở.

Kích cuồng vui thích như thế, mãnh liệt tương đương đau đớn khiến nàng run rẩy không thôi, càng vịn chặt vào hắn, gương mặt thấm ướt nước mắt dán trong cổ hắn, cho đến khi hắn chạy nước rút đẩy nàng tới thời điểm không thể quay đầu lại...

.....

(Aizz~~~ Cuối cùng cũng edit xong cái đoạn H này, *choáng váng* ta thiếu máu rồi, nhai hết một chai sắt còn chưa đủ, có nàng nào nhân đạo hiến máu cho ta không? Thiết là tổn hại tinh thần “non nớt” của ta, ta còn hết sức trong sáng, chưa có người yêu a. Vậy nên edit khó hiểu thì các nàng cứ tự biên tự diễn trong đầu đi, đừng nín ta, ta cũng có biết gì đâu. A~~~ Không được nghĩ đến, quên, quên mau, quên khẩn cấp *đỏ mặt ~ing*)

Mưa, một giọt lại một giọt.

Sắc trời còn chưa rõ, trong hang sâu, thờ đốc kích cuồng đã sớm bình ổn, thay vào đó là hơi thở một nông một sâu.

Nội thương của Kim Lắm đã khỏi hẳn, hơi thở sâu lại chậm, mà U Lan mềm mại lại bởi vì hoan ái điên cuồng, hao tổn quá nhiều sức lực, đến nay vẫn có chút thở nhẹ.

Nàng nằm trên lòng ngực hắn, tóc dài mềm mại bị mồ hôi thấm ướt, có vài tia dán lấy má phấn hồng nhuận, bộ dáng khẽ thờ gấp càng chọc người ta yêu mến.

Kim Lắm đem tiểu nữ nhân trong ngực ôm càng chặt hơn.

Trong nham động, mùi hoa vẫn nồng đậm, cánh hoa cùng quần áo rải rác xung quanh bọn họ.

“Còn đau không?” Hắn đột nhiên mở miệng, tiếng nói trầm thấp trong bóng tối lộ ra vẻ phá lệ thân mật.

U Lan còn đang rung động, trong lòng lộn xộn, vừa bị hỏi như thế lập tức không tự chủ nhớ tới thời điểm hắn lần đầu tiến nhập vào nàng.

Kia không chỉ là đau đớn.

Nàng còn nhớ rõ về mặt khi hắn tiến vào nàng. Đôi mắt đen phát sáng, nhếch môi mỉm cười, hắn từ trong ra ngoài, nhiệt độ như bỏng cháy nàng, cùng với cực lớn mỗi một tác khó khăn, tri hoãn xâm nhập nàng, nhiệt độ, thậm chí hơi thở... (Tha cho ta đi, xì tốp cái màn nhớ lại đi a)

Hai gò má càng đỏ, càng nóng, nàng xấu hổ nắm chặt tay, chỉ cúi đầu, không dám nhìn hắn, lại càng không dám trả lời.

Một nụ hôn ôn nhu rơi trên tóc nàng.

“Xin lỗi, ” Kim Lãm nói nhỏ, cảm xúc trĩu mến nữ tử trong ngực nồng đậm khó có thể hóa mờ (hóa với chả mờ cái gì, làm thịt con gái nhà người ta rồi định bỏ của chạy lấy người chắc). “Tha thứ ta, ta quá đắm chìm.” (đời ca biết ca quá đắm chìm thì người ta cũng ngơ ngẩn. A~~~ Đạo này đang xì trét quá, gặp ai cũng muốn gây sự, soái ca cũng gây sự... nóng máu)

Tối nay, hấn lợi dụng sự hồn nhiên của nàng. Dục vọng vượt qua lý trí, hấn khó có thể ngăn chặn, mà nàng lại quá mức ngây ngô, đơn thuần đến mức không biết cự tuyệt. (A, nguy hiểm!)

Vẻ đẹp của nàng là lẽ vật trân quý nhất cuộc đời hấn. Trải qua một đêm này, sau khi thưởng thức qua ngọt ngào của nàng, hấn liền vượt lên nghiện, thậm chí phải bắt đầu hoài nghi, đời này có còn tính mạng hay không nếu không có tiểu nữ nhân này.

Ngón tay thô ráp nhẹ nhàng vuốt qua tóc nàng, ngay cả sợi tóc của nàng cũng làm cho hấn mê luyến không dứt. Khi nàng ôn thuận, toàn tâm toàn ý tín nhiệm tựa vào lòng hấn, thỏa mãn trong lòng hấn còn vượt xa khi đánh thắng một cuộc chiến.

“Ta không nghĩ tối nay ngươi sẽ đến.” Hấn nhẹ giọng nói, động tác ngừng lại.”Ta cho là, ngươi sẽ không trở lại.”

Thân thể xinh xắn có chút cứng ngắc.

“Trong nhà có chuyện.” Âm thanh của nàng như muỗi kêu, rút lại lời nói dối.

Hấn lại dễ dàng nhìn thấu.

“Không phải bởi vì nọ hôn kia sao?” Hấn hỏi rất trực tiếp.

U Lan đỏ mặt vì bị vạch trần, lúng túng cơ hồ muốn chạy trốn.

Một vòng tay như thép dễ dàng lại đem nàng ôm trở lại, vây khốn trong lồng ngực kiên cố. Hấn lật người, vây nàng dưới thân thể, hai cánh tay lại chống hai bên nàng, không hề nặng nề.

Đôi mắt đen lóe sáng đủ để nhìn thấu hết thảy, nhìn kỹ U Lan ở phía dưới.

“Ta hù dọa ngươi?”

Nàng không gạt đầu, nhưng trong đôi mắt bất lực đã tiết lộ đáp án.

“Ta đã hù dọa ngươi.” Kim Lãm cúi người xuống, ở trên cái trán tròn bóng của nàng nhẹ nhàng ấn xuống một nụ hôn, môi vẫn dán trên người nàng nói nhỏ.”Mà ta hiện tại, không ngờ được một tác lại tiến thêm một bước, đối với ngươi làm những chuyện này.”

Nàng co rúm lại, mặt cô không dám nhìn hấn.

“Nhìn ta.” Hấn dụ dỗ.

Lông mi thật dài rung động, qua một lúc lâu sau nàng mới khua lên dừng khí, khẽ cắn ngón tay trắng nõn, thấp thỏm ngẩng lên tầm mắt của hấn.

Kim Lãm nhìn nàng, vẻ mặt kiên định, từng chữ từng câu nói.

“Ta lợi dụng hồn nhiên của ngươi, nhưng ta không hối hận.” Hấn tiến lại gần hơn, ở trên trán nàng thờ dài. “Đây là chuyện hơn một tháng tới nay, ta không hối hận nhất.” Cho dù cơ hồ đã mất nửa cái mạng, hấn cũng nghĩ may mắn có thể gặp được nàng.

Kiên định cùng ôn nhu bá đạo trong giọng nói của hấn làm cho U Lan trong lòng mềm nhũn.

“Lãm ——” nàng nhẹ giọng mở miệng.

“Àn?”

“Ngươi —— ngươi —— “

“Chuyện gì?” Hấn rất có kiên nhẫn.

Sắc mặt nàng đỏ bừng.

“Chúng ta đây là —— “

“Tự định chung thân.” Hấn đáp, trong mắt có thỏa mãn khó nén.”Ngươi là người của ta .”

Nàng mặc dù thuần khiết, nhưng là huấn thị lễ giáo lại làm cho nàng cực độ bất an. Nàng cắn môi, cảm giác mình hình như đã làm một chuyện khó có thể tha thứ.

Nhưng, Kim Lãm nói hấn cũng không hối hận. Mà trong lòng nàng, có ngọt, có sợ, có bất an, lại không có nửa điểm hối hận.

A, nàng có phải làm sai chuyện gì hay không?

“Chúng ta như vậy, có phải—— thật không tốt hay không?” Thanh âm của nàng nhỏ hơn .

Hắn chậm rãi lắc đầu, biết nàng bắt an.

“Tin tưởng ta.” Kim Lãm nói nhỏ.

Nàng ngẩng đầu nhìn hắn lần nữa, đôi mắt trong suốt đơn thuần không chứa tạp chất.

Hắn mở miệng, đem câu nói kia nói như lời thề.

“Lan nhi, cả đời này, ta quyết không phụ ngươi.”

.....

Mặt trời treo trên cao.

Hỗn độn bão táp tạo thành rất nhanh được dọn dẹp sạch sẽ, trong ngoài biệt viện gần biển trong mấy ngày đã khôi phục thanh u sạch sẽ, không nhìn thấy chút nào cảnh tượng rối loạn.

Trong mấy ngày này, phần lớn nô bộc đều bận bịu thu thập tàn gạch hoặc cây gãy, nhân thủ trong phòng bếp không đủ, Tiểu Châu đơn giản xung phong nhận việc, thấy người khác bận rộn, đem ba bữa cơm của Lan cô nương cũng ôm trên người, xuống bếp nấu vài món ăn nhẹ nhàng khoan khoái, lại đề vào trong hộp sơn mài đem tới phòng Lan cô nương.

Dĩ nhiên, nàng cũng không quên nấu cho Lan cô nương cháo gà bổ thân.

Sau khi đặt thức ăn ngon xuống, nàng lại vội vã chạy về phòng bếp, bung cháo gà nóng hổi cẩn thận mang về. Xác định tất cả thỏa đáng, nàng đi qua phòng khách vén lên màn che, vào phòng ngủ, đi tới bên rèm thêu như ý che giường.

“Lan cô nương, ngài tỉnh chưa?” Tiểu Châu nhẹ giọng hỏi.

Trong màn thêu truyền đến nhẹ giọng trả lời.

“Ừ.”

“Mời đến bên bàn dùng bữa đi!”

Một mỹ nhân như hoa vén lên màn thêu, liên tục nhẹ nhàng tiêu sái đến bên cạnh bàn.

Tiểu Châu bên cạnh nhìn Lan cô nương, khí sắc kia trong trắng lộ hồng thật là tốt, cảm thấy vừa cao hứng vừa mê hoặc.

Đêm bão táp đó có vẻ hù dọa Lan cô nương, mấy ngày sau cô nương đều nằm trên giường, giống như một muốn chết, một mối cơ hồ không xuống giường được, làm cho mọi người trong biệt viện gần biển đều cực kỳ lo lắng.

Nhưng, Lan cô nương có vẻ chỉ thân thể một mối, khí sắc, khẩu vị lại không tệ lắm, ngay cả tâm tình cũng không kém, mấy lần dùng bữa nàng cũng không biết nhớ tới chuyện gì, dùng bữa không nhúc nhích, gương mặt hồng nhuận, khóe miệng còn có nụ cười ngọt ngào xấu hổ.

Tiểu Châu mấy lần hỏi tới đều không hỏi ra manh mối, chỉ thấy gương mặt Lan cô nương cúi xuống càng lúc càng thấp, giống như ăn trộm bị bắt, mắc cỡ như muốn đào hầm chui xuống.

Về mặt như vậy Tiểu Châu lúc trước chưa từng thấy qua. Trong lòng nàng đồng đoán tây nghĩ, tò mò vô cùng, còn phải len lén cúi bấp đùi mình, giữ vững bất động thanh sắc.

Nàng theo hầu U Lan, vẫn cẩn thận ân cần như trước, ngay cả một câu cũng không hỏi nhiều.

Buổi trưa mùa hè, mặc dù mở cửa sổ, trong lầu các khó tránh khỏi còn có chút nóng bức. Tiểu Châu cảm quạt lông ở bên cạnh bàn hầu hạ, gió mát từ từ làm cho lòng người tâm tình thoải mái.

U Lan ăn vài miếng, đôi mắt lại không tự chủ hướng ngoài cửa sổ thổi đi. Nàng khẽ cắn môi, nghiêng đầu nghĩ một lát mới lại quay tầm mắt, nhìn Tiểu Châu.

“Lan cô nương có chuyện gì phân phó?” Tiểu Châu phản ứng cực nhanh.

“Ta muốn—— “

“Vâng?” Nàng đợi.

Một lúc này cũng đủ để cháo gà đều nguội lạnh.

Chần chờ một hồi lâu, U Lan mở miệng: "Có chút chuyện muốn phiền tới người."

"Lan cô nương khách khí, ngài chỉ cần nói ta đều làm theo." Tiểu Châu mỉm cười trả lời, tay trái lại đang ở trong quần dùng sức trộm nhéo bắp đùi mình.

Nhìn xuống a nhìn xuống, ngàn vạn nhìn xuống, dừng ở lúc này lúc đặt câu hỏi!

Hoàn hảo, thái độ của nàng xem ra không có nửa điểm bất thường, hoàn toàn đã lừa được Lan cô nương. Chỉ nghe thấy âm thanh thanh thúy, mềm mại lại nói: "Nhờ người bữa tối thay ta chuẩn bị một phần ăn khác."

"Vậy thì lại làm mấy loại thức ăn nhẹ Lan cô nương thích?"

"Không," nàng vội vàng lắc đầu. "Không phải."

"Vâng, vậy, giống như nữ đầu bếp chuẩn bị lúc trước, chuẩn bị một phần thịt cùng rau xanh khác, đưa tới cùng bữa tối của ngài." Tiểu Châu nói.

U Lan nhột nhạt cười một tiếng.

"Liên làm như thế."

Mặc dù tay trái dưới váy đã đem bắp đùi nắm đến độ thâm tím, Tiểu Châu vẫn mỉm cười, nhìn đau, khắc chế tò mò, làm bộ như không có chuyện gì xảy ra đáp: "Dạ."

.....

Ánh trăng ôn nhu.

Khi canh hai, thân ảnh xinh xắn xách hộp son mài khẽ bước ra khỏi lầu các.

Bóng đêm nồng đậm, nàng lại sớm đã quen với đường nhỏ, chọn lấy một đường nô bộc tuần tra ban đêm sẽ không đi qua, ở trong bóng cây che chở chỉ chốc lát sau đã ra khỏi biệt viện gần biển.

Ngoài viện, có một đường mòn không người biết, trực tiếp đi qua bãi cát trên bờ biển.

Dưới ánh trăng, nàng đi thật vội vã, khăn cấp, má phấn bôi vì đi bộ hiện lên sắc hồng nhàn nhạt, ngay cả trên trán cũng rỉ ra chút mồ hôi mỏng.

Đi qua bãi đá lớn gần biển, chỉ thấy bờ cát nơi này lại càng mềm nhỏ trắng nõn. Hai đầu đoạn bờ cát này đều có đá lớn cách trở, chẳng những cản trở tầm mắt, cũng dễ dàng làm cho người ta lãng quên, trở thành điểm mù duy nhất của biệt viện phòng giữ nghiêm ngặt.

Trong bãi đá, có hang tự nhiên.

Vượt qua bãi đá, U Lan đã là thờ hồng học. Nàng dừng bước, phủ lấy bộ ngực, nuốt xuống thờ dốc dồn dập mới lại lần nữa cất bước, nhanh chóng muốn bước vào hang, đi gặp nam nhân chiếm cứ lòng của nàng, thân thể của nàng, thân hồn của nàng ——

"Lan cô nương!"

Bỗng dưng, phía sau lưng truyền đến giọng nói.

Một tiếng gọi nhẹ như thế, nhưng lại làm cho U Lan sợ đến hồn phi phách tán, nàng cả người chấn động, hộp son mài trong tay cũng rớt, thức ăn ngon miệng đông lẩn tây lẩn, tất cả đều dính cát.

U Lan kinh hoàng quay đầu, nhìn thấy Tiểu Châu chống hông, đã đứng ở sau lưng nàng cách đó không xa.

"Ta nói, Lan cô nương của ta a, nửa đêm canh ba, ngài không hảo hảo ở trên giường nghỉ ngơi, sao lại chạy đến nơi này?" Sau khi nàng hầu hạ U Lan ngủ, thật ra cũng chưa rời đi mà núp ở ngoài lâu. Quả nhiên, làm cho nàng bắt được U Lan ban đêm chạy ra ngoài.

Nhìn thấy hành tung bại lộ, U Lan lòng như lửa đốt. Nàng suy nghĩ nhiều lời nói dối, đủ tốt để có thể vượt qua kiểm tra, nhưng phiền lòng chính là, nàng trời sinh tính đơn thuần, gặp phải chuyện gấp cỡ này cũng không thêm dặt ra được lời nói dối nào.

"Ta... Ta..." Nàng cắn môi, hai tay nắm chặt, không biết nên làm thế nào cho phải.

Tiểu Châu thở dài một hơi.

"Ai, Lan cô nương, chuyện cho tới nước này, ngài liền ăn ngay nói thật đi!" Tiểu Châu nhún vai một cái. "Tính tình của ngài ta còn không biết hay sao? Nói cho ta biết, ngài có phải lại nhặt được con mèo nhỏ hay con chó nhỏ gì hay không?" Liếc thức ăn đầy dặt một cái, nàng lại nói lên nghi vấn. "Hay là, cô nhi gần đây trốn tới chỗ này bị ngài phát hiện?"

Nghe suy đoán của Tiểu Châu một lần lại một lần đến gần sự thật, U Lan bị hù dọa đến mức sắc mặt tái nhợt, nói không ra lời nói dối, nàng chỉ có thể dùng sức mãnh liệt lắc đầu.

Đáng tiếc, việc này vẫn không thể nào qua khỏi Tiểu Châu.

“Ngài cũng đừng dấu diếm ta.” Tiểu Châu nói, một bên lại hướng trong nham động đi tới. “Để cho ta xem, người đến tột cùng ở chỗ này trộm nuôi cái gì —— a!” Oa, nàng đụng vào cái gì rồi?

Va chạm này cũng không nhẹ, đau đến mức nước trong mắt nàng dâng lên. Nàng híp lại nước mắt lưng tròng, vươn ra hai tay sờ mó “chưong ngại vật” kia.

Hồ! Thật cứng!

Tay nhỏ bé sờ lại sờ.

Ấn, chẳng những cứng rắn mà phần còn nóng hừng hực. Có thể xác định đây không phải là tảng đá.

Tiểu Châu thu tay lại, chà xát giọt nước trong mắt lại ngẩng đầu lên xác nhận, đầu sỏ đụng đau mình rốt cuộc là cái quỷ gì.

Không nhìn còn tốt, vừa nhìn tới giọt nước mắt của nàng thiếu chút nữa phải rơi ra.

Nam nhân!

Tiểu Châu tròn mắt há hốc mồm.

Trời ạ, Lan cô nương trộm nuôi, không phải là tiểu miêu tiểu cẩu, cũng không phải là cô nhi, mà là một nam nhân cao lớn tinh tráng!

Đây là một đại sự a!

Tiểu Châu hít sâu một hơi, tiếp theo há to mồm, chuẩn bị dùng tiếng hét chói tai to rõ nhất báo cho tất cả mọi người không ngủ đang ngủ gần đây biết phát hiện mới nhất của nàng.

Trong nháy mắt, bàn tay to che miệng của nàng, chặn nàng không thể hô lên tiếng hét chói tai. Cánh tay cường kiện ghim chặt nàng, trong thời gian ngắn nhất khiến cho nàng không thể động đậy.

Nam nhân không mở miệng, trong tròng mắt đen híp lại có lệ khí đáng sợ.

U Lan ở bên vội vàng tiến lên, tay nhỏ bé đập trên cánh tay mạnh mẽ, cứng rắn vẫn còn vết thương. Chỉ cần nhẹ chạm vào, hai cánh tay cứng như sắt sẽ không tiếp tục dùng lực.

“Lắm, đừng đá thương nàng!” Nàng lo lắng cầu xin chỉ sợ Kim Lãm sẽ lầm tưởng Tiểu Châu là người xa lạ. “Nàng là nha hoàn của ta, từ nhỏ đã cùng ta, không phải người ngoài.”

“Ta không muốn tiết lộ hành tung.” Hần nhẹ nói.

“Nàng sẽ không nói ra !” U Lan nhìn Tiểu Châu, trong mắt có khẩn cầu. “Tiểu Châu, đáp ứng ta, tuyệt đối không nói ra chuyện này.”

Tiểu Châu bị làm cho thiếu không khí, nhìn thấy Lan cô nương cầu xin nàng như thế, ngay cả trong lòng còn có chút phòng bị, nhưng vẫn không đành lòng cự tuyệt, chỉ có thể không tình nguyện gật đầu.

Cho đến khi nàng gật đầu, tất cả kiềm chế mới buông ra.

Đồng!

Tiểu Châu thẳng tắp ngã trên mặt đất, đau đến rên rĩ. “Oa, người muốn buông tay cũng phải nói một tiếng a!”

Kim Lãm vẫn neho mắt như trước, từ từ chậm rãi ngồi xuống trước mặt tiểu nha hoàn, thân thể cao lớn tạo thành cảm giác uy hiếp ngay cả nam nhân cũng sẽ cảm thấy sợ hãi.

“Nói cho ta biết, ta có thể mạo hiểm tin tưởng người không?”

Tiểu Châu nhin đau, quật cường hất cằm lên, không bị đối phương hù dọa.

“Những lời này nên là ta hỏi người mới đúng!”

Kim Lãm nhíu mày, vẻ mặt có chút kinh ngạc.

“Ta có thể mạo hiểm tin tưởng người sẽ không đã thương Lan cô nương không?” Cho dù mạng nhỏ có thể khó giữ, nàng vẫn đem an nguy của U Lan đặt ở ưu tiên thứ nhất.

Lệ khí trong đôi mắt đen mất đi, ngược lại hiện lên chút ý cười.

“Ta tuyệt đối sẽ không thương tổn nàng.”

Tiểu Châu hồ nghi nhìn hắn.

“Thật?”

“Có tin hay không quyền lựa chọn đều ở người.” Kim Lãm nhàn nhạt trả lời.

Lần này, Tiểu Châu dùng một thời gian thật lâu, quan sát hồi lâu, mới thông thả ung dung mở miệng: “Lan cô nương muốn ta không nói, ta sẽ không nói.” Nàng quyết định, đem người này nhét vào “danh sách quan sát”. “Bất quá, ta phải cảnh cáo người, nếu người dám tổn thương Lan cô nương, ta liền dùng cái mạng này liều chết với người!” Nàng lời thề son sắt cảnh cáo.

Hắn nhướng lông mày, trong mắt có ý cười, quay đầu nhìn U Lan vươn tay ra với nàng. Chỉ có khi nhìn lấy nàng, trong đôi mắt đen mới có độ ấm, mới có thể phút chốc ấm áp.

“Lan nhi, người tin được nàng?”

“Tin được.” U Lan gật đầu, một cách tự nhiên hướng hắn đi tới, tín nhiệm đem tay nhỏ bé để trong bàn tay to lớn của hắn.

“Được, ta nghe lời người.” Hắn đáp, vì U Lan nguyện ý mạo hiểm một lần.

Mặt nàng ửng đỏ, bởi vì tín nhiệm của hắn trong lòng nhảy nhót không dứt. Thân thể nhỏ yếu vì sức lực mạnh mẽ của hắn, bị kéo vào trong lòng ngực của hắn, nàng không cách nào kháng cự, cũng không muốn kháng cự ——

“Này! Người đang ở đây làm chuyện gì?!” Tiểu Châu ở một bên đột nhiên nhảy dựng lên, cấp tốc xông ra, tay nhỏ bé vung loạn. “Tách ra tách ra! Không cho ở bên Lan cô nương quá gần. Nam nữ thụ thụ bất thân a, người chưa từng nghe qua sao?” Xác định hai người đã giữ một khoảng cách, nàng mới hài lòng thối lui, ngồi trở lại trên bờ cát cách vài thước giám thị.

Hai người bị buộc tách ra, Kim Lãm cũng không giận, chỉ như có điều suy nghĩ nhìn U Lan một cái.

Gương mặt tròn trịa trong nháy mắt mắc cỡ đỏ lên.

“Đề phòng” của Tiểu Châu thật sự tới quá trễ, ngay từ đêm mưa gió làm người ta chật vật kia, trong lúc đó nàng cùng Kim Lãm cũng đã “thần” qua...

Ký ức hoan ái ở trong đầu trình diễn lại lần nữa, U Lan cắn môi mắc cỡ ngay cả đầu cũng nâng không nổi. Kim Lãm lại cố ý đưa tay, nâng lên cằm của nàng, nhẹ giọng hỏi: “Nghĩ đến điều gì sao? Hà?”

Câu này vừa hỏi đã làm cho nàng từ tóc đến đầu ngón chân đều xấu hổ thành màu hồng phấn.

Tiểu Châu ở một bên lại nhìn không được, lần nữa lên tiếng ngăn lại.

“Này, ta nói, người không nên gần thêm nữa!”

Kim Lãm ngoảnh mặt làm ngơ.

“Người mấy ngày nay có tốt không?” Đêm đó sau khi hoan ái, nàng chưa từng đến qua.

“Hoàn hảo.” Nàng nhỏ giọng trả lời.

Tiếng nói nam tính càng trầm thấp hơn cũng càng thân mật hơn mấy phần. “Ta không có tổn thương người đi?” Hắn vốn lo lắng mình quá mức điên cuồng, tổn thương nàng mảnh mai.

U Lan cực thẹn lắc đầu.

“Vậy thì tốt.” Hắn nhẹ giọng nói, ngón tay thô ráp xoa nhẹ môi dưới của nàng. “Đừng cắn đau chính mình.” Hắn nói nhỏ.

Tiểu Châu lại đang giờ chân.

“Này này này, tay người để ở đâu vậy?!”

Kim Lãm thờ dãi một hơi.

“Tiểu nha hoàn kia của người thật ảm ỉ.”

U Lan bị chọc cho cười. “Nàng chỉ là quá mức quan tâm ta.”

“Nàng quan tâm người. Nhưng ta muốn hôn người, ôm người, chạm người, yêu người...” Hấn chậm chậm nói, tròng mắt đen nhìn thẳng nàng, thanh âm trầm thấp lại nóng bỏng như lửa, từng chữ đều giống như muốn đốt vào xương cốt trong nàng.

Nàng đỏ bừng run rẩy, không thể tin được hấn chỉ cần mở miệng cũng có thể ảnh hưởng kịch liệt tới nàng như thế. Lời nói vô cùng thâm mật như vậy nghe vào trong tai, liền như trôi theo từng câu nói của hấn ở trên thân thể dưới y phục nàng, từng bước thực hiện ý đồ của hấn.

Bởi vì Tiểu Châu ở một bên “giám thị”, khát vọng giữa bọn họ dường như càng trở nên cuồng liệt.

Không thể chạm vào đối phương, vậy nên chỉ có thể dùng ánh mắt, cúi đầu dùng ngôn ngữ, ở dưới ánh trắng ôn nhu, nhấn nhá một loại hoan ái thâm thiết hơn, càng động tâm hơn.

Thanh âm cố ý đè thấp làm cho Tiểu Châu ở ngoài vài thước căn bản nghe không rõ. Nàng chỉ mở to hai mắt, nhìn chăm chăm Kim Lãm không cho hấn có bất kỳ “bất chính” nào.

Chẳng qua là, đồng thời giám thị Kim Lãm nàng cũng nhìn thấy, Lan cô nương thỉnh thoảng cúi đầu, thỉnh thoảng ngượng ngùng, thỉnh thoảng vén môi cười yếu ớt.

Nàng nhìn ra được Lan cô nương rất vui vẻ.

Lan cô nương vui vẻ, làm cho lo lắng trong lòng nàng hơi hơi giảm đi một chút. Tuy nói nam nữ chưa lập gia đình thật sự không nên gặp mặt, lại càng không nên nói chuyện hoặc chung đụng với nhau. Nhưng, có nàng ở một bên quân chế, hấn là không sao đi!

Huống hồ từ nhỏ đến lớn, nàng ít thấy qua Lan cô nương bộ dáng vui vẻ như thế. Nhìn Lan cô nương cười, trong lòng nàng cũng cao hứng.

Tiểu Châu không tiếng động uốn cong môi, khẽ cười.

Không ai phát hiện, một đám mây đen lặng lẽ trôi đến gần, vô thanh vô tức, cắn nuốt Minh Nguyệt sáng tỏ.

Bạn đang đọc truyện *U Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Những ngày mùa hè nóng bức nhất, Trung Đường quyền thế nhất Nam Quốc, quần áo nhẹ nhàng rời khỏi Phượng thành.

Hấn một thân trường sam trắng thêu trắng lười liếm, cười tuấn mã trắng như tuyết, tuấn dật như tiên nhân, dưới sự bảo vệ của vền vẹn bốn kỵ binh, nhanh nhẹn đi tới biệt viện gần biển.

Hành tung của Trung Đường từ trước đến giờ không tiết lộ ra bên ngoài, ngay cả đám nô phó căn bản cũng không nhận được tin tức, càng không nghĩ tới thiếu gia lại đến vào hôm nay, mọi người đều nơm nớp lo sợ, so với ngày thường càng thận trọng vạn phần.

Tuấn mã cất vó, theo ý của chủ nhân hí lên một tiếng dừng ngoài cửa, nam nhân tuấn mỹ vô tình gọn gàng tung mình xuống ngựa.

Hấn trang phục vô cùng đơn giản, chỉ dùng kim tuyến đen thêu như ý buộc tóc, bốn ba đoạn đường này nhanh như gió, đối với hấn lại không có chút ảnh hưởng, trên gương mặt tuấn tú không những không thấy vẻ mệt mỏi, trường sam không nhuộm bụi bặm, ngay cả sợi tóc của hấn cũng không có một tia loạn.

Tổng quản biệt viện vội vã chạy đến, kinh sợ thỉnh an.

“Thiếu gia, ngài cực khổ.” Tổng quản cúi đầu, lau mồ hôi trên trán, ngữ điệu cẩn thận. “Trà đã được chuẩn bị, mời thiếu gia đến phòng khách nghỉ ngơi ——” lời còn chưa nói hết, đã bị đánh gãy.

“U Lan đâu?”

“Ở trong lầu các.”

“Dùng qua bữa trưa rồi?”

“Dạ.”

“Ăn những gì?” Hấn hỏi thật cặn kẽ.

Tổng quản không dám khinh thường, chỉ tiết đáp: “Cá tươi hấp, gà sơi Hồng Lăng, đậu Phù Dung, rau xanh xào cá, còn có một bát cháo gà nhân sâm.”

“Ăn thế nào?”

“Thưa thiếu gia, Lan cô nương gần đây khẩu vị không tẻ, mặc dù thức ăn vẫn còn dư lại, nhưng dư lại so với ngày thường giảm rất nhiều, trong năm lần luôn luôn có hai, ba lần, có thể uống hai chén cháo gà.”

Dung nhan tuấn mỹ hiện lên nụ cười nhàn nhạt.

“Rất tốt.” Nam nhân gật đầu, cước bộ vẫn không ngừng, lại hỏi: “Tổ yến còn bao nhiêu?”

“Còn một cân chín lạng.”

“Ngày mùa hè khó tránh khỏi khí nóng, kể từ hôm nay, một tuần mang lên cho nàng năm lần tổ yến, nếu không đủ bảo người từ Phụng thành mang ra.”

“Dạ.” Tổng quản cúi đầu, dụng tâm nhớ một chữ cũng không dám quên.

Sau khi khai báo thỏa đáng, nam nhân vung tay áo lên, không cần phân phó nhiều hơn, bọn hộ vệ tùy thân cùng tổng quản đã rối rít dừng bước, hành lễ rồi đi.

Trong đình viện hương hoa nồng đậm, chỉ nghe tiếng chim hót, phá lệ dễ nghe.

Nam nhân một mình ven theo đường mòn trái đá xanh đi sâu vào trong đình viện, kia là thanh nhả lầu các nuông chiều người trong lòng hấn nhớ nhất.

Trong lầu các yên tĩnh không tiếng động.

Hấn đẩy cửa ra, bước lên mười bậc đi tới khách sảnh ở ngoài, dưới chân không phát ra nửa điểm tiếng vang.

Qua cảnh san hô tinh mịn ngăn cách mơ hồ có thể thấy dưới cửa nội thất, một thân hình kiêu nhỏ đang ngồi. Nàng cúi đầu, mượn ánh trong nhu hòa mỏng manh đang cầm kim khâu, trên một khối vải vóc tối màu chuyên tâm khâu hoa văn tinh xảo.

Nhìn nàng dụng tâm khâu, nam nhân cũng không mở miệng, cước bộ càng nhẹ hơn xoay người mấy bước tiến vào nội thất.

U Lan chưa phát hiện trong phòng có thêm người, vẫn cúi đầu, một lòng nghĩ đến hình thù, hoa văn tinh xảo kia từ từ có hình dạng ban đầu.

Hấn đứng ở ngoài mấy bước, đưa mắt nhìn người phía trước cửa sổ.

Chỉ có khi nhìn nàng, tim của hấn mới có thể cảm thấy bình tĩnh, mới có thể quên hết những thứ nguoi lừa ta gạt, âm mưu tính toán, cùng với hấn đầy tay máu tanh.

Nhìn người phía trước cửa sổ, trong mắt hấn dâng lên âm áp.

Bông hoa nàng đang khâu, phong lan uyển ước, cánh mảnh mà dài, hoa lan chọc người triu mến, phảng phất như xấu hổ che đậy trong cánh hoa. Một cánh lại một cánh, phần đuôi nhẹ cuốn, liên kết tinh mịn đa dạng khâu dọc theo tấm vải.

Ti mi đa dạng như thế, cho dù là sư phó thuần thực nhất cũng phải tốn hao một tháng trở lên mới có thể hoàn thành. Khâu được những hoa văn phồn đa như vậy, nàng hao tổn bao nhiêu thời gian, bao nhiêu tinh thần?

Xác nhận khâu văn thỏa đáng, U Lan ngồi thẳng lên.

Nàng vuốt vuốt vai nhức mỏi, đặt kim khâu xuống cẩn thận mở ra khung khâu, sau đó đứng dậy, đem tấm vải tối màu trải ra.

Vải vóc thượng hạng, đã sớm cắt may tốt, đúng cách.

Kia là một xiêm y nam nhân.

Hấn lặng lẽ nhìn.

Trên mặt xiêm ý, bất luận cổ áo hay ống tay áo, đều có hoa văn nàng tự tay khâu lên. Nàng nhẹ phẩy tấm vóc, xác nhận xiêm y sạch sẽ, hình vẽ phong lan đã ở trên tấm vải nổi lên, cánh dài nhỏ đơn giản giống như một cái ôm triền miên, sẽ vòng lấy nam nhân mặc xiêm y này vào.

Ánh trắng nhu hòa, đem sợi tóc, gương mặt của nàng gắn một viền vàng nhàn nhạt. Tay nhỏ bé ôn nhu phủ trên tấm áo, phủ trên hoa khâu, cẩn thận kiểm tra, không chịu có nửa điểm qua loa.

Trên mặt nàng còn có nụ cười yếu ớt ngọt ngào xấu hổ.

Bỗng dung, nàng cảm nhận được tầm mắt trong góc, vội vã ngẩng đầu lên, rõ ràng nhìn thấy một người nam nhân đứng ở góc, một cái chớp mắt cũng không chớp nhìn nàng.

“Ca!” U Lan vòng cùng kinh ngạc, vội vàng thu hồi áo, giấu ở phía sau. “Ngươi sao lại tới?” Nét mặt của nàng có chút sợ.

Quan Tĩnh tiến lên, mỉm cười mở miệng. (Ồ ye, Tĩnh ca của ta đã lên sàn, tình yêu lớn của đời ta)

“Sợ hạ nhân phóng túng ngươi, mới bay qua khoảng không tới chỗ này kiểm tra, xem người có theo phân phó, nghỉ ngơi, ăn cơm thật tốt hay không.” Hắn cười cười.

“Ca —— “

“Ừ?”

“Ngươi đứng ở đó đã bao lâu?”

“Không lâu.” Quan Tĩnh thần sắc không đổi. “Ta vừa mới đến.”

U Lan thở phào nhẹ nhõm.

“Sao vậy, ngươi đang ở đây bận rộn sao?” Quan Tĩnh lại hỏi. “Ta quấy rầy ngươi sao?”

“Không, không có, không có, ta chỉ —— chỉ —— làm vài thứ...” Thanh âm của nàng càng lúc càng nhỏ, khuôn mặt xấu hổ, hai tay ở sau lưng đem áo nắm càng chặt hơn.

Quan Tĩnh theo toan tính của nàng, không có ý vạch trần, coi như thật sự không nhìn thấy, còn sẵn sóc đôi đề tài.

“Ta nghe tổng quản nói, ngươi gần đây khẩu vị không tệ.” Hắn đi tới bên cạnh bàn, hất áo bào ngồi xuống. (Ồi, mỗi hàng động của ca làm ta ngay ngất. Thỉnh chur vị quá giang sang bên Vfic đọc Trầm Hương để biết ca tuyệt thế nào)

“Là nữ đầu bếp tay nghề tinh tiến, tư vị tốt hơn, ta mới ăn được nhiều hơn trước.” Nàng nhìn ca ca, đem công lao giao cho nữ đầu bếp.

Ca ca tính cách nghiêm cẩn, đối với đám nô phó vô cùng nghiêm khắc, nếu là chuyện liên quan đến nàng, đám nô phó càng phải cẩn thận hơn. Cho nên, chỉ cần có cơ hội, nàng đều ở trước mặt ca ca nói vài lời hữu ích, sợ đám nô phó bởi vì nàng bị ca ca phạt hoặc mắng.

Quan Tĩnh nhìn nàng, ánh mắt mềm nhẹ cực hạn.

“Khí sắc của ngươi đúng là so với ta nhìn thấy lúc trước tốt hơn nhiều.” Hắn vươn tay, ngón cái vuốt qua gò má nàng, trong ánh mắt ôn nhu như cát dầu một bí mật. “Ăn nhiều một chút, nghỉ ngơi thật tốt, đừng làm cho ta lo lắng.” Hắn căn dặn.

Nàng nhột nhạt cười một tiếng, vẫn như trước cười ngọt ngào đến đơn thuần.

“U Lan biết.”

“Vậy thì tốt.” Quan Tĩnh gạt đầu đứng dậy. “Ngươi bận rộn, ta không quấy rầy ngươi.” Nói xong, hắn vung lên trường bào, tự đi ra ngoài.

Ôn nhu giấu trong mắt, nụ cười ngấm trên khóe miệng khi vừa mới bước ra khỏi lầu các lập tức hoàn toàn biến mất. Sau khi rời khỏi U Lan, hắn lại khôi phục hẳn thường ngày, con trai ca Quan gia lãnh đạm, cao ngạo, có thể ở Nam Quốc hô phong hoán vũ, quyết định sinh tử vô số người, lòng dạ sâu hơn biển. (Ye, chân dung Tĩnh ca của ta, yêu thế)

Quan gia hai đời phụ tử đều là trọng thần Nam Quốc. Nam Bắc hai nước quanh năm đối địch, hoàng đế Nam Quốc lại ngu ngốc vô năng, nếu không phải có phụ tử Quan gia đem hết tâm lực, quanh năm phụ trên triều chính, bất luận nội chính hay ngoại vụ toàn bộ một vai khiêng, mới có thể làm cho thực lực Nam Quốc một nước không suy, có thể cùng Bắc Quốc chống lại đến nay.

Quan gia phụ tá triều đình, dĩ nhiên, cả hữu triều đình cũng có thể lực thâm sâu.

Trong biên giới Nam Quốc, người người đều biết phụ tử Quan gia quyền thế kinh người, cũng chỉ có rất ít người biết được Quan gia còn có một nữ nhi đẹp như thiên tiên.

Quan Tĩnh cùng phụ thân thậm chí nguyện ý dùng tính mạng tới bảo vệ thân thể yếu kém nhiều bệnh U Lan. Phụ tử hai người cũng không nhắc tới bất cứ chuyện gì trên quan trường với nàng, giống như với những người đó, nhắc tới những sự tình kia là một sự báng bổ đối với nàng. (= _ =!!! Hai người này, một người bị sister complex, một người bị daughter complex. Mà còn là ở mức super. Chỉ hận không thể đem U Lan để lên nóc tủ mà thờ)

U Lan, là một đóa hoa mà hắn cùng phụ thân lo lắng nuông chiều.

Nàng từ nhỏ ốm yếu, không đếm được có mấy lần suýt nữa sẽ phải bước vào quỹ môn quan, lại được đại phu sợ hãi không dứt đem hết toàn lực cứu về

một mạng. (~LOL~ tội nghiệp ông đại phu)

Bởi vì thân thể suy yếu, hơn nữa thân phận đặc biệt, khi xuân hạ cư ngụ ở biệt viện gần biển nàng còn có thể thỉnh thoảng ra cửa đi lại, khi thu đông trở lại Phụng thành, nàng phải ở nhà, không được ra cửa nửa bước.

Cũng may, trừ đọc nhiều sách vở, nàng với thêu thùa tình hữu độc chung (gắn bó không rời, chắc là kiểu có duyên số a?), thêu ra những hoa văn tinh xảo đến cực điểm, sự phò thêu thùa cao mình nhất trong Phụng thành cũng phải cảm thấy không bằng ....

Sợi dây đen thêu chỉ vàng kia của Quan Tĩnh, dây buộc tóc bất ly thân, chính là nàng một châm một đường thêu ra.

Rời khỏi lầu các, hần xuyên qua hành lang gấp khúc, tới đại sảnh.

Trong đại sảnh, đã chuẩn bị thượng hạng Thiết Quan Âm, trong một bộ ba chén sứ men xanh bay ra hương trà nồng đậm, còn có trà khói lượn lờ.

Mỗi một lần trở về, vừa tới biệt viện gần biển hần chắc chắn sẽ đi lầu các trước, sau khi ra mắt U Lan mới có thể tới đại sảnh nghỉ ngơi. Đám nô phò biết Quan Tĩnh sẽ ở trong lầu các hồi lâu ân cần một chút, nhưng tình không đúng giờ, cho nên chỉ có thể chuẩn bị trà, chỉ cần trà hơi nguội lập tức lại thay trà nóng.

Mọi người nơm nớp lo sợ, toàn bộ cúi đầu, biết điều đợi một chút cho đến khi Quan Tĩnh ngồi xuống, nâng chén trà lên, uống một ngụm trà, thần sắc vẫn không thay đổi, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

“Tổng quản.” Quan Tĩnh dùng nắp chén đẩy nhẹ lá trà trong chén.

Tổng quản nhanh chóng bước lên phía trước.

“Thiếu gia có gì phân phó?”

“Linh trăm lượng hoàng kim, thưởng cho nữ đầu bếp.”

“Dạ.”

“Ta trên đường tới, đi qua trạm gác cửa đông nam, hộ vệ thứ ba bảo vệ sơ suất, không phát hiện hành tung của chúng ta.” Hần lại uống một ngụm trà. “Truyền lời của ta, đem người nợ lưu vong biên giới Tây Nam, cả đời không được hồi hương.” (Oh my god! Tĩnh ca của ta thật xứng là soái ca tà ác no1)

“Thuộc hạ lập tức đi xử lý.”

Tổng quản đáp, trong lòng lại có chút kinh ngạc. Đổi lại chuyện này trước đây, hộ vệ thất trách kia khẳng định tối nay lập tức phải đầu rơi xuống đất! Mà lần này, thiếu gia lại chỉ đề cho hộ vệ kia lưu vong đến biên giới Tây Nam (Ồ ờ, cứ coi là ta coi thường Tĩnh ca đi)

Xem ra, thiếu gia hôm nay tâm tình tựa hồ rất tốt đâu!

“Mặt khác, cả gan xin hỏi thiếu gia.” Tổng căng da đầu, nghĩ thừa cơ hội này mau mau đem vấn đề hỏi. “Ngày mai sinh nhật thiếu gia, có nên phân phó phòng bếp buổi trưa ngày mai vì ngài mở yến hội hay không?”

“Miễn,” Quan Tĩnh đặt chén trà xuống. “Thức ăn chiều theo thói quen khẩu vị U Lan, không được sửa đổi.” Giọng hần lạnh nhạt, lại có cảm giác áp bách khó có thể hình dung.

Hần chọn ở trước sinh nhật một ngày rời đi Phụng thành, tới biệt viện gần biển, chính là vì tránh nhường người trong Phụng thành liên tiếp chúc mừng.

Đối với những người đó, hần lãnh đạm cực điểm, mà những thứ lễ vật giá trị liền thành chồng chất như núi kia, hần càng căn bản ngay cả nhìn cũng không nhìn một cái.

Đối với Quan Tĩnh mà nói, người hần đề ý nhất chỉ có một.

Sinh nhật hàng năm hần chỉ hy vọng có thể nhìn thấy nàng.

Sinh nhật hàng năm hần chỉ mong đợi lễ vật nàng đưa lên, bất luận nàng đưa lên cái gì, đối với hần mà nói đều là trân bảo vô giá.

Trừ bỏ nàng, bất luận kẻ nào chúc mừng đều không có ý nghĩa.

Suy nghĩ của hần chỉ ở nàng.

Chỉ có nàng.

(Nói trước bước không qua)

.....

Một đêm kia, trăng sao không tỏa.

Sau canh ba, mọi âm thanh đều yên lặng, U Lan mới vén chăn lên, lặng lẽ xuống giường.

Nàng lục lọi trong bóng tối, từ dưới đầu giường đầu lấy ra một cái túi, thật chặt ôm vào trong ngực, lúc này mới rón ra rón rén, thừa dịp bóng đêm chuồn ra khỏi lầu các.

Dọc theo đường đi, nàng vuốt ve bao quần áo, cũng không quay đầu lại hướng hang chạy đi.

Gió biển ở bên tai nàng gào thét.

Bóng cây ở bên cạnh nàng đung đưa.

Nàng thủy chung không chậm lại tốc độ, chỉ vội vàng chạy, cho đến khi bay qua tảng đá lớn đi tới cửa hang mới thờ dốc dừng bước lại. Nàng tri hoãn hơi thở, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch, mở miệng đang muốn khẽ gọi ——

Bỗng dưng, bóng ma trong bóng tối không tiếng động tập kích nàng.

U Lan chỉ kịp phát ra một tiếng kêu thấp nhẹ. Trong nháy mắt, môi mòng cực nóng đè nuốt xuống tiếng la của nàng, thân thể nam tính thon dài to lớn đem nàng vòng ôm vào trong ngực, đại chưởng nắm giữ cổ của nàng, điều chỉnh tư thế của nàng, để cho hắn có thể hôn càng sâu.

Hồi lâu sau, khi Kim Lãm thôi lui U Lan đã kiêu thờ hỗn hên, mềm yếu đến mức cơ hồ không cách nào nhúc nhích.

Hắn ôm nàng ngồi xuống bãi cát mềm mại. Hắn dùng hai tay nâng lên mặt của nàng, tròng mắt đen nhìn vào cặp thủy mông mông lung.

“Ta nghĩ đến người đêm nay không tới.”

U Lan phủ lấy bộ ngực, môi bị hôn đến hồng nhuận, thở hỗn hên mấy hơi thở mới có thể nói chuyện. “Trong nhà có một số việc, cho nên trì hoãn.” Nàng nói.

Nàng cố ý không đề cập tới chuyện Quan Tĩnh. Thứ nhất, nàng còn chưa chuẩn bị xong, nên nói sao cho ca ca, nàng đã cùng Kim Lãm tư định chung thân. Thứ hai, nàng càng không biết, nên nói sao cho Kim Lãm, hôn sự của bọn hắn có thể còn phải trải qua một phen gấp ghev.

Cha cùng ca ca thương nàng như thế, nếu biết hai người tư định chung thân, nhất định sẽ trách tội Kim Lãm, chất vấn hắn tại sao không tới cửa cầu hôn trước. Nếu truy cứu tới, nhẹ thì làm khó Kim Lãm, không cấp cho sắc mặt hòa nhã, nặng thì đủ để luận tội !

Nàng tâm tư đơn thuần, chưa bao giờ gặp gỡ chuyện khó giải quyết như vậy, bất luận trái lo phải nghĩ, cũng nghĩ không ra biện pháp có thể giải quyết vấn đề trước mắt.

Kim Lãm khẽ nhướng mi, nhìn ra thần sắc nàng có chút không đúng, nhưng lại không chỉ ra.

“Tiểu nha hoàn âm ỉ kia của người đâu? Tối nay không theo tới?” Hắn hỏi.

U Lan gật đầu.

“Nàng bận rộn hư rồi.” Trong ngoài biệt viện, vì ca ca đến người người như lâm đại địch.”Đại khái là mệt mỏi đi ngủ mới không theo tới.”

Tiểu Châu dù có cẩn thận lại cũng chỉ nha hoàn, trừ ban đêm “Giám thị”, ban ngày còn có một đồng chuyện phải làm. Có mấy lần nàng mệt mỏi không thể theo tới, để cho U Lan cùng Kim Lãm có cơ hội ở chung một chỗ.

Đó là thời gian tốt đẹp hạnh phúc nhất của U Lan.

Mặc dù, Kim Lãm cùng nàng không thể đi xa, nhưng hắn sẽ dặt tay nàng tản bộ trên bờ cát. Gió bắt đầu thổi, hắn sẽ đem nàng ôm vào trong ngực, dùng da thịt sượt ầm nàng, không để cho gió đêm xâm nhập nàng.

Ban đêm nóng bức, hắn sẽ cời bỏ tóc nàng, bàn tay dày rộng cảm lược gổ, cẩn thận, cẩn thận, giống như nâng trân bảo, nâng sợi tóc của nàng, nhẹ nhàng vì nàng chải tóc.

Ban đêm có ánh sao, hắn vì nàng ở trên bờ cát lục tìm vỏ ốc đẹp nhất, dạy nàng tựa vào bên tai nghe trong vỏ ốc tiếng gió vù vù như sóng biển dâng, còn nói cho nàng biết đó là hồn phách của ốc còn hoài niệm Hải Dương.

Khi trăng tròn, bọn họ ở trong nham động, hắn ôm nàng kể cho nàng biết rất nhiều kỳ phong dị tục nàng chưa từng nghe qua, gặp qua, thậm chí tưởng tượng qua.

Hắn còn hứa hẹn một ngày nào đó sẽ để nàng chính mắt xác minh từng câu từng chữ của hắn.

Sau đó, hắn sẽ hôn nàng, yêu nàng.

Trong nhăm động, cắt đầu quá nhiều ký ức trong lúc hấn cùng nàng nhiệt liệt hoan ái.

Đây là một bí mật, trên đời này chỉ có hai người bọn họ mới biết điều bí mật này, biết ở trong nhăm động nơi này, bọn họ đối với lẫn nhau đã nói chuyện gì, đã làm chuyện gì...

Giương mặt U Lan nổi lên e lệ đỏ bừng.

Kim Lãm cúi đầu, tựa lên cái trán của nàng, trước tiên trên môi nàng ấn xuống một nụ hôn, mới lại mở miệng.

“Còn người?”

“Ừ?”

Nàng mờ mịt nhẹ chớp mắt.

“Mấy ngày nay, ta có phải cũng làm cho người mệt rồi hay không?” Hấn nhẹ giọng hỏi, nhìn nàng chăm chăm, tiếng nói trầm thấp khàn khàn.

Nàng xấu hổ đỏ mặt, lắc đầu.

Hấn lại cố ý trêu chọc hỏi.

“Có thật không?”

Nàng nóng nảy.

“Người không tin ta?”

“Tin người, đương nhiên tin người. Ta như thế nào không tin người?” Kim Lãm dụ dỗ, hai cánh tay vây quanh nàng, đem nàng dán chặt trong lòng. “Tha thứ ta, ta mau mau muốn cung chiêu người, thương người, có khi lại không biết tiết chế, sợ sẽ lại tổn thương người, hoặc bởi vậy làm người mệt.”

Tiếng nói trầm thấp chấn động lồng ngực của hấn, cũng chấn động màng nhĩ của nàng. Tựa trước ngực hấn, nghe hấn từng chữ từng câu nói những lời này giống như nghe thấy thanh âm của tim hấn, lòng nàng ấm áp, cảm động đến không cách nào nói thành lời.

Nàng dán lấy nam nhân cường tráng này, sắc mặt hồng hào, dựa sát vào nhau một lúc lâu mới lại nghĩ tới bản thân trong tay còn cầm bao quần áo.

“Ta suýt nữa đã quên.” Nàng nói nhỏ.

“Chuyện gì?”

Nàng cười không đáp, ngược lại rời đi ngực của hấn, thối lui ra sau mấy bước, trong csi nhìn soi mói của hấn mở bao quần áo ra, giữ ra một kiện xiêm y nam nhân.

“Ta thay người may xiêm y.” Nàng nhẹ nói, vẻ mặt có chút ngượng ngùng. Chần chờ một lúc lâu, nàng mới khua lên dừng khí ngẩng đầu nhìn hấn. “Để ta thay người mặc vào đi!”

Kim Lãm đứng dậy, nhìn nàng đi tới thay hấn khoác vào hai tay áo, phủ thượng y. Hấn cao lớn làm cho nàng xinh xắn hầu hạ mặc quần áo hết sức khó khăn.

Nàng không chịu buông tha, động tác mặc dù góc ghech vụng về, lại cũng rất chuyên tâm mà kiên định.

“Xiêm y lúc trước đều là Tiểu Châu len lén thu xếp đem tới quần áo cũ, chỉ có thể tạm thời chấp nhận, nhưng vốn không có cái nào vừa người.” Nàng nhẹ nói, hai tay mềm mại thay hấn lật cổ áo, thêu văn trên cổ áo nhẹ vòng một vòng giống như một cái bẫy mềm mại nhất.

“Xiêm y này là người tự mình làm?” Hấn nhìn đường cắt vừa người, thêu văn tinh tế, kinh ngạc không thôi.

U Lan gật đầu, đưa tay tới thắt lưng thay hấn cẩn thận chỉnh lại, tiếp theo lật cổ tay áo, thêu văn tinh xảo như vậy cũng vây quanh cổ tay hấn.

“Ta biết thân hình của người.” Nàng nói, gương mặt ửng đỏ. “Hơn nữa, ta không muốn người khác may xiêm y cho người...” Thanh âm của nàng càng lúc càng nhỏ, đến cuối cùng đã không thể nghe thấy.

Kim Lãm vươn tay nắm lấy cằm khéo léo của nàng, nâng đầu của nàng lên, tròng mắt đen phát sáng thật sâu nhìn nàng.

“Như vậy, từ nay về sau ta chỉ mặc xiêm y người làm.” Hấn đồng ý, hiểu rõ tâm tư nhẫn nại của nàng. Chỉ có thể từ mới có quyền may xiêm y cho trượng phu.

U Lan e lệ cúi đầu, vừa lúc nhìn thấy Kim Lãm cúi xuống trên ngón trỏ một chiếc nhẫn màu đen, thận trọng đặt vào lòng bàn tay của nàng.

Chiếc nhẫn nặng hơn so với trong tưởng tượng của nàng. Chất liệu lạnh như băng giống như một loại kim khí nào đó.

“Đây là chiếc nhẫn bất ly thân của ta.” Hắn cảm lòng bàn tay của nàng lên, hôn tóc nàng, trong giọng nói có một bầu không khí thân mật. “Trong đêm mưa kia, ta đã nên cho ngươi.”

Hai gò má tròn trịa vì lời hắn nói trở nên vừa nóng vừa hồng. Nàng cắn cắn môi, xấu hổ đến mức toàn thân không được tự nhiên, ngập ngừng muốn nói sang chuyện khác.

U Lan mở lòng bàn tay, nhìn cái nhẫn.

Chiếc nhẫn xem ra rất cổ xưa, trên mặt có hình vẽ kỳ dị.

“Đây là gì?” Nàng vươn tay, tò mò mà sát hình vẽ trên mặt, cảm giác được kim khí lạnh như băng bị khắc ra mấy đường cong.

“Mất ứng.”

Nàng trừng mắt nhìn, nhìn kỹ lần nữa, lúc này mới nhìn ra trên mặt khắc một con mắt. Nàng theo trực giác phỏng đoán, đó cũng không phải chiếc nhẫn bình thường, thậm chí còn có ý nghĩa quá mức nào đó.

“Đồng nhân, đại biểu ta thống lĩnh bộ tộc.” Kim Lãm nhẹ giọng giải thích.

Chiếc nhẫn kia được tộc trưởng truyền từ thế hệ này sang thế hệ khác, tín vật đại diện thân phận. Sau khi trở thành tộc trưởng phải tùy thân đeo, không được rời khỏi người, trừ phi ——

Trừ phi tộc trưởng quyết định nữ tử sẽ trở thành thê tử của hắn, mới có thể cởi chiếc nhẫn xuống giao cho đối phương, đại biểu chia xẻ quyền lợi cùng nghĩa vụ.

Kim Lãm hiểu, bọn họ trong lúc này còn không ít vấn đề khó khăn.

Từ trang phục của U Lan, ngôn hành cử chỉ, hắn đã sớm đoán ra, nàng là viên Minh Châu trên tay phú hào Nam Quốc. Mà Nam Bắc hai nước, cừu hận lẫn nhau đã lâu, khả năng thông hôn quả thực cực kỳ bé nhỏ.

Mà hắn lại là loại nam nhân một khi đã quyết định sẽ phải đạt tới mục đích.

Ở trong lòng hắn, U Lan đã là thê tử chưa qua cửa của hắn, một đời một thế này, hắn không phải là nàng không cưới. Cho dù là Nam Bắc hai nước ngăn cách cũng không thể ngăn cản quyết tâm của hắn, bất luận dùng biện pháp gì, hắn đều phải cưới U Lan, vượt qua sông Trầm Tĩnh, trở lại Bắc Quốc, trở lại lãnh địa hắn thống lĩnh.

“Lan nhi, nhận lấy cái nhẫn này.” Hắn nâng mặt của nàng, vô cùng thận trọng nói. “Sau khi nhận lấy cái nhẫn này, liền đại biểu ngươi là thê tử của ta.”

Nàng hít sâu một hơi, mặc dù rung động lại không dời tầm mắt đi chỗ khác.

“Nói cho ta biết, Lan nhi. Ngươi nguyện ý không?”

Trong tròng mắt đen chuyên chú, cực nóng, thật sâu rung chuyển nàng, mà câu hỏi của hắn càng làm cho lòng nàng đại loạn. Ngạc nhiên, vui mừng, khiếp đảm, cảm xúc rối rít loạn loạn làm cho nàng thờ dốt, càng làm cho hốc mắt nàng nóng lên cơ hồ muốn chảy nước mắt.

Nàng không biết mình xảy ra chuyện gì, nhưng thần hồn của nàng đang dùng hết toàn lực hô hoán, đáp án kia rõ ràng đến mức như đã khắc sâu vào tâm hồn nàng.

Bốn phía yên tĩnh một hồi lâu.

Kim Lãm nhìn nàng, không tiếng động chờ đợi. Chỉ có thân thể căng thẳng của hắn cùng ngọn lửa trong đôi mắt đen để lộ ra cảm xúc thật của hắn.

Hắn từ nhỏ đã là chiến sĩ, chiến sĩ ưu tú nhất. Cho dù đối mặt vô số quân địch, máu tanh đuổi giết nhất, tình cảnh tuyệt vọng khốn khổ nhất, hắn cũng có thể gắng giữ tinh táo, chưa bao giờ có chút bất an hay sợ hãi.

Nhưng, tiểu nữ nhân trước mắt này lại có thể làm cho hắn thấp thỏm không thôi.

Ảnh hưởng của nàng với hắn lớn như vậy, lớn tới mức hắn cơ hồ không cách nào tin. Hắn nhìn kỹ nàng, chờ đợi nàng mở miệng, tim đập kịch liệt cơ hồ muốn đập đau lòng ngực hắn.

Sau một lúc ngắn ngủi dài nhất, U Lan cuối cùng cũng mở miệng.

“Ta nguyện ý.” Nàng khàn giọng nói, trong mắt ánh lên nước mắt.

Trong nháy mắt, hắn giống như đoạt được toàn bộ thế giới.

Kim Lãm vươn tay, hai tay dùng sức đem nằng thật sâu, thật chặt ôm vào trong ngực. Rồi sau đó, hấn thận trọng, thành thật, vô cùng ôn nhu, ở trên môi nằng in lên một nụ hôn.

Như một nụ hôn thề.

Bóng tối bao trùm, mà trong mắt của bọn họ cũng chỉ có lẫn nhau. Bọn họ ôm chặt lấy đối phương, thăm thì, thân hôn, cùng nhau mong đợi một tương lai tốt đẹp.

Ngay cả Kim Lãm cũng không phát hiện, chỗ sâu nhất trong bóng tối có một đôi mắt bắn ra tán loạn những tia hận ý kinh người, lảng lảng nhìn bọn họ.

Đêm, càng sâu .

.....

Ngày kế, sinh nhật Quan Tĩnh.

Trong phòng bếp theo như chỉ thị không có phô trương bốn phía, bung vào lầu các vẫn là những món ăn nhẹ nhàng khoan khoái ngon miệng, so với ngày thường chỉ là trên bàn nhiều hơn một đôi đĩa, một cái chén.

U Lan tỉnh lại tương đối trễ, thời điểm mở mắt ra đã gần đến giữa trưa.

Nàng vén lên màn che đi xuống giường, nhưng nhìn thấy đây cửa ra, bụng chậu nước chuẩn bị hầu hạ nàng rửa mặt không phải là Tiểu Châu mà là nha hoàn khác.

“Tiểu Châu đâu?” Nàng hỏi. Gần mười năm, đều là Tiểu Châu hầu hạ nàng, tình hình hôm nay là lần đầu tiên.

Nha hoàn bụng chậu nước, cung kính tiến lên, thay nàng vắt khăn lông.”Sáng sớm cũng không biết chạy đi đâu. Tổng quản còn nói, chờ nàng trở lại sẽ hảo hảo phạt nàng đâu!”

“Chờ nàng trở lại, trước mang nàng tới đây gặp ta.” Nghe thấy nha hoàn tình như tỷ muội sẽ bị mắng như thế, U Lan vội vàng “cứu giúp”.

Tổng quản mặc dù thường phạt phân minh, nhưng nhìn mặt mũi nàng, cho dù muốn phạt Tiểu Châu cũng không nên phạt quá nặng đi?

Nàng vừa nghĩ vừa rửa mặt, còn nha hoàn hầu hạ nàng xiêm y.

Sau đó, U Lan cho nha hoàn lui, từ trên bàn trang điểm lấy ra một hộp gấm tinh xảo. Nàng mở hộp gấm ra, lấy ra vật bên trong cẩn thận kiểm tra một lần, mới yên tâm đặt trở về.

Vào lúc giữa trưa, bọn nha hoàn bụng đồ ăn trưa vào khách sảnh, bày thỏa đáng trên bàn rồi lại nhẹ lui ra ngoài.

Không đầy một lát sau, Quan Tĩnh đến.

“Ca!” U Lan gọi, dịu dàng đứng dậy.

Quan Tĩnh vội vàng ngăn cản.

“Ngồi xuống, ngồi xuống, người trong nhà đâu cần đa lễ như thế?” Hấn thay đổi trường bào nhưng vẫn là áo trắng không nhiễm nửa điểm bụi bặm, xem ra cùng bộ dạng hôm qua cũng không gì có bất đồng.

“Hôm nay là sinh nhật ca ca, cấp bậc lễ nghĩa đương nhiên không thể thiếu.” Nàng cười, vẫn vén áo thi lễ.

“Được, người đã nói như thế ta cũng không khách khí.” Quan Tĩnh hất áo bào ngồi xuống, ôn nhu nhìn nàng, vẻ mặt tựa tiểu phi tiểu.”Cấp bậc lễ nghĩa không thể thiếu, vậy lễ vật đâu? Người chưa quên đi?”

“Đương nhiên không dám quên.”

U Lan lấy ra hộp gấm, đặt trên bàn.

“Chúc ca ca sinh nhật vui vẻ, mọi sự như ý.” Nàng nói.

Quan Tĩnh khẽ mỉm cười, mở hộp gấm.

Trong hộp gấm đặt một đôi giày, chế tác so với giày bình thường tinh xảo hơn nhiều. Đáy giày lót một dày, đường may thật kỹ càng, cực kỳ bền chắc, mà trên mặt giày thêu hoa văn kim tuyến như ý.

Quan Tĩnh lấy giày ra, vẻ mặt không thay đổi, nhẹ giọng hỏi: “Người làm?”

“Dạ.”

Hắn cười càng ôn nhu hơn, tay phủ lên mặt thêu của giày, không nói một lời.

“Ca ca không thích sao?” Nàng chớp mắt nhìn.

“Thích. Dĩ nhiên thích. Người tự mình làm, ta sao vậy có thể không thích đâu?” Quan Tĩnh ngẩng đầu lên, ánh mắt càng mềm nhẹ. “Chắc chắn tốn của người không ít thời gian đi?”

“Không.” Nàng cười yếu ớt. “Trong mấy tháng nay, đứt quãng lắm! Đã sớm đã làm xong đâu!”

“Vậy sao?”

Quan Tĩnh thu lại ánh mắt, khóe miệng vẫn có nụ cười, đầu ngón tay vẫn phủ trên hoa văn thêu trên mặt giày. Kim tuyến như ý, nàng vì hắn may, là kim tuyến như ý...

Nụ cười bên khóe miệng, lại không có thanh âm sâu sắc hơn vài phần.

Bỗng dưng, Quan Tĩnh thu hồi giày mới, cầm lấy hộp gấm đứng dậy. “Cũng không còn sớm, đã đòi được lễ vật, ta cũng nên đi.”

“Mau như thế?” U Lan có chút kinh ngạc.

Quan Tĩnh gật đầu.

“Ta phải về Phụng thành.” Hắn nói nhẹ nhàng băng quơ. “Xảy ra một việc, ta không thể không tự mình xử lý.”

Nàng đứng dậy, lại bị Quan Tĩnh ngăn lại. “Đừng tiến nữa. Người tự mình dùng bữa, nhớ, ngàn vạn lần đường tốt thân thể.”

Dặn dò xong, Quan Tĩnh đứng dậy ra khỏi khách sảnh, rồi đi như một con gió, thức ăn trên bàn hắn ngay cả một ngụm còn chưa động.

Phụ thân cùng ca ca quốc sự vất vả ít có mấy khắc thanh nhàn, đây là chuyện U Lan sớm đã quen. Chỉ là, dù có bất cứ chuyện gì, bọn họ đều sẽ đặt nàng là chuyện trọng yếu nhất, sẽ vì một việc mà ngay cả ăn trưa cũng không theo dùng cùng nàng là chuyện chưa bao giờ xảy ra.

Nàng đoán chuyện kia khẳng định không thể so với chuyện bình thường.

Chẳng qua là, ca ca đi thật vội vàng, thực cũng làm nàng trong lòng mừng thầm.

Vội vã dùng qua bữa trưa, nàng phân phó đám nô phó sẽ nghỉ ngơi trong chốc lát, bất luận kẻ nào cũng không được quấy nhiễu. Đợi đến khi đám nô phó lui ra ngoài, lại qua một lúc lâu sau, nàng mới len lén chạy ra ngoài.

Gió mùa hè thổi qua y phục của nàng, mặt trời mùa hè rực rỡ chiếu lên nụ cười trên khóe miệng nàng đang cười.

Khí trời nóng bức, ánh nắng chói mắt làm cho trước mắt nàng có chút mờ ảo. Nhưng nàng vẫn chạy, giống như nai con vội vàng, xuyên qua đường mòn, chạy qua bờ cát, hướng hang chạy tới.

Khó có thể tin, chỉ mới chia lìa mấy canh giờ, nàng đã bắt đầu nhớ Kim Lãm.

Nàng khẩn cấp muốn gặp hắn, muốn ôm hắn, càng muốn nói cho hắn biết, chiếc nhẫn hắn đưa cho nàng kia, nàng đã tìm một sợi dây chuyền vàng tinh tế xuyên qua chiếc nhẫn, giấu dưới quần áo, vị trí gần ngực nàng nhất, cả đời cũng không lấy xuống.

Dấu chân nhỏ nhỏ bước trên bờ cát trơn mịn, hướng trong nham động đi tới.

“Lãm?” Nàng khẽ gọi, có chút thờ gập.

Chỗ sâu trong hang, bóng tối mát mẻ.

“Lãm?”

Thanh âm ở trong nham động vang dội, nàng lần mò đi tới, nhìn thấy mỗi cái bóng đều cho là hắn, nhưng một lần lại một lần thất vọng.

Cuối cùng, hai tay mềm mại rốt cuộc cũng chạm tới bức tường sâu trong hang. Đây tràn hy vọng trong nháy mắt hóa thành thất vọng, những thứ bài biện sưu tầm trong hang kia quá mức quen thuộc nhưng vẫn không nhìn thấy thân ảnh quen thuộc. Nàng lúc này mới phát giác, Kim Lãm không ở trong nham động.

Xoay người, nàng nhìn cửa động, có chút hoang mang.

Người đâu?

Hắn ở đâu?

Hắn đi nơi nào?

Nàng hoang mang, trơ mắt nhìn hoa tử đường theo gió biển thổi vào hang, ở trong động bay múa, sau đó một đóa một đóa, từng mảnh từng mảnh rơi xuống.

Trong nhăm động trống rỗng chỉ còn lại một mình nàng.

Mà hắn, giống như chưa bao giờ từng xuất hiện qua...

Bạn đang đọc truyện *U Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Phượng thành ba năm sau

Bóng đêm, bao phủ tòa thành.

Tuy nói nơi này đang trong thời chiến nhưng thủ đô Nam Quốc vẫn không ngừng thấy một tia khói lửa. Dân chúng hăng say kinh doanh chỉ vì miếng ăn, bọn quan lớn say mê những thú vui cao cấp, hàng đêm ca hát.

Trong Phượng thành, các ngành nghề đều phồn vinh cường thịnh, tơ lụa, lá trà, đồ sứ, cùng với đủ loại cao lương mỹ vị, kỳ trân dị bảo từ phía nam vận chuyển tới đều tụ tập ở Phượng thành.

Tòa thành này bất kể ngày hay đêm đều lộ ra vẻ phi phàm náo nhiệt, khắp nơi tiếng người ồn ào.

Duy chỉ có bắc thành, một tòa quan trạch nào đó, ban ngày thanh u, vào đêm càng lộ vẻ yên tĩnh, đám nô phó bất luận làm việc hay nói chuyện đều rất cẩn thận giảm thấp giọng nói xuống, giống như sợ quấy nhiễu cái gì đó.

Phía ngoài tòa quan trạch này là tường đen ngói đỏ, vừa nhìn cũng biết người ta không phải phú quý tầm thường. Biệt thự đất đai cực kỳ rộng lớn, khí thế ngút trời, tường đỏ cao mà dày, to mà kín.

Tòa quan trạch này, trừ bỏ Hoàng Cung, là quyền thế bậc nhất Nam Quốc.

Phụ tử Quan gia nhiều năm nắm giữ triều đình, chính là chủ nhân của nơi này. Mỗi ngày, trong đại sảnh quan lớn qua lại như nước chảy, kẻ hiền kẻ kẻ nịnh bợ, mà đình viện rộng lớn phía sau lại như tiền cảnh nơi trần thế, luôn yên tĩnh không tiếng động.

Viên Minh Châu trong lòng bàn tay Quan gia, là người ở tại nơi này.

Nàng đang bị bệnh.

Quan tiểu thư từ nhỏ đã ốm yếu, căn bệnh mấy năm trước lại càng nguy kịch, Quan gia phụ tử hoảng hốt đón nàng từ biệt viện trở về mời ngự y tới cứu mạng.

Ngự y trong cung mặc dù cứu nàng trở về nhưng từ đó bệnh triền miên, đừng nói là rời khỏi phủ, rời khỏi Phượng thành, thậm chí ngay cả cửa nàng cũng không ra nổi.

Vô số danh y dùng vô số dược liệu tốt lại không chữa khỏi được bệnh của nàng, chỉ có thể miễn cưỡng giữ được cho nàng một hơi thở, thậm chí có đại phu còn thẳng thắn nói mạng của nàng không dài. Đám nô phó chăm sóc nàng nhìn nàng càng lúc càng gầy yếu, mỗi người đều lo lắng không thôi.

Sau khi vào thu, U Lan bệnh lại càng nặng hơn.

Đám nô phó mặt ủ mày chau, mỗi người đều chuẩn bị tâm lý nhưng ai ai cũng đều không nói ra miệng. Bọn họ chuẩn bị tâm lý, Lan cô nương mỹ lệ ốm yếu sợ là không sống qua mùa đông này.

Lão gia cùng thiếu gia lòng như lửa đốt, đám nô phó cũng lo lắng không thôi, ngày đêm cẩn thận hầu hạ, có thậm chí còn vì Lan cô nương mỹ lệ nhưng nhiều bệnh len lén rơi nước mắt.

Đêm hôm nay, nha hoàn Hạnh nhi xuyên qua đình viện bước vào sâu trong phủ, một tòa viện lịch sự ta nhã. Viện nhỏ mà nhã, cây cảnh hoa lá sum suê, khắp nơi tinh điều tế tảo (tinh tế như được trạm khắc).

Chân trời đã treo cao vàng trắng khuyết, ánh trăng xuyên qua cánh cửa trở hoa, ánh trăng đầy đều lộ ra về mỹ lệ.

“Lan cô nương.” Hạnh nhi khẽ gọi, đi vào trong phòng, đi tới khách sảnh.

Trong phòng không đốt đèn, chỉ thấy góc khách sảnh treo một lớp lụa mỏng. Trên tường có một cửa sổ hình trăng tròn, trên cửa cuộn lên một bức màn trúc, dưới cửa có một mỹ nhân đang tựa vào, từ bên cuwamhinfra ngoài có thể thấy trăng nơi chân trời.

Ngà người trên ghế, U Lan một thân y phục bằng lụa.

Nàng trắng như một tờ giấy, gầy yếu giống như sắp biến mất, như thể ngay cả ánh trăng cũng có thể xuyên qua làn da trắng nõn gần như trong suốt của nàng. Bệnh quần lấy thân mình làm cho nàng suy yếu, lại làm cho nàng đẹp hơn, giống như hoa trước khi điều tàn, loại về đẹp không thuộc về trần thế.

“Lan cô nương.” Hạnh nhi lại gọi một tiếng.”Ta thay ngài đốt ngọn đèn dầu.”

“Ừ.”

Hạnh nhi bận rộn trong chốc lát, đem đèn dầu trong sân toàn bộ đều thấp lên làm cho trong phòng đèn đuốc sáng trưng. Sau khi đốt đèn xong, nàng mới nhìn thấy cháo loãng đặt trên bàn nửa canh giờ trước, vẫn còn ở trên bàn giống như chưa bao giờ bị chạm qua.

“Lan cô nương, ta lại đi lấy thêm chén cháo nóng, ngài uống nhiều hơn vài ngụm đi!” Nàng khuyên.

U Lan lắc đầu.

“Ta ăn không vô.”

Hạnh nhi không thể làm gì, vài lần muốn khuyên, rồi lại biết, khuyên cũng vô dụng. Từ lần đó tới nay, Lan cô nương ăn uống càng lúc càng kém, ngay cả cháo nhẹ, một ngày cũng không uống hết một chén.

Nhưng những chén thuốc đắng kia, Lan cô nương lại không phản kháng, bất luận có bao nhiêu đắng, bao nhiêu khó uống đều ngoan ngoãn thuận phục uống cạn.

Trước kia từng có nha hoàn thuận theo ý Lan cô nương, để cho chén thuốc thừa lại. Đêm đó, thiếu gia tức giận không thôi, nha hoàn kia thông minh lập tức hướng Lan cô nương cầu tình mới nhặt về một cái mạng nhỏ. Từ đó về sau, Lan cô nương mỗi ngày mỗi bữa ăn, cũng đúng hạn uống thuốc, cho dù đắng đến nôn ra nhưng khi người hầu đưa cho nàng chén thuốc mới, nàng vẫn sẽ nhận lấy uống hết, chưa bao giờ bị gián đoạn nữa.

Nhìn bóng lưng gầy yếu kia, Hạnh nhi lại thở dài một hơi.

“Lan cô nương, nếu ngài muốn ngắm trăng, nên mặc thêm xiêm y. Lúc này cũng đã qua Trung thu, ban đêm chuyển lạnh, gió cũng lạnh.” Vừa nói nàng vừa cầm chiếc áo lông màu trắng, cẩn thận thay U Lan đắp lên.

“Trung thu...” U Lan lẩm bẩm tự nói.”Đã qua Trung thu rồi?”

“Đã qua mấy ngày.” Hạnh nhi trả lời, tỉ mỉ đem dây áo lông buộc lại.”Nhớ không? Đêm đó lão nương đầu bếp nấu bánh trôi hoa quế, Lan cô nương ngài còn uống một ngụm canh ngọt đâu!”

Nàng nghĩ lại.

Nồng đậm mùi hoa quế, canh ngọt ấm áp.

“Thì ra ngày đó là Trung thu.” Nàng nhẹ nói, rồi sau đó ngẩng đầu nhìn trăng ngoài cửa sổ.

Sau khi Trung thu qua đi, Nguyệt Nhi khuyết thiếu, nhưng thoát nhìn vẫn chói mắt, to lớn như vậy. Nàng nửa nằm trên ghế nhìn trăng nơi chân trời, lặp lại một chuyện mà những ngày trước tới nay nàng thường làm nhất ——

Chờ đợi.

Kể từ sau khi mùa hè kia kết thúc, cuộc sống đối với nàng mà nói, đã mất đi ý nghĩa.

Mùa hè kia, Tiểu Châu bị bệnh cấp tính, bị đuổi về hương, rồi sau đó bệnh chết.

Mùa hè kia, nàng cứu một người nam nhân, thậm chí còn yêu hắn, cùng hắn tư định chung thân.

Mùa hè kia, người nam nhân nàng yêu kia, sau một buổi trưa mất đi bóng dáng, chưa bao giờ xuất hiện nữa.

Bắt đầu từ ngày đó, U Lan bắt đầu đang đợi. Nàng đem theo thân thể bệnh tật, chịu đựng qua một lần lại một lần ốm đau, mạnh mẽ chống lấy một hơi thở, vẫn đang đợi, người nam nhân cùng nàng tư định chung thân kia sẽ một lần nữa xuất hiện, thực hiện tất cả những hứa hẹn của hắn.

Chiếc nhẫn khắc đôi mắt ưng kia còn đang rủ xuống trước ngực nàng, chưa bao giờ từng rời khỏi thân mình. Nàng giữ chiếc nhẫn, vô số lần cảm lấy nó, ủ ấm nó, tự nói với mình một ngày nào đó chủ nhân của chiếc nhẫn sẽ xuất hiện trước mặt nàng.

Nàng tin tưởng lời hứa của hắn, chưa bao giờ hoài nghi.

Chỉ là, cuộc sống một ngày lại một ngày, một ngày lại một ngày, trôi qua.

Ngón tay mềm như nước nắm chặt chiếc nhẫn trước ngực.

Khoảng thời gian này, thân thể của nàng càng lúc càng suy yếu, lo lắng trong mắt phụ thân cùng ca ca, cùng sự sầu lo của đám nô phò, nàng toàn bộ đều nhìn trong mắt. Thật ra, thân thể của nàng, nàng hiểu nhất, thân thể gầy yếu này có lẽ đã vô pháp chống đỡ, không cho phép nàng chờ đợi thêm nữa

Hạnh Nhi tay chân linh hoạt, thu dọn ổn thỏa bữa tối chưa từng động tới, lại hầu hạ Lan cô nương uống chén thuốc đêm rồi mới mở miệng nói: “Lan cô nương, ban đêm gió rét, ngài vẫn nên nghỉ ngơi sớm một chút đi, nếu nhiễm phong hàn, chỉ sợ lão gia cùng thiếu gia cũng sẽ lo lắng ăn không ngon đâu!”

“Ta biết rồi.”

U Lan đáp, nghe thấy tiếng bước chân nha hoàn đi vào phòng ngủ. Tiếp theo tiếng vài vóc ma sát, Hạnh nhi đang thuần thục chuẩn bị giường ngủ cho nàng, chuẩn bị hầu hạ nàng nghỉ ngơi.

Một ngày lại trôi qua.

Sự chờ đợi của nàng lại lần nữa thất bại.

Một tiếng thờ dài nhẹ nhàng hoà vào trong bóng đêm. U Lan chống thân thể gầy yếu, chậm chạp miễn cưỡng, cúi đầu đập xuống thảm, rồi sau đó xoay người ——

Trong nháy mắt, ngọn đèn dầu vụt tắt.

Một một ngọn đèn trong sân đồng loạt vụt tắt, trong phòng lâm vào bóng tối, chỉ có ánh trăng vẫn vẹn nguyên như cũ.

U Lan có chút kinh ngạc, dừng bước rồi lại di chuyển. Mặc dù có ánh trăng, nhưng hai mắt nàng đã thích ứng với ngọn đèn dầu.

Nhất thời không thấy rõ bốn phía.

“Hạnh nhi?” Nàng gọi. “Hạnh nhi, người ở đâu?”

Yên tĩnh.

Trong phòng yên lặng không tiếng động, nàng chỉ nghe thấy nhịp hô hấp của mình.

“Hạnh nhi?” Nàng lại gọi một tiếng, vì tình huống đột nhiên chưa bao giờ xảy ra này mà có chút hoảng hốt. “Hạnh nhi, người còn ở trong phòng sao?” Ánh mắt của nàng dần dần thích ứng bóng tối.

Nha hoàn không trả lời, trong nhà vẫn im ắng. U Lan mượn ánh trăng, sờ soạn đi tới, đi vào phòng ngủ. Ánh trăng nhu hòa phủ xuống cảnh vật nàng quen thuộc, bàn ghế, giường ngủ, bức rèm, trong góc phòng Hạnh Nhi đang nằm bất tỉnh.

U Lan vô cùng kinh ngạc, đang muốn tiến lên nhìn, khóe mắt lại liếc thấy trong cảnh vật quen thuộc, có một thứ gì đó xa lạ ——

Đó là một đôi giày.

Một đôi giày dính đầy bùn đất.

Giày nam nhân.

Dưới ánh trăng, dấu chân dính bùn xem ra phá lệ rõ ràng.

Nàng kinh ngạc, theo bản năng ngẩng đầu, tầm mắt hướng lên trên. Thân hình người kia đều bị lấp trong bóng tối, duy nhất chỉ lộ ra đôi giày. Nhưng cho dù trong bóng đêm, nàng vẫn thấy được trong đôi mắt đen bóng dị thường lộ ra những tia ác ý kinh người cùng với thị huyết tàn bạo.

Cặp mắt kia, sắc bén hơn đao kiếm, lạnh lùng hơn băng.

U Lan cả kinh, sợ đến mức cơ hồ mềm nhũn.

Nàng theo bản năng há mồm muốn kêu cứu. Phút chốc, nam nhân như dã thú săn mồi, không tiếng động tiến lên, đưa tay che miệng của nàng không cho nàng có cơ hội phát ra âm thanh.

Dưới ánh trăng chỉ thấy cái tay kia chôn chặt những vết thương tái nhợt, chỗ cổ tay hiện đầy vô số những vết thương cũ cùng tổn thương mới.

Còn có dấu vết thối rữa. Mùi thịt tươi mục rữa, mùi thuốc, hỗn hợp với mùi máu tươi nồng đậm xông vào mũi, nàng ghê tởm muốn ói, trong nháy mắt sau kinh sợ mà ngất đi.

Nam nhân động tác gọn gàng đem nàng vác trên vai, xoay người rời đi.

Dưới ánh trăng, giày đinh bùn bước qua đình viện, một hộ vệ tuần tra xách theo đèn lồng đi tới. Nam nhân vẫn bất động thanh sắc, không lộ ra bất kì dị trạng nào, cước bộ ổn định mà quy luật, hô hấp cũng không loạn.

Cho đến khi đi tới rất gần, hộ vệ mới giật mình, vội vàng bỏ lại đèn lồng, rút đao ra, cao giọng quát: “Này, đứng lại! Ngươi là —— “

Ngân quang xẹt qua, thanh âm ngừng.

Đông!

Vật nặng rơi xuống đất, sau đó một dòng chất lỏng ấm áp thấm ướt má U Lan nhưng không đánh thức nàng.

Nam nhân tiếp tục đi về phía trước.

Náo động đưa tới nhiều hộ vệ hơn.

“Đứng lại!”

“Hãy xưng tên ra!”

“Tự tiện xông vào Quan phủ, ngươi có biết tội của ngươi không?”

“Mau thả tiểu thư xuống!”

Bọn hộ vệ la lên, tiếng bước chân lộn xộn, trong thời gian ngắn nhất, mười mấy tên hộ vệ trong ngoài Quan phủ đã chạy tới đình viện, vây quanh hắn. Nam nhân lại dừng cũng không dừng, đối với những câu quát hỏi kia hoàn toàn ngoảnh mặt làm ngơ, tiếp tục đi về phía trước.

“Tặc đồ chết tiệt, dám mạo phạm tiểu thư!” Một hộ vệ lớn tiếng hô, giơ lên thanh đao sắc bén, một đao thẳng đến ngực nam nhân.

Lại là một đạo ngân quang.

Hộ vệ dừng lại, miệng mở lớn, cần cổ không có gì nhiều hơn một sợi tơ hồng. Sau đó, sợi tơ màu đỏ từ từ, từ từ siết chặt, một tiếng động vang lên, đầu hộ vệ đã rơi xuống đất.

Đình viện được vô số đèn lồng chiếu sáng như ban ngày.

Bọn hộ vệ từng kẻ từng kẻ ngã xuống, liều chết tiến lên nhưng vẫn không ngăn được bước chân của nam nhân. Mỗi một đạo ngân quang xẹt qua liền vang lên một tiếng hét thảm, dòng chất lỏng ấm áp không ngừng thấm ướt xiêm y của nàng, da thịt của nàng.

Nam nhân khiêng nàng, chỉ dùng một cánh tay, một cây đao, liền giải quyết tất cả hộ vệ, thông dong hướng đại môn Quan phủ đi ra.

U Lan vì chấn động kịch liệt mà tỉnh lại, nàng vừa mở mắt, miến cường ngẩng đầu lên lại nhìn thấy trước mắt tình cảnh như trong địa ngục.

Máu. Nơi nơi đều là máu.

Mỗi một viên gạch đều bị máu tươi nhuộm hồng, đèn lồng rơi xuống đất bị máu tươi đầy đất thấm ướt, một chiếc một chiếc bị đập tắt, ánh lửa lóng lánh trong vũng máu chiếu sáng những thân thể người trong vũng máu.

Những thứ kia, thật ra đã không thể gọi là người.

Đứt tay, lìa chân, những bộ phận không biết gọi thành tên, khối rắn, khối lỏng, cùng với vô số đầu người rải đầy trên con đường hắn đi qua.

Một đôi lại một đôi, những đôi mắt chết không nhắm lại, trống rỗng, vô thần, nhìn nàng.

U Lan ngực cứng lại, lại ngất đi lần nữa.

.....

Bóng tối.

Chấn động.

Âm thanh hỗn độn vội vàng một tiếng lại một tiếng vang lên.

Hồi lâu sau, thanh âm đột nhiên yên lặng, chấn động cũng ngừng lại. U Lan kinh hãi quá độ từ từ tỉnh lại, thân thể mỗi tác đều kịch liệt đau đớn. Nàng không biết, mình đến tột cùng đã hôn mê bao lâu.

“Gia, không thể gần hơn được nữa.” Có người nói, khẩu âm kỳ dị.

Tiếng nói phái nam trầm thấp ở phía trên nàng vang lên, giọng nói lạnh lẽo, không mang theo chút cảm xúc nào.

“Thuyền khi nào đến?”

“Tôi nay sóng lớn, có thể sẽ trậm trễ một lát.”

“Hai người đi che đậy hành tung, hai người khác đi xác định trong phạm vi nửa dặm có trạm gác hay không. Còn lại, ở trong rừng phòng giữ, một khắc sau lại về đây.” Nam nhân nhanh chóng hạ lệnh, giọng lãnh tuyệt khắc nghiệt làm cho người ta thuần phục.

Tiếng bước chân rất nhỏ tản ra, sau đó từ từ không nghe thấy gì nữa. U Lan bị đặt trên lưng ngựa nom nóp lo sợ, đập vào mi mắt rất rõ ràng là một đôi giày nam nhân.

Nàng nhận ra được đôi giày kia.

Lúc trước, đôi giày kia dính đầy bùn đất. Bây giờ, trên đôi giày kia, ngoại trừ bùn đất, còn có...

Máu, có vết máu đã khô.

Nam nhân đi đôi giày này, chẳng những bắt cóc nàng mà còn tắm máu sân phòng. Hình dáng những người đã chết, giống như một loại dấu vết, nán ná trong trí nhớ nàng, không thể xóa đi được.

Nàng còn có thể nghĩ thấy mùi máu tươi đáng sợ kia. Mùi máu tươi nồng đậm làm cho nàng khó chịu thở dốc, cơ hồ sẽ nôn ra, nàng phủ lên ngực lại phát hiện trên xiêm y dính chất lỏng đặc quánh.

Máu.

Máu những người đó, thấm ướt ta nàng, mặt nàng, toàn thân nàng, thậm chí ướt cả xiêm y của nàng.

U Lan hoảng sợ đến mức không cách nào hô hấp, sắc mặt trắng bệch, thân thể xinh xắn lạnh run run rẩy. Nàng nhìn hai tay của mình, nhìn máu tươi đầy tay, không cách nào nhúc nhích.

Nam nhân nhảy xuống ngựa, sau đó ôm lấy nàng, căn bản không cần biết nàng đang tỉnh hay hôn mê, giống như hàng hoá tùy tiện ném nàng trên mặt cát.

“A!” Nàng kinh hô một tiếng, trong nháy mắt, ngân quang nhấp nháy. Lưỡi đao lạnh như băng đặt trên cổ nàng, vì nàng run rẩy mà một nhát lại một nhát cứa đau da thịt nàng.

“Lên tiếng nữa, ta liền cắt lưỡi ngươi.” Nam nhân lạnh giọng nói.

U Lan thờ dốt vì kinh ngạc, hai tay chống phía sau, ngây ngốc lui về sau, nhanh chóng muốn rời xa mũi đao. Cát mềm mại nhưng cũng có không ít những hòn đá cứng rắn, những hòn đá kia quệt qua làm nàng bị thương, nàng nàng đau, nhưng nàng cắn môi, một tiếng cũng không dám thoát ra khỏi cổ họng.

Người nam nhân này ngay cả giết người cũng chỉ trong nháy mắt, nếu thật muốn cắt lưỡi của nàng, có thể cũng chỉ là tiện tay mà thôi.

Hắn đứng tại nguyên chỗ không nhúc nhích, mắt lạnh nhìn nàng khiếp đảm.

Trong đôi mắt đen không thấy đáy không có bất kỳ tâm tình gì, lạnh như một viên ngọc đen, cứng rắn, đen tối mà không có một tia nhiệt độ.

U Lan lạnh run, từ từ thích ứng với bóng tối. Lúc này mới phát giác bản thân đã bị đưa tới vùng ngoại ô, hiện tại đang ở trong một rừng cây. Một đầu của rừng cây, cách chỗ này không xa có một thanh âm quy luật, một tiếng lại một tiếng.

Đó là thanh âm đã lâu nàng chưa nghe thấy.

Biển?!

Người nam nhân này bắt cóc nàng tới bờ biển?

U Lan tâm tư rối loạn, trong khoảng thời gian ngắn, đều không nghĩ được rõ ràng bất cứ cái gì. Nàng khiếp đảm nhìn bốn phía, cho đến cuối cùng mới dám ngẩng đầu lên nhìn hung thủ giết người đáng sợ kia.

Ánh trăng làm cho nàng nhìn rõ người nam nhân trước mắt.

Lông mày của hắn.

Mắt của hắn.

Môi của hắn.

Hình dáng của hắn.

Hô hấp của nàng ngừng lại, chỉ cảm thấy như ngã vào trong một giấc mộng.

Một cơn ác mộng quá đẹp.

“Kim ——” tên đã đến bên môi lại bị nàng cứng rắn nuốt xuống. Nàng kịch liệt run rẩy, không cách nào di chuyển tầm mắt.

Không, không thể nào! Không thể nào là hắn!

Người nam nhân trước mắt này có một khuôn mặt nàng từng nhớ lại vô số lần. Chỉ là, bọn họ rõ ràng giống nhau như vậy nhưng lại cũng không giống.

Kim Lãm không có loại vẻ mặt này; Kim Lãm cũng không có nhiều vết thương như vậy; Kim Lãm càng không có loại ánh mắt tàn khốc lạnh như băng căm thù đến tận xương tủy này. Bóng tối trong cặp mắt kia như chứa chấp cả địa ngục, bất kỳ ai bị hắn nhìn đến đều có thể nhìn thấy cả địa ngục đáng sợ.

Người đang ở hiểm cảnh U Lan, bỏ qua sự tổn hại của lưỡi đao, khẩn cấp hỏi tới.

“Người liên hệ thế nào với Kim Lãm?” Khuôn mặt giống nhau như vậy vô cùng có thể là quan hệ huyết thống. Người nam nhân này rất có thể là huynh đệ hay thân thích của Kim Lãm.

Nam nhân cũng không trả lời, chỉ hít một hơi đao lên, đi tới bên môi nàng, dùng lưỡi đao lạnh lùng, thông thả xẹt qua khóe miệng của nàng.

Mong đợi làm cho nàng quên phải sợ hãi.

“Kim Lãm đâu? Hắn ở đâu? Hắn ở nơi nào?” Nàng hỏi tới, vội vàng nhìn quanh, tìm trong lồng ngực kịch liệt nảy lên.

Sự chờ đợi của nàng cuối cùng cũng có kết quả rồi sao?

Kim Lãm tới rồi sao?

Nếu như người nam nhân trước mắt này thật sự là huynh đệ của Kim Lãm, vậy Kim Lãm ở nơi đâu?

Tại sao người tới đón nàng không phải là Kim Lãm mà là sát thủ này?

Vô số vấn đề hiện lên trong đầu nàng, nàng không chút nghĩ ngợi cầm mũi đao, vội vàng tiêu sái đến trước mặt nam nhân kia, thân thể vì khẩn trương và mong đợi mà nhẹ nhàng run rẩy, thậm chí không phát hiện lưỡi đao sắc bén đã cắt qua lòng bàn tay mềm mại của nàng.

Máu đỏ tươi trượt từ mũi đao rơi xuống mặt cát.

Nàng hồn nhiên không phát hiện, hai tròng mắt như sao, tràn đầy hy vọng, giống như một đóa hoa được tưới nước, cuối cùng cũng sống lại một lần nữa. “Van cậu người, xin nói cho ta biết, Kim Lãm đâu?” Nàng khẩn cấp truy vấn tung tích nam nhân yêu mến.

Nam nhân cầm đao vẫn không nhúc nhích, lạnh lùng nhìn nàng.

Sau đó, hắn cười.

Nụ cười kia, có dữ tợn, đáng sợ cùng ác ý khó có thể hình dung.

“Đã chết.” Hắn nói.

U Lan có trong nháy mắt có thể hiểu hắn nói cái gì.

Nam nhân cúi đầu, nhích tới gần nhìn gương mặt tuyệt mỹ, ý cười càng sâu. “Kim Lãm đã chết. Hắn đã chết ba năm trước.” Hắn cười lạnh một tiếng. “Đã quên sao? Hắn bị ca ca ngươi, cùng người, cùng nhau giết chết.”

Đã chết.

Đã chết?

Đã chết!

Kim Lãm đã chết?

Thế giới của nàng bởi vì một câu nói của người mà cơ hồ hoàn toàn bị phá hỏng. Bốn chữ này ở trong đầu nàng râm râm rung động, một lần lại một lần, đánh nát một thứ gì đó yếu ớt trong nội tâm nàng. Nàng run rẩy càng lợi hại hơn, chậm rãi lắc đầu, không cách nào tiếp nhận đáp án đáng sợ này.

“Không, ta không tin!” Nàng che miệng nhưng không ngăn được nước mắt, nước mắt một giọt lại một giọt, từ khóe mắt chảy xuống. Nàng ngẩng đầu, xuyên qua nước mắt mờ mờ nhìn nam nhân trước mắt. “Người gạt ta! Ta không tin!”

Người nọ đến gần một bước.

“Kim Lãm đã chết.”

Hắn nói, quan sát, thường thức phản ứng của nàng.

“Không...”

“Kim Lãm đã chết.”

“Hắn đã chết. Ba năm trước đây đã chết.” Hắn lặp lại.

Một câu lại một câu, sắc bén hơn cả lưỡi đao, đâm thật sâu vào trong nội tâm nàng. Nàng đau đến mức không thể hô hấp, hai tay che ngực, hoảng sợ lùi ra sau, nhanh chóng muốn rời xa người nam nhân này, đáp án này.

“Không!”

Nàng cuồng loạn hô to, tiếp theo xoay người, ngã tới ngã lui hướng trong rừng chạy đi. Nàng không biết có thể trốn đi nơi nào, chỉ là toàn tâm toàn ý muốn dùng thoát đi, hủy bỏ cái đáp án đáng sợ này. Nàng không tin, không tin, không tin, không tin...

Cánh tay như sắt nhốt lại hông của nàng, dễ dàng đem nàng đầy mặt nước mắt kéo trở lại. Hắn cúi đầu, giống như đang thương thức trò hay, nhìn nàng run rẩy khóc.

“Buông!” U Lan giẫy dụa, hai tay lung tung chống đẩy, nhưng làm thế nào cũng không tránh được kiểm chế của người nam nhân này.

“Buông người?” Nam nhân cười lạnh, cảm cảm của nàng, làm cho nàng không cách nào nhúc nhích. Sau đó, mới từng chữ từng chữ, nhẹ giọng nói cho nàng biết: “Người chết cũng đừng nghĩ.”

Hắn ý thật sâu, giống như muốn thấm vào trong xương nàng. Nàng kịch liệt run rẩy, trong lòng vừa đau vừa cảm giác được rõ ràng người nam nhân này đối với nàng có hận ý.

Nàng không rõ người nam nhân này tại sao muốn hận nàng. Nàng thậm chí không muốn tìm hiểu lý do hận nàng. Kim Lãm chết đi, đã nặng nề đã kích nặng nàng, làm cho nàng rốt cuộc chống đỡ không nổi nữa.

Thân thể mảnh khảnh mềm yếu ngã trong tay hắn. Hắn dễ dàng vác nàng lên đặt trên vai, cảm giác được nước mắt của nàng rơi thấm ướt cổ áo của hắn.

Hắn lại cười lạnh lùng một tiếng.

Trong bóng tối, mấy bóng ma không tiếng động đến gần.

“Già.”

Những người được phái đi lúc trước toàn bộ đều trở về, từng người đều là cao thủ cẩn thận, võ công trác tuyệt, ngầm dậm chọn một.

“Hành tung đều xóa hết?”

“Dạ.”

“Trạm gác thì sao?”

“Không có ai. Lôi Trạch hai ngày trước đã điều tra quá, dinh thự đằng trước có bố trí trạm gác nhưng chủ nhân dinh thự đã và kinh, trước mắt chỉ còn hai vị lão nhân trông chừng.”

Ánh mắt của nam nhân chuyển hướng sang Cự Hán toàn thân vô số vết sẹo đao kiếm kia. Cự Hán lặng yên không nói, chỉ gật đầu xác nhận hồi báo của những người khác không có lầm.

“Rất tốt.” Hắn vuốt cằm, ra lệnh: “Trước khi thuyền đến, chúng ta tìm một chỗ ẩn thân trước.” Hắn nói, vác U Lan trên vai, dẫn đầu xuyên qua rừng cây.

“Thuộc hạ đã điều tra qua, ra khỏi rừng cây chính là bờ cát, chỉ sợ không có chỗ ẩn thân.”

Nam nhân nhàn nhật trả lời: “Có.”

Không ai lại dám tiếp tục mở miệng, chỉ lặng yên đi theo bước chân nam nhân, đi lên bờ cát. Ánh trăng nhu hòa rơi trên bờ cát, sóng dề sóng che dấu chân bộ họ.

Nơi gần biển, có những tảng đá lớn trùng điệp. Qua bên kia dãy đá, bờ cát lại càng trắng nõn mềm mịn, hai đầu có dãy đá lớn ngăn trở, còn có hang tự nhiên.

Đây là chỗ ẩn thân tốt nhất.

Nam nhân vác U Lan, thẳng tắp đi vào trong nham động. Hắn giống như quen thuộc từng góc ngách của hang, tự mình tìm mấy cây nến, thắp lên sau đó mới để nàng xuống.

Nàng rơi xuống trên nệm dày.

Trong đôi mắt vẫn ngấn lệ có kinh ngạc, hoang mang. Nàng quay đầu nhìn xung quay, nhìn từng đồ vật nàng đích thân bố trí nhưng vì lâu không có người ở mà phủ kín tro bụi.

Thảm dày trên mặt đất, thêu phâm treo trên tường, cùng với bó hoa khô, còn có hoa tử đường bị gió thổi bay vào hang. Đây là nơi trong trí nhớ của nàng, tốt đẹp nhất, không muốn xa rời nhất —— cũng là nơi ẩn mật nhất.

Nàng không rõ nam nhân đáng sợ này, làm thế nào biết được ở đây có một cái hang?

Hắn xoay đầu lại, nhìn ra sự khó hiểu của nàng, cặp mắt kia tỏa sáng đến kinh người, nhìn thẳng vào nàng. Hắn ngồi xổm xuống, cầm lên một bông hoa tử đường, sau đó mỉm cười.

Nụ cười kia làm cho cả người nàng phát rét.

“Thật khiến cho người ta hoài niệm, đúng không?”

Nam nhân cười lạnh, sau đó giơ tay lên, bóp nát đóa hoa kia.

Bông hoa màu tím nhu nhược bị huỷ hoại trong tay hắn, chất lỏng màu tím ven theo cổ tay hắn, quanh co quanh vết thương nửa mục rữa, như máu.

Một trận gió từ cửa động xông vào, vung lên tàn hoa trên mặt đất, vây lấy hai người, nàng sắc mặt tái nhợt nhìn chằm chằm nam nhân trước mắt, chỉ cảm thấy thế giới lần nữa lại bắt đầu xoay tròn...

Bạn đang đọc truyện *U Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Tiếng gió.

Đêm càng sâu, tiếng gió càng mạnh, gào thét qua tường đá.

Ngọn lửa.

Ánh lửa nhẹ nhàng, trên nền đá tỏa ra, khiến cho trong phòng trở nên ấm áp.

Ngay cả khóa sắt nặng nề trên tay U Lan cũng vì nhích tới gần đồng lửa mà không còn lạnh như băng nữa. Một mình nàng bị khóa bên cạnh đồng lửa, miễn cưỡng ngồi dựa vào tường, lắng nghe

Bên kia tường đá xôn xao âm thanh những nam nhân uống rượu, cố gắng giữ vững thanh tỉnh, không để cho choáng váng lại bị bóng tối nuốt trọn.

Ngày thứ năm.

Nàng ngẩng đầu, cổ sức hô hấp, toàn thân cứng nhắc đau đớn.

Đêm khuya năm ngày trước, nàng bị bắt lên một chiếc thuyền đen hơn bóng đêm. Chiếc thuyền đen đón gió chạy thật nhanh, mạo hiểm tránh thoát vô số mạch nước ngầm của sông Trầm Tĩnh, trước khi sắc trời sáng rõ đã vượt qua biên giới Nam Bắc Quốc, cho đến giữa trưa thuyền mới cập bờ.

Bên bờ có mấy người, cùng hơn mười con tuần mã tiếp ứng.

Khi thuyền vừa cập bờ, đám người trên bờ phát ra những tiếng hoan hô vang trời, nói loại ngôn ngữ nàng không hiểu, thậm chí còn trào nước mắt, dùng sức ôm những nam nhân trên thuyền.

Những người xa lạ, đứng trên địa phương xa lạ, nói thứ ngôn ngữ xa lạ. Mà điều từng quen thuộc nhất với nàng, lúc này lại là nam nhân xa lạ nhất, ngay cả ánh mắt cũng chưa từng liếc qua nàng.

Rất nhanh, U Lan lại một lần nữa bị ném lên ngựa, những người vừa đi thuyền lên bờ thay đổi phương tiện đi lại, cười những tuần mã đã được chuẩn bị, xác định cường phong từ Bắc Quốc thổi tới, cầm cương giục ngựa, thẳng tắp hướng phương bắc đi tới.

Chỉ một đêm, bọn họ đã tìm được một tòa lô cốt, ở trong lô cốt qua đêm. Thủ vệ trong lô cốt nhiệt liệt hoan nghênh bọn họ, chiêu đãi rượu và thức ăn tốt nhất, để cho bọn họ ăn no nề lại nghỉ ngơi thật tốt.

Đây là ngày thứ năm trong lô cốt.

Tất cả mọi người ở bên kia tường đá, hưởng dụng thức ăn và rượu. Như vài đêm trước, trước khi dùng cơm, nàng sẽ bị khóa ở chỗ này, Cự Hân sợ đây người sẽ đem thức ăn và nước tới cho nàng.

Nàng uống nước, nhưng lại ăn không vô bất cứ thứ gì.

Bốn ba đường dài làm cho nàng mệt mỏi không thôi, sợ hãi liên tục xâm nhập vào trong nàng, gió lạnh ban ngày cùng với hàn khí ban đêm, cũng không phải thứ ồm ồm như nàng đủ khả năng tiếp nhận.

Tuy nhiên, so với những thứ hành hạ hữu hình này thì sự lãnh khốc vô tình của Kim Lãm càng khiến nàng không cách nào chịu đựng được.

Mấy năm qua, nàng rõ ràng tưởng niệm hân như vậy, khát vọng gặp lại hân như vậy. Chính là, nàng nằm mơ cũng không nghĩ tới, hân sẽ lấy phương thức này xuất hiện trước mặt nàng.

Hân bắt cóc nàng, chỉ bằng một người một đao giết tất cả hộ vệ trog phủ. Hân làm cho nàng sợ hãi, làm cho nàng kinh hoàng, thậm chí còn cố ý lừa gạt nàng, nói với nàng Kim Lãm đã chết, dùng cặp mắt lạnh như băng kia, cười nhìn nàng thương tâm, nhìn nàng thống khổ.

Nàng không thể tin được, rồi lại không thể không tin, hân chính là Kim Lãm.

Chỉ có Kim Lãm mới biết được cái hang kia; cũng chỉ có Kim Lãm mới biết được trong nhام động, những thứ thuộc về bọn họ lúc đó, có bóng tối, hương thơm và bí mật hoa tử đường.

Hân, rõ ràng chính là Kim Lãm. Nhưng nàng không rõ vì sao hân muốn lừa gạt nàng? Vì sao muốn dùng loại ánh mắt này nhìn nàng?

Kim Lãm đã chết. Ba năm trước hân đã chết.

Hân cười lạnh, dùng ánh mắt thù hận nhìn nàng, từng chữ từng câu nói cho nàng biết.

Đã quên sao? Hân bị ca ca ngươi, cùng ngươi, cùng nhau giết chết.

U Lan không hiểu.

Ba năm trước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao Kim Lãm đột nhiên biến mất? Rồi tại sao đột nhiên xuất hiện? Chuyện giữa bọn họ, tại sao lại liên quan tới ca ca nàng?

Nghi vấn sâu nhất quý nhiều nàng là thái độ hoàn toàn bất đồng của hân. Hân từng ôn nhu đem nàng phụng trong tay như thế, hiện tại lại trở nên lãnh khốc, vô tình như vậy. Thái độ đối đãi với nàng như với cừu nhân truyền kiếp, tràn đầy hận mọn căm hận, cùng với hận ý mãnh liệt.

Là nguyên nhân gì khiến cho hân thay đổi nhiều như vậy?

Là ai?

Hoặc là chuyện gì?

Khiến cho nam nhân từng rất yêu nàng trở nên hận nàng như vậy?

Nàng mệt mỏi nhắm mắt lại, nhưng lại giống như còn có thể nhìn thấy đôi mắt tràn đầy phần hận kia hung hăng nhìn chằm chằm nàng.

Nước mắt lã lã trượt xuống khóe mắt, nàng phủ lấy ngực đau đớn không thôi, không tiếng động mà khóc, cho đến khi mệt mỏi hoàn toàn cuốn tới làm cho nàng cuối cùng cũng rơi vào giấc ngủ trầm trầm.

.....

Lạnh lẽo, xuyên thấu ngọn lửa ấm áp, giống như tên bắn về phía nàng.

U Lan giật mình tỉnh lại.

Mệt mỏi làm cho nàng bất tri bất giác dựa vào tường đá ngủ. Chút ít giấc ngủ không làm nàng thoải mái, chỉ làm cho nàng càng cảm thấy mệt mỏi.

Tuy nhiên, cho dù đang ngủ, hận ý bén nhọn vẫn đánh thức nàng. Đôi mắt kinh hoàng, trong nháy mắt đã nhìn thấy cặp mắt kia.

Bên kia tường đá, còn đang lao xao tiếng động. Kim Lãm lại ngồi ở đây trên chiếc ghế trong căn phòng chật hẹp này, lẳng lặng nhìn nàng. Ánh sáng trong cặp mắt đen kia, bất khả tư nghị phát sáng, hận ý, chán ghét cùng tàn khốc kinh người, đều đang thiêu đốt trong đáy mắt hắc. (không suy luận ra được)

Mặt hắc không chút thay đổi, nhưng cặp mắt kia lại để lộ ra, hắc khát vọng đến cỡ nào, muốn tự tay đưa nàng đến chỗ chết.

Sợ hãi mắc nghẹn trong cổ họng nàng, nàng nỗ lực hồi lâu mới tìm được tiếng nói, dùng đôi môi khô ráp khẽ gọi.

“Kim Lãm —— “

Hắn lạnh lùng ngắt lời nàng.

“Hắn đã chết.”

Nàng không chịu bỏ qua, môi tái nhợt run rẩy.

“Vậy, ngươi là ai?”

“Một người sống sót từ Luyện Ngục trở về.”

Nàng không hiểu những lời này chứng tỏ cái gì. Năm ngày này, đây là lần đầu tiên nàng có cơ hội ở cùng một chỗ với Kim Lãm, nàng vội vàng nắm chắc cơ hội, muốn hỏi cho rõ chân tướng.

“Tại sao muốn gạt ta? Ngươi rõ ràng chính là Kim Lãm.” Nàng nửa quỳ vờn người dậy, muốn đến gần hắn, khóa sắt khẽ động lại mài đau cổ tay của nàng, làm cho nàng không thể nhúc nhích. “Nói cho ta biết, đến tốt cùng đã xảy ra chuyện gì?” Nàng khẩn cầu.

Hắn nhếch môi, khoe miệng xé ra một nụ cười không hề có chút tiếu ý.

“Chuyện cho tới lúc này mà ngươi còn muốn giả bộ vô tội?”

“Không, ta không có.” Nàng vội vàng phủ nhận. “Ta chỉ biết ba năm trước ngươi đột nhiên mất tích, sau đó thì không có tin tức gì nữa.”

Hắn lạnh lùng nhìn nàng.

U Lan nhìn đau, vờn tay tới hắn, lệ quang trong mắt lóe lên. “Ta mỗi ngày mỗi ngày, đều tới nham động chờ ngươi, cho đến khi ta bị bệnh, bị mang về Phụng thành.” Khoảng thời gian triền miên trên giường bệnh kia, nàng không có một ngày không nhớ tới hắn, không nghĩ về hắn. “Nói cho ta biết, trên người ngươi đã xảy ra chuyện gì? Ngươi tại sao lại thay đổi nhiều như vậy? Những tổn thương kia lại là chuyện gì xảy ra?” Nàng truy vấn, có quá nhiều nghi vấn cấp bách cần câu trả lời của hắn.

Kim Lãm lại không nhúc nhích.

Ngón tay hắn chống dưới cằm, tròng mắt đen nhìn chòng chọc vào nàng, đối với khẩn cầu của nàng không chút rung động, đối với nghi vấn của nàng càng hoàn toàn ngoảnh mặt làm ngơ.

Một hồi lâu sau, hắn mới chậm rãi đứng dậy.

U Lan ngẩng đầu nhìn hắn từng bước đến gần, nước mắt còn đọng trong mắt trong lúc nhìn hắn mà vô thanh vô tức rơi.

Hắn vờn tay, dùng ngón cái xóa đi giọt lệ kia.

Nhịp tim của nàng giống như ngừng đập trong nháy mắt. Nàng nhìn lên hắn, ngực thắt chặt lại, cuối cùng cũng từ thái độ lạnh lùng xa lạ kia của hắn nhìn thấy một tia ôn nhu nàng quen thuộc.

Bàn tay to lớn nâng cằm của nàng lên.

Sau đó, Kim Lãm chậm rãi nghiêng người, tựa vào bên tai nàng, dùng thanh âm êm ái nhất, chậm rãi hỏi: “Nói cho ta biết, ngươi đã làm mọi thứ cho ca ca ngươi mấy lần rồi?”

Nàng hơi sững sờ.

“Nhìn người chung ra vẻ mặt vô tội này, cùng những giọt nước mắt này, chỉ cần là nam nhân đều không thể kháng cự.” Hắn chất lưỡi hai tiếng, vô hạn than thở.”Ta nghĩ, ta hẳn là kẻ may mắn nhất. Ta mặc dù cũng bị lừa gạt, nhưng ít nhất còn là thứ nhất.” Tầm mắt của hắn vô lễ quét qua thân thể đơn bạc của nàng.

Sự lên án của hắn cùng với những lời nói nhục nhã làm cho sắc mặt U Lan trong nháy mắt trắng bệch.

“Nam nhân? Mỗi? Người... Người nói gì?”

Nàng vừa không hiểu vừa hoang mang, nhưng tiếng nói trầm thấp của hắn, lời nói mềm nhẹ, từng câu từng chữ so với đao kiếm càng đã thương người.

“Sau ta, còn có bao nhiêu nam nhân ngủ qua người?” Kim Lãm hỏi, hơi thở phật quá tóc nàng. Hắn nắm chặt vai của nàng, cảm nhận được nàng run rẩy.”Sao?” Nàng muốn thoái lui, nhưng hắn cầm quá chặt, ngón tay mạnh mẽ hữu lực hăm sâu vào da thịt của nàng.

“Không, không phải như thế ——” không thể tin được, Kim Lãm lại sẽ dùng những lời ác độc như vậy lên án nàng, U Lan kinh hoàng không thôi run giọng mở miệng.”Ta không có, không phải như người nói, không phải ——“

“Ta cả đời này đã thua trên tay huynh muội các người.” Hắn tàn nhẫn nắm càng chặt hơn, nhìn gương mặt tái nhợt mà lộ ra cười lạnh.”Quan Tĩnh cũng thật hy sinh, chịu để muội muội của mình làm kỹ nữ làm mồi nhử. Mà người, lại càng trung thành khiến ta kinh ngạc, lại nguyện ý vì nước vong thân. Hoàng đế Nam Quốc có Quan gia huynh muội các người, nghĩ đến thật đúng là tam sinh hữu hạnh.” (phúc của ba kiếp: quá khứ, hiện tại, tương lai)

Nàng run rẩy, lại lần nữa bị lời của hắn đâm bị thương. Chỉ là, nàng còn không chịu buông tha, cố nén đau nhức trên vai bắt lực mở miệng.

“Không, Kim Lãm, người nhất định hiểu lầm cái gì, ta —— a ——” thanh âm biến mất, mặt của nàng trở nên trắng bệch, suýt nữa ngất đi.

Hắn thiếu chút nữa đã nắm gãy vai nàng

“Đừng uống phí tâm cơ.” Kim Lãm lạnh giọng nói. “Ta khuyên người tốt nhất chết hy vọng đi, ta đã thụ qua giáo huấn, sẽ không bị người lừa lần nữa.”

Đau đớn, giống như hỏa thiêu cháy nàng.

Nàng lại không chịu buông tha, trong đau nhức, dùng hết một tia khí lực cuối cùng, thấp giọng lầm bầmr “Lãm...”

Phản ứng của hắn là hung hăng hất tay ra, chán ghét đứng dậy.

U Lan không chút phòng bị nặng nề đụng vào tường đá, đau nhức làm cho nàng choáng váng, cũng nhìn không được nữa mềm nhũn. Cát lông ấm áp từ trên trán tuôn ra, chảy qua mắt nàng, hòa lẫn với nước mắt của nàng chậm rãi lăn xuống.

Mà Kim Lãm, lại ở trong tầm mắt mờ mờ của nàng, bỏ lại một mình nàng, tự đóng cửa rời đi.

Từ đầu tới cuối, hắn chưa từng quay đầu lại.

Lại càng không liếc nhìn nàng một cái.

.....

Vùng đất bát ngát khôn cùng.

Hoang vu, kiên cường, nguội lạnh, nghiêm khắc.

Cuối vùng đất là khôn cùng núi cao, đỉnh núi quanh năm tuyết đọng.

Chút nước từ tuyết tan trở thành tia nước nhỏ làm dịu một dải đất, trở thành đồng cỏ xanh tươi, con người dọc theo nguồn nước mà ở, giữa hai mùa xuân thu lại đuổi đàn dê bò, xuyên qua đất đai bát ngát, tìm một chỗ khác cư mục.

Vùng đất lớn khác nghiệt, có điều kiện khác nghiệt nhất, những người yếu đuối nhất định không thể sống sót, có thể tồn tại đều là những sinh mệnh ương ngạnh, dũng mãnh nhất.

Rời sông Trầm Tĩnh ngày thứ mười hai, trước khi thái dương hạ sơn, phía trước xuất hiện một tòa thành lớn.

Dải đá lớn cao vút vòn quanh tòa thành kia, trầm nặng mà dày rộng, góc tường gọn gàng cao chót vót khó trèo, trên tường có vô số những lỗ châu mai cao thấp, bên trong cũng cất dấu rất nhiều tên nhọn, tùy thời đều có thể chuyển sang trạng thái chiến tranh.

Cửa thành khổng lồ là dùng gỗ sam ngàn năm sinh trưởng trong núi tuyết, lại gắn đầu đỉnh sắt dày cộp nặng nề, ngay cả quân đội tinh nhuệ nhất cũng không thể đánh bại phòng thủ kiên cố của tòa thành này.

Tòa thành khổng lồ sầm nghiêm lúc này đang mở cổng thành, mọi người tề tụ trên tường thành, hoặc ra khỏi cổng thành, đuổi dài cổ chờ đợi.

Khi đường chân trời xuất hiện vài cái bóng, mọi người yên lặng nín thở.

Bóng đèn đến gần để cho trú vệ trên tường từ từ thấy rõ, người đến là một đội kỵ binh cầm một lá cờ lớn màu đen hình kim ưng giương cánh, cả tòa thành nổi lên xôn xao, các nam nhân gào thét, các nữ nhân hoan hô, cùng chung vang tận mây xanh, quanh quẩn trên thảo nguyên.

Nam nhân chờ trước cổng thành khăn cấp giục ngựa vọt ra, dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến người ngựa hai bên Kim Lẫm, rồi mới chuyển hướng, vừa giục ngựa chạy vòng quanh vừa cao giọng gào thét, ăn mừng tộc trưởng bọn họ cuối cùng cũng lại trở về thành.

Thời điểm Kim Lẫm giục ngựa đến gần cửa thành, tiếng hoan hô ung tai nhức óc, mọi người quần tụ tới đây, có giọng hoan hô, có kích động đến rơi lệ.

Hắn tung mình xuống ngựa, trong vòng vây của mọi người bước lên nơi thuộc về hắn.

Ứng tộc.

Đây là bộ tộc hắn thống lĩnh. Một chi chiếm lĩnh phía bắc sông Trầm Tĩnh, dân tộc du mục dũng mãnh thiện chiến.

Từ xưa tới nay, bọn họ tự cung tự cấp, cũng giống như bộ tộc của hắn, thần phục cả một vùng Bắc Quốc, cũng chính là vương giả trong Long Thành.

Ứng tộc, bộ tộc cường hãn nhất. Trăm năm trước, khi chiến tranh bắt đầu, bọn họ kiến tạo tòa thành này làm trụ sở chiến tranh, các tộc nhân cầm lấy vũ khí, sinh sống phát triển, là quốc cảnh an toàn nhất phía nam Bắc Quốc. Tại nhiều lần tộc trưởng đảm nhiệm suất binh, bọn họ đầm máu tử thủ, chưa từng thua một trận chiến nào.

Từ trăm năm đó, Kim Lẫm là tộc trưởng trẻ tuổi nhất của Ứng tộc.

Nhưng, lại là tộc trưởng ưu tú nhất.

Mọi người kính yêu hắn, khâm phục hắn, khi hắn bị nguy hiểm ở Nam Quốc, trong tộc không ngừng phái ra dũng sĩ, cố gắng cứu hắn về. Hắn định ra kỳ luật nghiêm minh làm cho mọi người trong Ứng tộc ở nơi này ban đêm vẫn có ty có chức, không dám có chút lơ lửng.

Ba năm!

Bọn họ đã chờ quá lâu, cuối cùng, tộc trưởng của bọn họ lại trở về lần nữa!

Mọi người lớn tiếng xôn xao, tranh đoạt cùng Kim Lẫm nói chuyện, từng người đều kích động không thôi. Làm đám thuộc hạ xuống ngựa lại càng bị động.

Lấy hình thức hoan nghênh các anh hùng, các thân nhân nhào tới trước ôm, hôn trán của bọn họ, chảy nước mắt lắm lắm khen ngợi.

Một người nam nhân trong số đó trong tay còn giật khóa sắt, một đầu khác của khóa sắt, U Lan lão đạo muốn ngắt.

Hai tay của nàng vẫn bị khóa sắt khóa lấy, không cách nào tự do hành động. Mỗi khi khóa sắt kéo một cái, nàng đều chỉ có thể bị buộc đi về phía trước.

Tình hình trước mắt rung động nàng thật sâu.

Tòa thành này, những người này, những hoan hô cùng với kích động này, cũng đại biểu Kim Lẫm trong suy nghĩ của bọn họ nặng đến cỡ nào.

Thẳng đến giờ khắc này, nàng mới biết được thân phận của hắn có cỡ nào cao thượng mà trọng yếu.

Tiếng hoan hô của mọi người cùng với ánh mắt nghi hoặc tò mò thỉnh thoảng quăng tới, ở trong mắt U Lan một mối không thôi đều như đang xoay tròn. Nàng thờ dốt, một mối không cách nào chuyển động nữa, nhưng khóa sắt lại khê động, làm cho nàng chỉ có thể đi về phía trước.

Kim Lẫm xuyên qua đám người chật chội, cuối cùng cũng đi qua cửa thành, bước chân vào trong thành.

Tiếng hoan hô không lờ lại lần nữa rung động cả tòa thành.

Tiếng hoan hô chọt vang lên như sấm, cùng với thân thể một mối tới cực điểm của nàng, cuối cùng cũng làm cho nàng không cách nào chống đỡ được nữa. Nàng thờ dốt, ngay cả thờ dốt cũng quá mức khó khăn, bóng lưng cao lớn của Kim Lẫm ở trước mắt nàng

Đứng đưa, cao lớn như vậy, xa xôi như vậy...

Thân thể gầy yếu, như hoa rơi, mềm yếu ngã trên đất đá.

Khóa sắt kéo động, giật nàng đang hôn mê tới trước vài thước. Sức nặng trên khóa sắt khiến cho nam nhân đang kéo theo nàng cuối cùng cũng phát hiện có gì đó không đúng, đang ôm vị hôn thê nhà mình không kiên nhẫn xoay đầu lại.

Nhìn thấy U Lan ngã trên đất, hắn nhăn lông mày, lại giật khóa sắt mấy cái."Này, đứng lên!"

Nữ nhân trên mặt đất hai mắt nhắm chặt, cũng không nhúc nhích. Hắn thấp giọng nguyên rủa một tiếng, không tình nguyện đi tới, vuron ra chân đá đá nàng.

“Đứng lên, đừng có giả chết!”

Xôn xao phía sau khiến cho Kim Lãm quay đầu, ánh vào trong mắt chính là thuộc hạ giờ chân lên, không chút lưu tình đá U Lan hôn mê bất tỉnh.

Trong con ngươi màu đen hiện lên một tia cảm xúc rồi lại biến mất rất nhanh.

Mọi người đi qua, tò mò nhìn.

“Có phải chết rồi hay không?” Có người hỏi.

Nam nhân nắm khóa sắt nhún vai. “Có thể đi!” Hắn lại đá hai cước.

Một người thuộc hạ cũng sáp đến, cúi đầu nhìn nàng một cái.

“Mấy ngày qua, nàng hình như cái gì cũng chưa ăn.”

Đứng ở bên cạnh Kim Lãm, hơn ba năm gánh vác trách nhiệm lãnh đạo nặng nề, Kim Liệt, nhướng chân mày, cuối cùng cũng không nhịn được đặt câu hỏi.

“Nữ nhân kia là ai?” Hắn nhìn huynh trưởng.

Kim Lãm mặt không chút thay đổi.

“Con tin.”

Kim Liệt gật đầu, mơ hồ phát giác hình như có gì đó không đúng, nhưng ngại thần sắc nghiêm nghị của huynh trưởng, lại không tiện mở miệng.

Chia cách hơn ba năm, Kim Liệt cảm giác được những thay đổi của huynh trưởng.

Trước kia, Kim Lãm là một nam nhân cường hãn nguy hiểm nhưng khắc chế. Khi hắn mỉm cười, ngay cả hài tử cũng nguyện ý chủ động thân cận hắn.

Mà hắn bây giờ, lại giống như dao nhỏ cách vỏ dao, toàn thân phát ra sát khí dã man không chút che dấu, hận khí trong mắt mạnh đến nỗi làm cho người ta xót xa.

Kim Liệt nhướng lông mày suy tư, giam cầm lâu ngày cùng hình cầu có lẽ là nguyên nhân khiến cho huynh trưởng thay đổi, nhưng là ——

Hắn hoang mang nhìn Kim Lãm xoay người, sải bước đi tới, trong cái nhìn chăm chăm của mọi người, đứng bên người nữ nhân kia, đưa tay bắt mạch của nàng.

Dưới da thịt bị khóa sắt ma sát đến sưng đỏ, mạch đập yếu ớt, giống như tùy thời sẽ dừng lại. Gương mặt trắng bệch, không có một tia huyết sắc, ngay cả hô hấp của nàng cũng là thở ra thì nhiều hít vào thì ít.

“Gọi đại phu!” Kim Lãm trầm giọng nói, ôm lấy U Lan hôn mê, xoay người cất bước hướng trong thành đi tới.

Nghiêm nghị trong giọng nói của hắn khiến cho người khác không dám chậm trễ, chỉ chốc lát sau đã tìm đại phu đến. Kim Liệt dẫn đại phu, định vào trong nhà đá hùng vĩ nhất, nơi ở của lịch đại tộc trưởng cùng thân thuộc.

“Tộc trưởng đâu?” Kim Liệt hỏi.

Lôi Trạch lặng yên không nói, chỉ đưa một ngón tay chỉ lên nhà đá.

Trên tầng một nhà đá là phòng ngủ tộc trưởng.

Kim Liệt nhướng chân mày, không nói thêm gì, chỉ gật đầu mang theo đại phu đi vào nhà đá, ven theo thềm đá dày đi tới tầng một trên nhà đá.

Phòng ngủ tộc trưởng, rộng lớn mà khí phách, bên tường có một chiếc ghế phủ da thú. Bên kia là một chiếc giường gỗ vững chắc.

Để hoan nghênh Kim Lãm trở lại, trong phòng đã sớm được quét dọn không nhiễm một hạt bụi. Ở trên giường là tấm chăn lông phải đi năm tộc để tìm lông chồn đen may thành.

Nữ nhân hôn mê bất tỉnh kia đang nằm trên tấm da lông chồn đen.

Con tin.

Kim Liệt ở trong lòng nghiền ngẫm.

Là hạng con tin gì lại được ôm vào phòng ngủ của tộc trưởng, nằm trên giường tộc trưởng?

Hai tay hắn ôm ngực, dựa ở cạnh cửa, nhìn đại phu đi tới bên giường, đầu tiên hướng Kim Lãm thỉnh an rồi mới cẩn thận tiến lên, bắt mạch cho nữ nhân trên giường.

Đại phu chẩn trị trong chốc lát, chân mày nhăn ngày càng chặt, một hồi lâu sau mới xoay người lại, cúi đầu báo cáo: “Tộc trưởng, vị cô nương này khí huyết vô cùng hư nhược, mạch đập yếu ớt, chỉ sợ là nhiều năm mang bệnh, bệnh cũ khó chữa. Thân thể nàng vốn suy yếu, chịu không nổi một nhọc, càng không chịu nổi cơn ba đường dài.”

“Sau đó thì sao?” Kim Lãm lạnh giọng hỏi.

Đại phu cúi đầu càng thấp hơn.

“Ách, nàng bệnh rất nặng, hơn nữa một nhọc tận xương, lại như mấy ngày không ăn uống gì, chỉ sợ... không còn nhiều ngày...”

“Không còn nhiều ngày?” Kim Lãm híp mắt, nụ cười lạnh hơn. “Cho dù nàng đã chết, ngươi cũng phải đem nàng chữa khỏi cho ta!”

Đại phu kinh sợ, bị ngữ khí nghiêm khắc của hắn làm cho sợ đến nỗi cơ hồ quỳ xuống tại chỗ.

“Vâng... Vâng...”

Con ngươi đen nhánh không đáy lại nhìn nữ nhân trên giường một cái. Sau đó, Kim Lãm xoay người sai bước ra ngoài, tự mình ra khỏi nhà đá.

Kim Liệt nhìn bóng lưng huynh trưởng, cho đến khi bóng lưng cao lớn kia biến mất trong tầm mắt hắn, hắn mới xoay đầu lại nhìn tiểu nữ nhân ốm yếu tái nhợt trên giường kia.

Nàng là ai?

Hắn dựa ở cạnh cửa, nhìn nữ nhân kia.

Chẳng lẽ, Kim Lãm thay đổi cũng liên quan tới nữ nhân này?

.....

Đại phu hao hết tâm lực, ngày đêm chiếu cố, thật vất vả mới đưa U Lan từ trước quỷ môn quan cứu trở lại.

Nàng mềm yếu mở mắt ra, đầu tiên nhìn thấy gương mặt thờ phào nhẹ nhõm của đại phu. Lại qua mấy ngày nghỉ ngơi, nàng có sức lực hơn mới bắt đầu quan sát bốn phía.

Đây là một căn phòng đơn sơ, nhỏ nhỏ trong nhà đá, chỉ có một chiếc giường hẹp, trên tường có phiến cửa sổ, trừ những thứ đó không có vật gì.

“Nơi này là chỗ nào?” Nàng nặn ra thanh âm, ngữ điệu vẫn mềm yếu thấp kém.

Một nữ nhân hơi mập tức giận trừng mắt nhìn nàng, một hồi lâu sau mới miễn cưỡng mở miệng. “Ở chỗ ngươi nên ở!” Ba Na không tình nguyện nói tiếng Nam Quốc, giống như là thứ tiếng nói kia sẽ làm ô uế miệng của nàng.

Mặc dù tộc trưởng hạ lệnh tuyệt đối phải cứu sống nữ nhân này, nhưng nói thế nào cũng chỉ là con tin. Ba Na nhìn một cái, con tin lại chiếm giường của tộc trưởng, lập tức hỗn hèn tự mình đem nữ nhân này ôm tới căn phòng nhỏ này.

Đây là nhà đá để người hầu ở, để cho con tin này ở lại đã coi như ưu đãi. Đối với xử trí của nàng, tộc trưởng cũng không phản đối, chỉ lãnh đạm gạt đầu, sẽ không hỏi tới nữa.

Nếu tộc trưởng có lệnh, mà trượng phu của nàng chính là người lĩnh mệnh thì cần phải cứu sống con tin, Ba Na dù không tình nguyện cũng chỉ có thể giúp trượng phu, bần tiện nấu thuốc nấu cháo.

May mà người đã cứu sống, cũng đã tỉnh lại.

Chính là, nữ nhân này vừa mở miệng nói chính là nói tiếng Nam Quốc, Ba Na nghe được trong lòng vạn phần không vui.

“Ngươi không biết nói tiếng Bắc Quốc?”

U Lan lắc đầu.

Ba Na sắc mặt càng khó coi. “Vậy thì học cho ta!”

Con ngươi trong suốt như nước vô tội nhìn nàng, trong mắt lóe lên khẩn cầu. “Kim Lãm đâu? Hắn ở nơi nào?” Nàng cầu xin Ba Na. “Xin cho ta gặp hắn.”

Có trong nháy mắt, Ba Na dường như muốn đáp ứng.

Chẳng qua là, nàng rất nhanh phục hồi tinh thần, trong lòng tự cảnh cáo mình, nữ nhân này là người Nam Quốc a! Cho dù xem ra nhiều mảnh mai, nhiều vô tội, nàng cũng không thể lơ lửng, càng không thể bị vẻ ngoài nhu nhược kia làm cho cảm động.

“Tộc trưởng bận bịu, làm sao có thời gian gặp?” Ba Na cứng rắn tâm địa, bùng lên một tâm thức ăn, ném tới trước mặt U Lan. “Nếu ngươi đã tỉnh thì ngày an lành cũng đã kết thúc. Từ nay về sau, ba bữa cơm đều phải ăn, cho dù còn dư lại, ta cũng sẽ đích thân nhét vào trong miệng ngươi.”

Trong mâm đá, có mấy thứ màu vàng rần rần và mấy khối bánh nướng áp chảo, cùng với một khối thịt nướng. U Lan nhìn những thứ thức ăn kia, chần chờ một lúc lâu mới vươn tay lấy một ít thức ăn rần màu vàng, cẩn thận bỏ vào trong miệng.

Một trận mùi vị chua thối quái dị xông vào mũi, trận quái vị kia bao vây đầu lưỡi của nàng, nàng vội vàng che miệng, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, cơ hồ muốn nôn ra.

Từ nhỏ đến lớn, nàng ăn dùng đều là những trân phẩm tế tuyền. Hơn nữa Nam Bắc hai nước, tình hình thời tiết bất đồng, cả một vùng đất đai hoang vu này thức ăn cần cỗi hơn Nam Quốc, món chính của mọi người là lạc chua, cùng với thịt dê xông khói.

Những thứ này đều không phải là loại thức ăn nàng có thể tiếp nhận.

Nhìn thấy U Lan chỉ ăn một miếng liền che miệng, bộ dạng khó có thể nuốt xuống, Ba Na lạnh mặt hừ một tiếng.

“Không ăn? Ngươi không muốn sống sao?”

Tiểu nữ nhân nửa nằm trên giường, thân mình hơi chấn động.

Đúng vậy a, nếu nàng không ăn cơm, khẳng định lại sẽ té xuống. Lần này, ai có thể nói chắc nàng có thể tỉnh lại nữa hay không.

Khi ở Nam Quốc nàng đã cực kén ăn, ảnh hưởng tới sức khỏe. Hiện tại tới Bắc Quốc, đối diện với mấy thứ thức ăn thô ráp này, nàng lại khua lên dừng khí nuốt xuống lạc chua trong miệng, lại cầm lấy bánh nướng áp chảo,

Khó khăn gặm một miếng nhỏ, một miếng nhỏ.

Lời của Ba Na nhắc nhở nàng.

Nàng phải sống sót!

Chỉ có sống sót mới có thể gặp lại Kim Lãm.

Giữa bọn họ còn có quá nhiều chuyện chưa nói ti mi rõ ràng. Ngay cả khi hấn dùng những lời nói độc ác như vậy không chút lưu tình nhục nhã nàng, nàng vẫn tin tưởng, hấn nhất định đã hiểu lầm cái gì mới có thể hiểu lầm nàng như thế, trách lầm nàng như thế.

Chỉ cần là hiểu lầm thì sẽ có cơ hội hóa giải.

Nàng phải sống sót, tìm cơ hội, lại lần nữa hướng Kim Lãm giải thích rõ ràng.

Kết cuộc hết thảy vẫn còn chưa định. Nàng nhất định có thể thuyết phục hấn, làm cho hấn hiểu, vượt qua hiểu lầm giữa bọn họ, nàng yêu hấn say đắm, không có một tia thay đổi, càng không có một tia tạp chất.

Bằng những tín niệm này, nàng khua lên dừng khí lại lần nữa cầm lên khối lạc chua.

Mùi vị chua quái lạ vẫn làm cho nàng nghẹn họng. Lần này, nàng khắc chế cảm giác buồn nôn, lại gặm một miếng bánh nướng áp chảo, hòa cùng với lạc chua, cùng nhau nuốt xuống.

Nàng hít sâu một hơi, kiên định tự nói với mình ——

Nàng phải chống chọi!

Bạn đang đọc truyện *U Lan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Cho dù là con tin, ở tòa thành này cũng phải trả sức lao động mới có thể đổi được mỗi ngày ba bữa cơm.

Sau khi U Lan vừa nghỉ ngơi mấy ngày, Ba Na lập tức nghiêm khắc nói cho nàng biết, trong Ứng tộc không có người ăn không ngồi rồi. Nhìn ra nàng trôi gà không chặt, bộ dáng yếu đuối, không làm được việc gì nặng nhọc, Ba Na cầm đồng vải rách cùng một thùng nước đưa cho nàng.

“Bắt đầu từ hôm nay, người chịu trách nhiệm rửa thêm đá đại sảnh phía tây, lau thật sạch sẽ cho ta.” Ba Na hai tay chống hông. “Đầu tiên ra giếng phía tây múc nước, ta đợi ở thềm đá bên đó.” Nàng không kiên nhẫn xoay người rồi đi, ở một bên chuẩn bị giám thị thật tốt tiểu nữ nhân này.

U Lan cắn môi, vội vã xuống giường, lại cảm thấy một trận choáng váng. Nàng đợi trận choáng váng kia qua đi mới cầm lấy đồng vải rách, vụng về cầm theo thùng nước đi ra ngoài.

Để tiện làm việc, Ba Na chỉ khóa hai chân của nàng. Hai vòng sắt nhốt lại mắt cá chân của nàng, ở giữa còn có một khóa sắt lớn, khiến cho nàng chỉ có thể chậm chạp đi lại.

Ngày đó, nàng thiếu chút nữa ngã vào trong giếng.

Từ nhỏ đến lớn, bất luận ở đâu, nàng đều được phụng trong lòng bàn tay, cũng chưa từng lao động qua. Ngay cả múc nước lau chùi, người khác xem là chuyện dễ dàng, đối với nàng mà nói, lại là xa lạ mà khó khăn.

Bởi vì vô lực, nàng không múc nổi một thùng nước, Ba Na hỗn hển mắng, nhưng lại không thể buông tay mặc kệ, chỉ đành phải nhịn tức giận, trước giúp nàng múc nước rồi lại dạy nàng cách lau chùi, vừa mắng vừa dạy, giống như huấn luyện trẻ con.

Mấy ngày sau, U Lan cuối cùng cũng có sức lực một mình múc lên một thùng nước.

Năm ngày sau, nàng học được cách lau thêm đá, mọi người đi qua cuối cùng cũng không vì nước động mà ngã xuống nữa.

Mười ngày sau, Ba Na cuối cùng cũng nhận định nàng có thể một mình hoàn thành công việc, không cần ở một bên chỉ trích mắng nhiếc nữa.

Một tháng sau, U Lan bắt đầu thích ứng cuộc sống như vậy.

Mới đầu, lao động như vậy làm cho nàng mệt mỏi không thôi, dường như chịu không nổi, toàn thân trên dưới giống như không cách nào hết đau nhức. Ban đêm mỗi ngày, nàng mệt mỏi không nâng nổi tay, sáng sớm mỗi ngày, chuẩn bị bắt đầu làm việc, chỉ cần đi một bước, nàng cảm thấy xương toàn thân sẽ sau một khắc suy sụp.

Nhưng, nàng trăm ngàn lần không nghĩ tới, lao động vừa phải đối với thân thể ốm yếu của nàng thật ra lại có tác dụng rất lớn, sau khi mệt mỏi ban đầu qua đi, nàng thích ứng công việc lau thêm đá lập lại chậm chạp như vậy, ban ngày ăn cũng tốt hơn, ban đêm ngủ cũng sâu hơn.

Sự chịu đựng mệt mỏi của nàng, ngay cả Ba Na cũng âm thầm kinh ngạc.

Trong thân thể nhu nhược giấu đi ý niệm mãnh liệt. Chỉ bằng những ý niệm này, U Lan chống chọi, kiên trì không để cho bản thân ngã xuống ——

Nàng muốn gặp Kim Lẫm!

Ý nghĩ này chống đỡ nàng, làm cho nàng trong đêm lạnh của Bắc Quốc cũng có thể vì ôm lấy hy vọng trong ngực mà cảm thấy một tia ấm áp, đêm lạnh bên trong, cũng có thể bởi vì ôm trong ngực lấy hy vọng, mà cảm giác được một tia ấm áp, cuộn tròn lấy thân thể ngủ vùi.

Ngay cả khi nàng bị cô lập ở quốc gia xa lạ này.

Ngay cả khi nàng bị buộc trở thành con tin, thậm chí vui đập làm đầy tớ.

Ngay cả, hai chân của nàng vẫn thủy chung bị khóa, da thịt mềm mại đã bị sắt cứng lạnh như băng mài ra vô số vết thương.

Những thứ hành hạ này đều không tổn hại đến hy vọng trong nội tâm nàng. Trong lao động khổ cực, nàng cố ý quên đi những lời lên án độc ác mà Kim Lẫm từng nói. In sâu trong lòng nàng, vĩnh viễn không thể xóa mờ, là hơn ba năm trước, từng chút từng chút khi bọn họ gặp nhau.

Ngày mùa hè.

Hang.

Hoa tử đường.

Kim Lẫm. Hắn từng ở bên tai nàng nói nhỏ, dùng ngón tay thô ráp, trong lòng bàn tay nàng, viết xuống tên của hắn. Đây là tên của ta.

Nàng không thể quên, hắn gọi.

Lan nhi.

Nàng không thể quên, lời hứa của hắn.

Lan nhi, cả đời này, ta quyết không phụ ngươi.

Những thứ này là hy vọng của nàng, trân bảo của nàng, là cây trụ trong nội tâm của nàng, vững vàng chống đỡ lấy nàng, để cho nàng có dũng khí tiếp tục chờ đợi.

Ngày qua ngày, chờ đợi giống như không bến bờ, nàng thân làm con tin, ngay cả hành động cũng bị hạn chế. Mà Kim Lãm đứng đầu một tộc, ba năm không về, lúc này có quá nhiều chuyện đợi hần xử trí, nàng bị Ba Na hô tới gọi đi, căn bản không thấy được hần chứ đừng nói đến nói với hần được nửa câu.

Cho đến hoàng hôn một ngày, khi bóng hoàng hôn phủ xuống cả vùng đất đai Tây Phương rộng lớn, chiếu rọi vào cửa sổ bằng đá, đem tường đá cứng rắn cùng thêm đá nàng vừa lau sạch sẽ nhuộm một màu cam đỏ, tiếng trò chuyện từ đầu bậc thang thu hút sự chú ý của nàng.

Trong lời nói của các nam nhân có hòa lẫn một giọng nói trầm thấp, có lực. Nàng nhớ thanh âm kia, thanh âm kia từng ở bên tai nàng nói nhỏ lời thề cùng hứa hẹn, nói những lời yêu thương ngọt ngào nhất; thanh âm kia cũng từng vô tình lên án nàng, nặng nề nhục nhã nàng.

U Lan đang quỳ gối trên thềm đá vôi vàng ngẩng đầu lên, trong mắt tràn đầy chờ đợi, thậm chí đã quên vết tẩm vải rách trong tay. Các nam nhân đạp lên thềm đá, mà đi trước đám người kia, chính là Kim Lãm mà nàng hơn một tháng qua tư niệm không thôi.

Ánh sáng âm u của trời chiều khiến cho những đường viền khắc sâu rõ ràng như tượng đá. Đôi mắt ánh tên tia sáng, đôi môi mỏng nhếch lên, vô luận gió tay nhắc chân đều có quyền uy vương giả, khi hần mở miệng mọi người đều thần phục lắng nghe.

Áo bào màu đen khiến thân hình hần càng thêm to lớn. Khi hần bước lên thềm đá, ngày càng gần nàng, thế giới của nàng như ngừng lại.

U Lan đã quên hô hấp, nhìn Kim Lãm đang từng bước đến gần.

Khát vọng, tư niệm của nàng, vào giờ khắc này cuối cùng cũng thành hiện thực, nàng muốn mở mồm, muốn giải thích, nhưng không cách nào mở miệng, thậm chí đã quên nên nói như thế nào, chỉ có thể kinh ngạc nhìn hần.

Phát hiện cái nhìn chăm chú của nàng, con ngươi đen bóng của hần nhàn nhạt thoáng nhìn, quét qua quần áo cũ rách của nàng, hai tay dính bẩn cùng với mặt cá chân bị khóa.

Tấm vải rách chưa vắt khô nhỏ vài giọt nước bắn rơi trên thềm đá, cũng nhiễm bẩn giày của hần.

Trên giày của hần không hề có bùn, ngược lại có mùi đặc thù của da thuộc thượng hạng sau khi được chế tạo, đường may tinh mịn đại biểu cho dụng tâm của người chế tác cùng thân phận người sử dụng.

Những giọt nước bắn kia ở trên giày hần có vẻ phá lệ bất mắt.

“Nữ nhân ngu ngốc này, còn không mau lau sạch!” Có người nhìn thấy, lớn tiếng mở miệng trách mắng.

Giọng nói nghiêm nghị thức tỉnh U Lan không nhúc nhích. Nàng cúi đầu, vội vàng đưa tay, đang muốn dùng vải rách trong tay lau đi nước bắn trên giày, rồi lại phát hiện vải rách này cũng bẩn như vậy, căn bản chỉ càng bôi bẩn giày hần.

Nàng ngẩng đầu, nhìn Kim Lãm, trong mắt đầy bất lực.

Khuôn mặt có vẻ nghiêm khắc không lộ vẻ gì. Ánh mắt hần nhìn nàng giống như đang nhìn sinh vật hèn mọn nhất dưới chân.

Ánh mắt trực tiếp, vô tình, cao cao tại thượng, lạnh lùng liếc nhìn nàng đang quỳ gối bên chân.

Nàng biết hần nhìn thấy gì, móng tay của nàng có dính bẩn, mắt cá trần trụi bị khóa sắt trần nặng khóa lấy, tóc dài hỗn độn bị mồ hôi thấm ướt dính trên cổ trên mặt, y phục trên người là của những nô bộc khác, giặt lại giặt, giặt đến mức y phục trắng bệch cũ kỹ, vết may trên chéo áo còn hơi nứt ra. Cổ họng nàng khô rát, cảm thấy cực độ khát nhục và khôn quẫn.

Trong tầm mắt lạnh lùng u ám của hần, ngực nàng đau nhói, không khỏi cúi đầu xuống.

“Ngươi điếc sao?! Còn sững sờ ở đó làm gì? Mau lau sạch sẽ a!” Tiếng trách mắng lại vang lên, mắt kiên nhẫn nhiều hơn.

Nàng bị khẩu khí đe dọa kia làm cho hai vai run rẩy, vội vàng cảm nếp váy, quỳ gối bên chân Kim Lãm, dùng y phục cũ rách lau sạch nước bắn trên giày hần.

Vừa lau sạch, Kim Lãm lập tức bước qua, đi xuống thềm đá, cũng không quay đầu lại rồi đi. Nhóm nam nhân kia đuổi theo hần, vây quanh hần, nhắm mắt theo đuổi quây chung quanh hần.

Bóng lưng cao lớn trong cái nhìn chăm chú của nàng từ từ từ từ đi xa, cho đến khi hần xoay người, biến mất ở cuối tường đá, rốt cuộc không nhìn thấy nữa.

Trời chiều dần buông, bốn phía dần dần đen.

U Lan quỳ gối chỗ cũ, vẫn không nhúc nhích. Thềm đá cứng rắn mài đau đầu gối của nàng; vài rách thấm nước bắn làm cho mười ngón tay của nàng lạnh như băng, đông lạnh đến mức cơ hồ không còn cảm giác, trừ những thứ đó hẳn ý nào đó lặng lẽ thấm vào lồng ngực xinh đẹp của nàng.

Đây là phát hiện của nàng, thời gian cùng hiểu lầm, trong lúc đó giữa bọn họ đã một hố sâu thật to ngăn cách. Hố sâu kia tựa như sông Trầm Tĩnh, rộng lớn khôn cùng, sâu không thấy đáy.

Giống như, nước dù có cao cũng chẳng thể vượt qua.

.....

Kim Lãm trở về là đại sự Bắc Quốc. Tin tức rất nhanh truyền ra, ngay cả nữ vương Long Thành phía xa cũng phái người đến đây chúc mừng, tộc trưởng những bộ tộc lân cận cũng lục tục đến đây. Mỗi một người vừa trở về lại có người mới đến, mọi người trong nhà Vương bản tối mảy tối mặt.

Công việc của U Lan không còn giới hạn với việc lau bậc thang nữa. Ba Na chỉ huy nàng ngay cả hành lang gấp khúc cũng phải lau sạch, nếu gặp gỡ tân khách tới chơi, người người bận rộn không thời, công tác của nàng đương nhiên cũng gia tăng tương đối.

Lúc này, tới chơi chính là tộc trưởng Lang tộc.

Trời còn chưa sáng, U Lan đã phải thức dậy, dùng nước lạnh như băng thấm xương lau thềm đá, rồi sau đó lại tới hành lang gấp khúc, quỳ sát trên đất đá nguội lạnh vắt khô vài rách, lau sạch từng cục gạch đá.

Cuối hành lang gấp khúc chính là đại sảnh. Nàng bận rộn mấy canh giờ, cho đến khi xương sống thắt lưng đều đau, mồ hôi đầy người, thật vất vả mới lau sạch hành lang gấp khúc.

Vắt khô vài rách, nàng dựa vào vách tường khó khăn đứng dậy, hai chân đã chết lạng đến mức cơ hồ mất đi tri giác. Thân thể gầy nhỏ lay động, không cẩn thận vướng vào khóa sắt ở chân, nhất thời trọng tâm không vững, mắt thấy sẽ ngã xuống ——

“A!” Nàng thấp giọng hô một tiếng, kinh hoàng vươn hai tay ra.

Mười ngón tay nhỏ bé không bám lấy tường đá, ngược lại đúng lúc kéo phải áo khoác của một người nam nhân. Nàng kinh hô, cùng cái áo bị kéo nặng nề ngã xuống đất.

“Là tên nào không mở to mắt?!” Tiếng hét phẫn nộ vang lên, nam nhân kia quay đầu lại, vì bị mạo phạm mà giận đến đỏ mặt tía tai.

Các nam nhân đi theo bên cạnh hắn cũng xoay người lại, rồi rít cúi đầu nhìn.

Thảm treo thô ráp lay động, tiếp theo, trong cái nhìn soi mói của mọi người, một gương mặt làm rung động lòng người, nhút nhát khiếp sợ nâng lên, nàng giống như tiểu động vật lọt vào bẫy, đôi mắt trong dịu dàng như nước tràn đầy kinh hoàng cùng bất lực.

Nam nhân vốn là sắc mặt giận dữ trong nháy mắt hơi sững sờ, hai mắt nhìn chòng chọc U Lan, tức giận trong mắt bất tri bất giác toàn bộ tan biến, được nụ cười thay thế.

Hắn thậm chí ngồi xổm xuống, uốn cong môi mỉm cười.

“Chắc chắn, nhìn xem, ở đâu ra mỹ nhân này a?” Trong miệng hắn phát ra tiếng chắc chắn, tầm mắt giống như dính chặt nhìn chòng chọc nàng, rốt cuộc không chuyển ra được nữa. “Là người giặt áo của ta sao?”

U Lan chưa quen thuộc tiếng nói Bắc Quốc mờ mịt luống cuống quỳ tại chỗ, không biết nên đáp lại như thế nào. Nàng nhìn nam nhân xa lạ này, vì nụ cười của hắn mà chẳng những không có thả lỏng, ngược lại càng khấn trương hơn.

Nàng nhạy cảm phát giác trong nụ cười của nam nhân này có ý đồ nào đó.

“Tại sao không nói chuyện?” Nam nhân lại hỏi, tiến lại gần hơn.

Một bên có người mở miệng.

“Nhìn tướng mạo nữ nhân này không giống như người Bắc Quốc.”

“Đúng vậy.”

“Ứng tộc cách phía nam gần nhất, trong thành có đầy tớ Nam Quốc cũng chẳng có gì lạ.” Một người khác nói.

“Vậy sao?” Nam nhân kia nghiền ngẫm cười, tầm mắt quét qua thân thể tinh tế nhu nhược được che lại dưới quần áo cũ rách đang ngã ngồi dưới đất kia. Bàn chân lỏa lỏ khiến hắn nheo mắt lại.

“Lang Vương, người sẽ không phải hứng thú với nữ nhân Nam quốc này đi?” Trong số nam nhân đi theo có người hèn mọn liếc nhìn một cái. “Nữ nhân gầy như một đứa bé, toàn thân cao thấp chỉ sợ không có mấy lạng thịt.”

Lang Vương cười cười, trong mắt lóe lên tia dâm tà.

“Các ngươi không hiểu. Nữ nhân Nam Quốc phải thương yêu thật tốt, phải nuông chiều thật tốt, thì da thịt mới mềm mại, so với da lông cáo con mới càng trơn láng.” Hắn căn rờ đưa tay chụp lấy hai tay U Lan. “Chắc, thật là lãng phí, tay nhỏ bé mềm mại như vậy sao có thể làm việc nặng đây?”

Sự khinh bạc của nam nhân cùng ý đồ tà ác không chút nào che dấu khiến U Lan sợ hãi. Toàn thân nàng cứng ngắc, bởi vì sợ hãi nên không cách nào nhúc nhích.

Nàng chưa bao giờ gặp chuyện như vậy. Cho dù bị bắt tới Bắc Quốc, thân ở trong thành của Ưng tộc, bị buộc lao động, nhưng những người ở đây thủy chung vẫn giữ một khoảng cách với nàng, lại càng chưa từng đối với nàng có chút vượt quá khuôn phép.

Mà nam nhân xa lạ lại nắm chặt lấy tay nàng, một tắc một tắc gần nàng hơn, ở trước công chúng định khinh bạc nàng.

“Lang Vương, dù nói thế nào đây cũng là thành của Kim Lãm.” Người đi theo bắt an lên tiếng nhắc nhở.

“Đừng sợ, cũng chỉ là đây đó, ta ném thử một chút Kim Lãm sẽ không luyến tiếc.” Hắn liếm liếm môi, nhất thời nổi tâm háo sắc, nắm được cằm của nàng muốn cưỡng ép nàng.

“Không, không được!”

Nàng nhất thời hoảng hốt, không chút suy nghĩ, đưa tay mạnh phát qua ——

Ba !

Thanh âm thanh thúy quanh quẩn bốn phía.

Sắc mặt của mọi người cũng thay đổi.

Lang Vương bị đánh một cái tát chậm rãi quay đầu, khó có thể tin cái đây đó hèn mọn này lại dám phản kháng. Hắn phủ lên gương mặt bị đánh, hung ác trừng mắt nhìn nàng, nụ cười đã sớm tan thành mây khói.

“Đánh ta?” Hắn lẩm bẩm tự nói.

Về mặt kinh khủng kia dọa nàng đến mức khuôn mặt nhỏ bé tái nhợt, hai tay chống phía sau, lưng túng lui về sau, vọng tưởng muốn chạy trốn khỏi ma trảo.

Lang Vương lại giận dữ kêu một tiếng, bắt được khóa sắt mạnh mẽ kéo nàng trở về.

“Mẹ kiếp, còn muốn trốn?!” Bị đây đó cự tuyệt, thậm chí tức giận phản kháng khiến cho hắn cảm thấy nhục nhã. Hắn đã quen thói cố tình làm bậy, hung ác hạ lệnh. “Tất cả vậy lại đây!”

Các tùy tùng không dám phản kháng, chỉ có thể bất đắc dĩ liếc nhìn lẫn nhau, lập tức thuận theo mệnh lệnh, dùng thân hình cao lớn che lại chủ tử đang tức giận cùng nô lệ gặp xui xẻo.

Trong bóng tối, sắc mặt U Lan trắng càng thâm hại hơn.

Lang Vương đưa tay, không hề thương hương tiếc ngọc, thô lỗ kéo mái tóc dài của nàng, trong lòng bàn tay vòng một vòng lại một vòng. Hắn nhếch mép, nhe răng cười.

“Ta không chê ngươi, ngươi lại dám chê ta?” Hắn cười lạnh, vung lên một cái tay khác, lòng bàn tay thô dày không chút lưu tình vung xuống.

Nàng bị đánh đến mức quay đầu đi. Đả kích mạnh mẽ khiến cho trước mắt nàng đen kịt, thậm chí cảm thấy trong tai những tiếng ong ong tác hưởng, nếu không phải Lang Vương níu lấy tóc nàng, nàng khẳng định đã sớm té đi.

Đau nhức từng giọt từng giọt thấm vào thân thể của nàng. Nàng mềm yếu vô lực, đau đến phát ra rên rĩ, lại cảm thấy tóc lần nữa bị xé chặt.

Sau đó lại là một đòn nặng nề.

Lần này, U Lan thậm chí không phát ra rên rĩ.

Đau đớn bộc phát đoạt đi tất cả sức lực của nàng. Nàng nhắm chặt hai mắt, bất lực run rẩy, nghe thấy nam nhân mắng cùng tiếng xiêm y bị xé nát ——

Bỗng dung, ngân quang hiện lên.

Đương!

Một thanh đao bạc sắc bén phóng tới, chuẩn xác xuyên qua bức tường người hầu của Lang Vương, vững vàng cắm vào tường đá. Thân đao loáng ra hào quang, cách cổ Vương chưa tới nửa tắc.

“Buông nàng ra.”

Thanh âm lạnh như băng chấn động mọi người.

Lang Vương sắc mặt trắng bệch, một cử động cũng không dám. Mà bức tường người che đậy hắn vì Kim Lãm đến lại vô thanh tản ra, mọi người không địch lại khí thế tỏa ra từ Kim Lãm, toàn bộ đều không tự chủ lui lại phía sau.

Con ngươi đen nhánh quét qua hai má trắng bệch, vì đòn nghiêm trọng mà lưu lại vết thương sưng đỏ, mà hơi hơi nheo lại. Lửa giận trong đôi mắt đen bỗng nhiên như đại hỏa hoạn cháy lan đồng cỏ.

Nụ cười bên môi Kim Lãm làm cho người ta càng cảm thấy sợ.

“Đừng ngạc nhiên. Nàng cũng chỉ là đầy tớ!” Lang Vương ngang ngạnh, bỏ lại nữ nhân trong tay đứng dậy, buộc mình không vì ánh mắt của Kim Lãm mà nao núng. “Hơn nữa, nàng còn là một người Nam Quốc.” Hắn cường điệu.

“Cho dù là nô lệ, cũng là nô lệ của ta.”

Kim Lãm cong môi, ánh mắt càng kinh người.

“Chỉ cần ở trong thành của ta thì sẽ là người của ta.”

Hắn chậm rãi nói, bên môi mang theo nụ cười khách khí, nhưng tầm mắt sắc bén lạnh lạnh như băng lại quét qua những người Lang tộc, từng người từng người, cuối cùng mới định trên người Lang Vương. (Khốn kiếp, sao cái bọn người tộc này tên cũng như người, toàn một lũ lang sói)

“Vô luận là ai cũng không được thương tổn người của ta.”

Trên mặt hắn mặc dù mang theo mỉm cười nhưng ai cũng nghe ra được ý tứ cảnh cáo hàm xúc trong đó.

Không khí căng thẳng cơ hồ có thể dùng dao mở ra, mọi người chỉ cảm thấy da đầu tê dại, rõ ràng cảm nhận được toàn thân Kim Lãm phóng ra tức giận cùng chiến ý mãnh liệt.

Mặc dù lấy đầy tớ đãi khách là chuyện bình thường trong tộc của hắn. Nhưng Ứng tộc kỷ luật nghiêm minh, không chỉ tộc nhân, cho dù là đầy tớ cũng không bị khi dễ, đây là nguyên tắc của Kim Lãm, chưa bao giờ từng bị phá vỡ.

Lang Vương đã tới mấy lần đương nhiên cũng biết nguyên tắc của Kim Lãm.

Chẳng qua là, hắn nhất thời mê muội sắc đẹp của U Lan, lại bởi vì bị đánh mà tức giận văng đầu mới có thể vọng tưởng muốn ngay tại chỗ xâm phạm nàng.

Nói đi nói lại, là chính bản thân hắn đuối lý, nhưng ngay cả khi bị Kim Lãm bắt gặp, tức giận kinh người kia cũng rất không bình thường. Thân là chủ nhân, hắn chỉ cần hỏi hột mở miệng khiến trách đầy tớ rồi cho nàng lui là tốt rồi, căn bản không cần phải rút đao khiêu chiến.

Cho dù là ai cũng nhìn ra sự bảo vệ của Kim Lãm đối với nô lệ này vượt xa khỏi những người khác lúc hắn kiên định. Lửa giận của hắn như thiêu rụi mọi thứ như vậy, quả thực giống như trương phu mất thấy thê tử yêu mến bị nam nhân khác khinh bạc.

Lang Vương ở dưới một bậc có chút thẹn quá hóa giận.

Hắn đang muốn há mồm, cũng may Kim Liệt một bên vào lúc này đã mở miệng, lên tiếng hòa giải.

“Lang Vương, đại sảnh đã chuẩn bị xong tiệc rượu.” Hắn thông dong đi ra phía trước, trên mặt đều là nụ cười thân mật, thậm chí còn đưa tay thân thiện nắm Lang Vương toàn thân cứng ngắc. “Đi thôi, rượu ngon thức ăn ngon đều đang đợi nói đó đâu!”

Lang Vương hít một hơi suy nghĩ một chút, cuối cùng cũng quyết định không cần thiết vì một tên đầy tớ mà đối địch với Ứng tộc. Hắn hừ lạnh một tiếng, vung tay lên mang theo đám người hầu, tất cả đi tới đại sảnh.

Hành lang gấp khúc vốn chật chội trong nháy mắt vắng lạnh đi không ít.

Chỉ còn lại U Lan ngã trên đất.

Cùng Kim Lãm hai nắm đấm nắm chặt, nhìn nàng.

.....

Hắn hận nàng.

Kim Lãm cắn chặt hàm răng.

Hắn càng hận chính mình.

Kim Lãm tự nói với mình, nằm trên mặt đất là một nữ nhân ác độc nhất. Nàng phản bội hắn, đem hắn dụ vào bẫy, giam cầm hơn ba năm, rồi lại có thể sau chuyện đó làm bộ như hoàn toàn không biết, tiếp tục lấy vẻ mặt vô tội kia, con ngươi trong suốt kia, mở mắt nói với hắn những lời bịa đặt.

Ba năm nay, hắn không lúc nào không thật sâu hận nàng.

Nhưng khi tận mắt nhìn thấy Lang Vương khinh bạc nàng, ra sức đánh nàng, tức giận chiếm cứ thân thể hắn, tất cả lý trí toàn bộ bị lửa giận thiêu rụi. Trong nháy mắt đó, hắn cơ hồ muốn vung đao, ngay tại chỗ chặt đầu Lang Vương!

Hắn hít sâu một hơi.

Đáng chết!

Hắn hận nàng như vậy, tại sao khi gặp nàng bị khi dễ lại cảm thấy không cách nào nhịn được?

“Lãm...”

Tiếng nói mềm mại khẽ gọi hắn.

U Lan vốn nằm trên mặt đất đã tỉnh táo lại. Đau nhức còn đang hành hạ nàng, đầu sau khi gặp phải kích động tối om, choáng váng, thể lực suy yếu, nhưng Kim Lãm xuất hiện làm cho nàng hồn nhiên quên đau, trong mắt lại lần nữa có tia sáng.

Hắn cứu nàng!

Vui mừng trong lòng U Lan như hoa cỏ mùa xuân, lan tràn này nọ.

Kim Lãm ra tay bức lui nam nhân tà ác. Hắn cứu nàng!

Mấy ngày qua, sự lãnh đạm cùng bất hòa của hắn như một làn gió lạnh, dường như muốn thổi tắt ngọn lửa hy vọng trong nội tâm nàng. Cho tới hôm nay, trong lúc nàng tuyệt vọng nhất, nghe thấy được thanh âm của Kim Lãm, nhìn thấy hắn tức giận, nàng mới lấy lại được niềm hy vọng.

Kim Lãm híp lại ánh mắt, trong mắt ngoại trừ tức giận còn có thêm chán ghét.

Chán ghét nàng.

Cũng càng chán ghét chính hắn.

Hắn đi lên trước, rút đao trên tường đá ra, không hề liếc nhìn nàng một cái.

“Cám ơn ngươi.”

Giọng nói suy yếu của nàng vang lên, quanh quẩn trên hành lang trống trải.

“Ta chỉ không muốn để cho tên kia làm dư thừa của ta.” Hắn thu đao vào vỏ, ngữ điệu lạnh như băng, cơ hồ có thể khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo.

U Lan cố nén khó chịu, lung la lung lay đứng dậy. Lời nói lãnh khốc kia làm cho nàng co rúm lại một chút, nhưng lại không thể khiến cho nàng buông tay.

“Lãm, nói cho ta biết.” Nàng ôn nhu yêu cầu, cố ý muốn hỏi rõ ràng. “Ta không rõ, ngươi tại sao lại có những hiểu lầm kia. Tất cả những chuyện mà ngươi nói, tất cả ta đều không biết ——”

Bỗng dưng, hắn bộc phát.

Bàn tay to lớn trong nháy mắt cầm lấy cổ của nàng, thân thể khổng lồ của hắn ấn chặt nàng lên tường đá, đôi mắt đen kia phát sáng như lửa, giống như muốn đem nàng xuyên thấu.

“Ngươi không biết?” Hắn lớn tiếng gầm thét, nghiêng răng nghiêng lợi lặp lại, hận đến mức quả thực muốn tự tay bóp chết nàng. “Ngươi không biết chuyện? Ngươi không biết chuyện?!”

“Ta ——”

“Ngươi dụ dỗ ta, khiến cho ta rơi vào bẫy, bị bắt vào lao. Ngươi dám nói hết thảy chuyện này ngươi đều không biết?” Kim Lãm giận dữ nói, dữ tợn thú ẫn thật.

Tiếng ho khan mãnh liệt từ giữa cánh môi nàng bật ra. Áp lực lớn ở căn cổ khiến nàng không cách nào hô hấp, nàng bị ấn chặt trên tường cơ hồ muốn khảm vào trong đá, đôi mắt vì đau đớn mà hiện lên hơi nước mờ lung.

Sự nhu nhược của nàng càng chọc hắn thêm tức giận.

“Ngươi dám nói ngươi chưa bao giờ cùng anh ngươi hợp mưu, không cố ý bỏ trí ta ở trong nham động, dụ bắt người trong tộc của ta tới cứu? Ngươi dám nói ngươi chưa bao giờ biết, ba năm nay ta cũng bị bắt nhốt? Ngươi dám nói ngươi chưa bao giờ biết Quan Tĩnh đem người trong tộc đến cứu ta chặt đầu rồi ném tới trước mặt ta? Thậm chí để ta xem người trong tộc đến cứu ta bị trọng thương, ở trước mặt ta, sống sờ sờ chảy máu đến chết?”

Hắn tức giận gầm thét, mỗi một câu nói đều ừ ừ quanh quẩn trong hành lang, như lửa bỏng cháy nằng.

“Không...” Nàng run giọng mở miệng, nước mắt lờ mờ nhìn hắn lác đác.

“Không?”

“Ta cho ngươi biết, ngươi có thể nói láo không biết chuyện, nhưng ta vẫn còn nhớ thanh thanh sờ sờ!” Hắn cười lạnh, khuôn mặt nghiêm khắc tiến tới gần nàng, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ba năm trước đây, Quan Tĩnh vẫy bắt ta trong nham động, đem ta bắt bỏ vào quật lao.”

Nghe thấy hai chữ quật lao, gương mặt U Lan trở nên cực độ trắng bệch. Nàng từng nghe đám nô phó bàn luận xôn xao những truyền thuyết liên quan tới tòa lao ngục đáng sợ này.

Quật lao nằm ngoài Phụng thành, một tòa lao ngục bằng đá lớn bên bờ sông Trầm Tĩnh, từ trên mặt kéo dài xuống tận dưới đất. Trong lao giam giữ đều là người Bắc Quốc.

Tòa lao ngục này là con ác mộng lớn nhất của người Bắc Quốc. Những người ở đây đều là truyền thuyết, quật lao là Luyện Ngục. Nhưng cũng có người nói, thả rã vào Luyện Ngục, cũng tuyệt đối không vào quật lao.

Nàng trăm triệu lần không nghĩ tới trong ban năm nàng khổ sở chờ đợi, Kim Lãm lại vui thân trong tòa Luyện Ngục nhân gian đáng sợ kia. Nhớ tới một chiều kia hắn bắt nàng, vết thương nơi cổ tay nửa huyết nhục nửa thối rữa, lòng nàng như thất lại đau đớn.

Lực đạo cường đại của hắn làm cho nàng càng đau hơn.

“Ở trong quật lao, Quan Tĩnh cái gì cũng đã nói cho ta biết, tất cả!” Những ký ức kia làm cho đôi mắt hắn càng đen hơn.

Quan Tĩnh không dùng hình với hắn bởi vì hắn là Ung Vương, một người hết sức quan trọng ở Bắc Quốc, cũng là một con tin có giá trị.

Nhưng, việc Quan Tĩnh làm với hắn còn đáng sợ hơn cực hình trăm ngàn lần.

“Hắn đặc ý nói cho ta biết, vị muối muối khiến hắn kiêu ngạo kia chịu nhục nhã cỡ nào, dùng cảm kiên cường cỡ nào để đối mặt với ta, tên côn đồ đã man Bắc Quốc, còn giúp hắn dụ bắt ta, lừa gạt tộc nhân của ta tới cứu.”

Hắn phẫn hận bấm chặt nàng nói nhỏ, không quan tâm tới sự run rẩy của nàng, tử tế nói cho nàng biết.

“Bọn họ từng người bị chặt tay chân, ném vào trong quật lao, ta bị bắt trở về, có ít người còn sống, ngươi biết không? Bọn họ còn sống! Trên người bỏ đầy gòi bọ, trong đồng bùn lầy rên rĩ thống khổ kêu rên cho đến chết. Mà ta lại bị khóa sắt khóa trên tường, chỉ có thể nhìn.”

“Đừng... Đừng nói nữa...”

Nàng rơi lệ đầy mặt van xin hắn, nhưng hắn giọng căm hận kiên trì nói tiếp.

“Ca ca thân ái kia của ngươi không dụng hình với ta lại muốn ta kiên trì sống để nhìn tộc nhân của ta chảy hết máu, thối nát chết đi, sau đó hóa thành xương trắng. Sau này hắn lười, chỉ chém đầu ném vào. Ngươi có biết ba năm nay đã có bao nhiêu đầu người bị ném vào phòng giam của ta không?” Kim Lãm khàn giọng hỏi, giữ nàng càng chặt hơn.

Người Bắc Quốc biết hắn vẫn sống, người sau tiếp người trước, nhưng lần lượt bị giết.

Những bằng hữu, thuộc hạ hắn quen thuộc, sinh tử chi giao, lần lượt bị chặt đầu ném vào phòng giam. Mà hắn bị khóa trên tường chỉ có thể một lần lại một lần phát ra rống giận rồi lại bất lực chẳng thể làm gì.

Hành hạ như vậy gần như bức hắn phát điên.

Chỉ là, hắn không điên.

Vì báo thù, hắn không thể điên.

Hận ý thật lớn khiến cho hắn ở trong mùi hôi của nhà tù không có thiên lý mà cần răng chịu đựng. Cho tới ba năm sau, bạn thân cùng thuộc hạ khổ tâm tìm cách, thật vất vả mới đưa được hắn ra khỏi quật lao.

Trong đêm được tự do đó, hắn phải đi Phụng thành, từ trong Quan gia cướp U Lan đi. Tất cả những việc này, toàn bộ là vì báo thù, ba năm hành hạ kia, hắn muốn từ trên người nữ nhân ác độc này đòi lại toàn bộ!

Đôi mắt kia nhìn hắn chăm chú, vẫn như ba năm trước đây, vẫn thuần khiết không tỳ vết như vậy, vô tội đến mức làm cho người ta thương tiếc.

Giống như, nàng cái gì cũng không biết.

Giống như, nàng không gặp được hấn mà khổ sở không thôi.

Giống như, nàng không lừa gạt hấn, phản bội hấn, tất cả chỉ là hấn hiểu lầm...

Đáng chết!

Kim Lãm thấp giọng nguyên rủa.

Nước mắt của nàng rơi trong lòng bàn tay hấn, ôn nhu đến mức cơ hồ muốn đã thương hấn.

Mềm mại trong lòng chợt lóe lên rồi biến mất khiến cho Kim Lãm chợt phục hồi tinh thần. Hấn mắng sự ngu muội của mình, khó có thể tin nữ nhân này lập lại chiêu cũ, đối với hấn lại vẫn có sức ảnh hưởng.

Hấn chợt buông cổ nàng ra, giọng căm hận nói: “Người có thể tiếp tục nói láo người không biết chuyện, nhưng đừng mơ tưởng ta sẽ ngu xuẩn tin tưởng một lần nữa!”

Nói xong, hấn vung tay, lập tức xoay người rời đi.

U Lan rơi lệ đầy mặt thờ gập, che miệng chán nản ngồi ngay đó.

Hấn càng đi càng xa, nhưng cảnh tượng tàn nhẫn hấn miêu tả vẫn quanh quẩn trong đầu nàng, mỗi một chữ, mỗi một câu, đều làm nàng đau lòng kinh hãi, khủng hoảng.

Nhìn bóng lưng lạnh lùng tức giận của hấn, nàng thật sâu biết nếu chính mình không giải thích rõ, hấn tuyệt đối sẽ hận nàng cả đời.

Không!

Kinh hoảng cùng sợ hãi mất đi hãm làm cho nàng một lần nữa đứng lên, nàng cất bước đuổi theo.

“Kim Lãm! Người tin ta... Ta yêu người...” Nàng bắt được cánh tay hấn ở khúc quanh. “Ta thật sự không biết bất cứ chuyện gì... Thật...”

Hấn xoay người lại lần nữa đem nàng giữ chặt trên tường, quả thực không thể tin được nữ nhân này thậm chí có mặt mũi để nói lại lần nữa.

“Câm miệng!” Hấn phẫn hận rống lên.

“Không... Van xin người, người tin ta...” Nàng vươn tay, run run đụng vào khuôn mặt kiên cường như đá của hấn.

Bị mềm nhẹ như vậy đụng vào dường như kích khởi nhu tình sâu trong trí nhớ Kim Lãm. Hấn vừa kinh ngạc vừa giận dữ, đột nhiên bắt lấy cổ tay của nàng.

“Tin tưởng? Người không xứng để nói hai chữ này!”

“Lãm...” Tâm nàng đau nhói, nước mắt nóng hổi lần nữa chảy xuống.

“Khóc cái gì? Khóc vì người không thể dùng cùng một phương pháp tới lừa gạt ta lần nữa sao?” Nhìn nữ nhân trước mắt, đôi mắt hấn tối lại, đột nhiên dùng thân thể không lồ dán chặt nàng lên tường. “A, ta làm sao lại quên khóc cũng là một trong những thủ đoạn của người.”

Một giọt nước mắt trong suốt lại rơi xuống.

“Không, không phải...” Nàng khẽ nức lên, vì hấn ác ý lấn đến gần mà khiếp đảm quay mặt.

Hấn lại ép tới không cho phép nàng quay đi.

“Không phải? Không phải cái gì? Khóc không phải thủ đoạn của người? Vậy thì người đuổi theo tìm ta vì thứ khác?” Kim Lãm truy vấn, không cho nàng né tránh, lạnh lùng cười. “Là lo lắng tình cảnh của người sao? Hay người tưởng niệm tư vị thay ta ẩm giường?”

U Lan thờ hốc vì kinh ngạc, chỉ có thể rơi lệ, thậm chí không biết nên dùng lời gì để phản bác. Những gì tốt đẹp giữa bọn họ lại bị hấn dùng những lời ba xạo như vậy để hình dung thật không chịu nổi, như vậy...

Tiếng nói trầm thấp lần nữa vang lên.

“Nói như vậy, trong số những nam nhân người từng ngủ qua, ta là người tốt nhất?” Hai tay Kim Lãm hãm sâu vào eo mềm mại của nàng, hạ thân cố ý nhô lên, dưới nhật quần áo cứng nhắc ác ý chà xát nơi mềm mại của nàng. “Những nam nhân bị người lừa gạt về sau đều không thể tha mãi người sao?”

“Không, im đi! Đừng nói nữa!” Nàng không cách nào nghe tiếp nữa.

“Đừng là nên im đi.” Hấn đồng ý với nàng, thô lỗ vung lên quần của nàng, thân thể khổng lồ cứng rắn xâm nhập non mềm giữa hai chân nàng.”Vậy thì trực tiếp đến đây đi!”

Nàng không thể tin được nam nhân nàng từng yêu lại giống như Lang Vương. Phương thức Kim Lãm đối đãi nàng, giống như đối đãi kỹ nữ hạ đẳng nhất, giữa ban ngày ban mặt sẽ đối với nàng ——

“Không được!”

Thông khổ bao phủ U Lan, nàng đem hết toàn lực khước từ nam nhân đang đè nén nàng, xé rách vạt áo cùng tiết khổ của nàng, nam nhân sẽ xâm phạm nàng.

Kim Lãm bị nàng đẩy ra.

Nàng không cách nào suy nghĩ, sợ hãi đến mức không thể mở miệng, chỉ có thể nắm vạt áo, che dấu da thịt trắng nõn cơ hồ muốn lộ ra ngoài, giống như con thỏ bị truy đuổi không quay đầu lại chạy thoát.

Kim Lãm không đuổi theo. Hấn chỉ đứng ở đó, âm ỉ cuồng tiếu, trong tiếng cười có thống hận, giấu cợt, tức giận, cùng những cảm xúc nàng không phân biệt được.

Tiếng cười đáng sợ kia giống như oan hồn bám lấy nàng, quanh quẩn không đi.

Bạn đang đọc truyện *U Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Trận tuyết lớn đầu tiên bao trùm cả vùng đất Bắc Quốc.

Trận tuyết đầu mùa này khiến cho nhiệt độ bất ngờ giảm mạnh, cũng nhuộm thành đá Ưng tộc một màu trắng không tỳ vết. Người trong Ưng tộc ở phương bắc đã lâu, đã sớm quen với cái rét căm căm, chỉ nhiều thêm một cái váy ngoài cũng đủ để chống lạnh.

Nhưng, U Lan mảnh mai lại cơ hồ không chống đỡ được.

Gió Bắc lạnh thấu xương thổi trúng nàng co rúm lại không thôi. Y phục cũ rách không thể sưởi ấm thân thể, mỗi khi hai tay nàng đụng trôi miếng băng mỏng trên nước giếng lại cảm giác được một trận đau nhói sắc bén.

Nhìn gương mặt nàng đông lạnh đến trắng bệch, cánh môi không thấy chút huyết sắc, Ba Na cũng có chút mềm lòng, cố ý đổi công việc của nàng, để cho nàng rời khỏi thêm đá cùng hành lang gấp khúc âm u ẩm ướt, muốn nàng đến hỗ trợ trong đại sảnh.

Sau khi mùa đông bắt đầu, lò đá trong đại sảnh sẽ nhóm lên chút lửa.

Lò đá khổng lồ chất đầy gỗ sam cứng rắn, ngọn lửa hùng hực thiêu đốt, mỗi đầu gỗ đều bị ngọn lửa liếm đỏ bùng, lò lửa ngày đêm không tắt, tùy thời đều có nô bộc bỏ thêm củi mới vào.

Ngọn lửa ấm áp sưởi ấm đất đá lạnh như băng, đầu gối U Lan cũng không lạnh tới mức run rẩy nữa. Nàng quỳ trên mặt đất, vắt khô vạt rách, tuân theo Ba Na phân phó lau sạch từng viên gạch đá.

Trong đại sảnh người đến người đi, có nam nhân chuẩn bị ra cửa săn hươu nai, còn có người bận rộn xử lý da thú, có nữ nhân chuẩn bị quần áo mùa đông cho trượng phu hoặc tình nhân.

Trừ những thứ đó ra, còn có những người đặc biệt đánh đường vòng, cố ý tới đại sảnh, muốn nhìn U Lan một cái.

Chuyện Kim Lãm vì tên đầy tớ này mà đắc tội Lang Vương đã sớm lan truyền trong Ưng tộc. Mọi người trong lòng nghi ngờ, khó tránh khỏi cũng cảm thấy tò mò, nếu không có việc gì sẽ vòng qua, hai mắt nhìn nàng.

Mà thiếu nữ trong tộc, đối với nàng còn có địch ý thật sâu.

Kim Lãm là anh hùng không thể thay thế được trong lòng các nàng. Đối với Kim Lãm, trong lòng các nàng có kính sợ, kiêu ngạo, còn có ái mộ.

Bởi vì U Lan là người Nam Quốc, những thiếu nữ cho dù không biết chi tiết trong ba năm Kim Lãm bị nhốt, nhưng cũng vì xuất thân của nàng mà đương

nhiên lập tức cừu thị nàng. Ở trong mắt các nàng, tất cả người Nam Quốc đều hèn hạ, hạ lưu, làm người ta căm hận.

Kể từ sau khi phạm vi lao động của U Lan chuyển thành đại sảnh, các thiếu nữ đã túm tụm lại một góc, bất luận là ngôn ngữ hay đều toát ra chán ghét không chút kiêng dè.

Cho dù nghe không hiểu tiếng Bắc Quốc, nàng cũng có thể cảm nhận được ác ý của những người này. Nàng cố gắng không để ý tới, nhưng những tầm mắt kia giống như kim châm ghim đau da thịt nàng.

U Lan thu lại ánh mắt, cố ý tránh tầm mắt của các nàng, vắt vãi rách, lặng lẽ tiếp tục công việc. Nàng uốn cong eo, khẽ cúi người, vạt áo vì vậy khẽ mở rộng, lộ ra chút da thịt trắng nõn.

Một cái dây chuyền vàng tinh tế tuột ra khỏi vạt áo, tiếp theo, chiếc nhẫn bất ly thân khắc đôi mắt chim ưng lộ ra khỏi vạt áo, rủ xuống trước ngực nàng.

Ngồi trong góc, thiếu nữ mặc áo đỏ trong nháy mắt tròn to hai mắt.

“Ngươi cái tên trộm này!” Thanh âm bén nhọn chấn động mọi người. Người người hai mắt nhìn nhau, nhìn hồng y thiếu nữ chột đứng lên, thẳng tắp hướng U Lan đi tới.

U Lan ngẩng đầu lên, trong khoảng thời gian ngắn còn chưa kịp phản ứng. Chỉ thấy hồng y thiếu nữ kia mới vừa đi tới đã phát tay tát một cái.

Ba!

Nàng ứng phó không kịp, trước mắt tối sầm, gương mặt bị đánh nghiêng đi, chạt vạt ngã xuống đất. Nàng che gò má, không rõ là làm sai cái gì mà chọc giận hồng y thiếu nữ, làm cho đối phương đột nhiên giương nanh múa vuốt.

Hồng y thiếu nữ trừng mắt nhìn nàng, đưa tay dò xét, một phát bắt được chiếc nhẫn trên chuỗi vòng vàng, hung ác truy vấn: “Ngươi tên đầy tớ này, tại sao có thể có cái này?” Nàng vừa hỏi vừa dùng sức giật.

Vòng vàng tinh tế bám vào da thịt U Lan, xiết ra một vết đỏ. Nàng không kịp đau, vội vã vươn tay, giành chiếc nhẫn về nắm chặt trong lòng bàn tay, ôm vào ngực bảo vệ.

Nàng không hiểu hồng y thiếu nữ nắmg gì, nhưng không thể cho phép bất kỳ kẻ nào đụng tới cái nhẫn này. Đây là vật Kim Lãm đích thân giao cho nàng, là bảo vật nàng trân quý nhất.

Phản ứng của U Lan khiến cho hồng y thiếu nữ càng giận hơn.

“Mau đưa chiếc nhẫn đây!” Nàng lại nhảy qua mấy bước, nắm chặt bím tóc U Lan, dùng sức lớn như muốn giật đứt bím tóc.”Giao ra đây!” Nàng đưa tay chém giết.

“Không!”

Mãnh liệt cùng thô bạo cũng không thể làm cho U Lan lùi bước. Nàng nhắm chặt hai mắt, thu người thể, liều chết bảo vệ cái nhẫn kia, vô luận thế nào cũng không chịu giao ra.

“Ngươi tiện nhân này! Ăn trộm không biết xấu hổ!” Hồng y thiếu nữ nắmg, móng tay bén nhọn trên da thịt non mịn vừa cào vừa cấu.

Bím tóc bị giật đau, da thịt bị trầy xước, còn có đập đánh lục tục rơi trên người nàng. Nàng không kêu tiếng nào, chỉ cắn môi, chấp nhận toàn bộ, dùng phương thức tiêu cực nhất cố ý bảo vệ chiếc nhẫn.

Tiếng chửi rủa hấp dẫn những người khác, mọi người tụ tập tới đây, có cau mày, có tò mò, tầm mắt rơi trên người hai nữ nhân.

“Sao lại thế này?”

“Xảy ra chuyện gì?”

“Này, dừng tay trước đi!”

“Đúng vậy a, cẩn thận đừng đánh chết nàng.”

Hồng y thiếu nữ thờ dõc, ánh mắt đảo qua mọi người, cảm hất lên cao cao, lớn tiếng tuyên bố: “Nữ nhân này trộm đồ của tộc trưởng!”

Mọi người yên lặng, chỉ đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc. Ngay cả Ba Na cũng bị tiếng động lớn hấp dẫn, đi tới nghe được lời lên án này.

“Là ta tận mắt nhìn thấy, trên người nàng có chiếc nhẫn đôi mắt ưng của tộc trưởng!” Hồng y thiếu nữ nói, đưa tay lại muốn giật, nhưng vô luận thế nào cũng không mở được lòng bàn tay U Lan ra. “Đáng chết! Các ngươi cũng sờ làm cái gì? Mau tới giúp ta a!” Nàng hô.

Những thiếu nữ khác cho đến lúc mới phục hồi tinh thần, rồi rút đi tới, ba chân bốn cẳng cùng động thủ.

Có người kéo vai U Lan, có người chặn tay U Lan, có người lại dùng sức mở những ngón tay mảnh khảnh của nàng, giống như cạy khóa, mảnh liệt ép nàng buông tay.

“Van xin các người, dừng, dừng tay...” Nàng khấn cầu, dùng hết một tia sức lực cuối cùng, nhưng vẫn không địch lại những thiếu nữ này. “Không được! Đây là của ta ! Là của ta!” Nàng đau khổ la lên, nhưng các thiếu nữ vẫn ngoảnh mặt làm ngơ, cơ hồ muốn bẻ gãy ngón tay nàng, bắt buộc nàng mở lòng bàn tay ra.

Chiếc nhẫn khắc đôi mắt ưng, màu đen nhánh cuối cùng cũng loã lồ dưới ánh mắt của mọi người.

Có người hít sâu một hơi.

“Thật sự là chiếc nhẫn của tộc trưởng?”

“Làm sao lại ở trên người nữ nhân này?”

Mọi người rối rít nghị luận, còn hồng y thiếu nữ về mặt đắc ý.

“Ta đã nói mà, nữ nhân này là một tên trộm không biết xấu hổ!” Nàng dùng sức giật, giật đứt vòng vàng, U Lan lại ngay lúc này, mảnh liệt gãy dựa, bối rối hô.

“Không, trả lại cho ta, đưa ta, đó là của ta ! Kim Lãm đưa cho ta —— “

“Người kẻ trộm dối tặc này!” Thiếu nữ phát tay, lần nữa đánh ngã nàng xuống đất, cất giọng mắng: “Tộc trưởng làm sao có thể đưa cái này cho người? Đây là Ung tộc Kim gia minh giới, đại tộc trưởng chỉ giao cho phu nhân, mà người, người chỉ là đầy tớ!” Nói xong, nàng khinh thường đến cực điểm hướng gương mặt vô tội nhỏ một bãi nước bọt. (Khốn kiếp! Lão hồ không phát uy người tưởng là mèo bệnh. Uyển chết nó đi, xông vô tát chết, trói lên giàn hỏa thiêu)

U Lan gục trên mặt đất, lau cũng không lau. Nàng đột nhiên tiến lên, bắt được tay thiếu nữ, nhanh chóng muốn cướp chiếc nhẫn lại.

“Đưa chiếc nhẫn cho ta, đó là của ta! Của ta!”

“Người làm cái gì? Buông tay!”

Hồng y thiếu nữ nắm lấy chiếc nhẫn, U Lan giật lấy xích vàng, trong lúc kéo ra, xích vàng yếu ớt vang lên tiếng gầy, chiếc nhẫn kia bay ra khỏi tay thiếu nữ, trong cía nhìn soi mói của mọi người, trên không trung vẽ ra một hình vòng cung, sau đó lọt vào lửa đỏ lò đỏ.

Mọi người phát ra kinh hô.

“A!”

“Cái nhẫn!”

“Mau! Tìm nước.”

“Không không không, đi tìm gậy sắt, nhanh lên một chút!”

Mất thấy chiếc nhẫn rơi vào lò lửa, mọi người loạn thành một đoàn, ở trong đại sảnh lớn tiếng, loay hoay xoay quanh, tất cả đều lo lắng.

Hồng y thiếu nữ sắc mặt trắng bệch, biết đã gây ra đại họa, nếu chiếc nhẫn của tộc trưởng có nửa điểm hư hỏng, cái mạng nhỏ của nàng chỉ sợ cũng không giữ được. Nàng oán hận quay đầu lại, chột vung tay, giận chó đánh mèo đến trên người U Lan.

“Cũng là người làm hại!”

Ngón này lại lạc vào khoảng không.

Thân thể mảnh khảnh trong khi mọi người rối ren, không chút do dự chạy lên. Sau đó, nàng không chút nghĩ ngợi nhào vào lửa đỏ trong lò.

Gỗ sam đỏ bùng vỡ vụn, đốm lửa bốn phía, mọi người bị cử động của nàng bị làm cho sợ đến mức trợn mắt há mồm.

Ngọn lửa đốt cháy tóc nàng, xiêm y của nàng, nàng lại hồn nhiên không phát hiện, duỗi thẳng cánh tay chạm vào chiếc nhẫn trong hỏa lò.

Nàng dùng đầu ngón tay xuyên qua cái nhẫn kia, sau đó nắm chặt trong tay.

Một lực lượng kéo nàng từ đồng lửa ra, thâm dày cộm nặng nề lập tức phủ lên nàng, dập tắt lửa trên tóc nàng, trên y phục nàng.

“Người đang làm cái gì vậy? !” Ba Na bị hù dọa đến mức sắc mặt tái nhợt, bắt chắp tay của mình cũng bị nóng lập tức bận bịu xác định ngọn lửa trên người U Lan đã bị diệt hết mới ngồi chồm hổm xuống, lo lắng nhìn.

Tiểu nữ nhân này bị phỏng .

Bím tóc thật dài bị ngọn lửa cắn nuốt, xiêm y cũng cháy sạch. Mỗi tác da của nàng đều bị cháy ra những vết sưng đỏ sâu cạn không giống nhau, nhìn ra thật kinh tâm.

Mà tay nàng lại vẫn nắm chặt không buông.

Hơi hơi mùi khét tràn ngập trong đại sảnh, mỗi người đều nhìn được tay phải của nàng cơ hồ bị nòng tuột một lớp da, tỏa ra từng đợt từng đợt khói trắng, mà nàng còn nắm chặt lòng bàn tay, không chịu buông ra.

“Đây là ta... Của ta...”

Vết cháy đau đớn khiến cho U Lan toàn thân run rẩy, nàng cắn chặt môi, thậm chí không phát hiện, trong mắt vì đau nhức mà mờ lung nước mắt. Nàng dùng tất cả sức lực, cầm chiếc nhẫn thật chặt, cho dù có đau hơn nữa cũng không buông tay, chỉ sợ sẽ có người lại muốn cướp chiếc nhẫn đi.

Đây là chiếc nhẫn bất ly thân của ta.

Đây là vật Kim Lãm đích thân giao cho nàng, là bảo vật nàng trân quý nhất.

Lan nhi, nhận lấy cái nhẫn này.

Nàng cầm thật chặt, nước mắt trượt xuống má phẫn.

Sau khi nhận lấy cái nhẫn này, lập tức đại biểu người là thê tử của ta.

Nàng không thể buông tay, không thể mất đi cái này.

Nàng dùng tay trái run rẩy nắm thật chặt tay phải nóng rực đau đớn, sợ mọi người lẻ lại cướp đi nhẫn ưng trong tay.

Đây là tín vật của hân, bảo vật của nàng, vật duy nhất có thể chứng minh từng ly từng tý ngày mùa hè ấy đều không phải là một giấc mơ...

Nhìn thấy sắc mặt U Lan càng lúc càng trắng bệch, Ba Na lòng như lửa đốt, đưa tay lay động nàng. “Người đang làm gì vậy? Mau buông ra a! Buông ra a!”

“Không... Không được...” Nàng lắc đầu, suy yếu lên tiếng phản kháng, tay nhỏ bé vẫn nắm thật chặt chiếc nhẫn nóng kia.

Nàng không buông tay.

Nàng không thể buông tay.

Đây là bảo vật của nàng.

Đây là nàng lúc còn sống, duy nhất...

Bóng tối đánh tới, U Lan người đầy vết thương suy sụp mềm yếu ngã trên đất.

Ba Na vuốt tiểu nữ nhân hôn mê bất tỉnh, trong lòng suy đoán, nàng đại khái là không chịu nổi đau nhức, đau đến ngất đi. Tầm mắt Ba Na rơi vào tay bị thương nắm chặt của nàng, trong lòng tràn đầy khó tin.

Cho dù là đau đến bất tỉnh, tiểu nữ nhân này vẫn cầm cái nhẫn kia không tha. Mọi hàng động của nàng phảng phất giống như đem cái nhẫn còn nặng hơn cả mạng của nàng.

Một thân ảnh cao lớn, vô thanh vô tức bước vào đại sảnh. Nhìn thấy đám người vây tụ cùng với đối tượng bị đám người vây xung quanh, cặp mày rậm không vui nhướng lên.

“Chuyện gì xảy ra?” Kim Lãm trầm giọng hỏi. “Nơi này đang làm cái gì vậy?”

Thanh âm của hân cả kinh mọi người trong phòng, lập tức xoay người, cung kính cúi đầu. Chỉ có hồng y thiếu nữ kia một lòng muốn tranh công, nhẫn nhịn khiếp đảm trong lòng, khua lên dũng khí mở miệng.

“Nữ nhân này trộm chiếc nhẫn của ngài!”

Kim Lãm khẽ neho mắt lại, đi nhanh tới. Hân đi tới bên cạnh lò đá, mắt thấy U Lan hôn mê bất tỉnh, tròng mắt đen quét qua những vết thương trên người nàng hiện lên cảm xúc nào đó.

“Nàng làm sao vậy?”

“Hong oa nói, nàng trộm nhẫn ưng của gia, vừa kéo chiếc nhẫn ra, chiếc nhẫn rơi vào trong đồng lửa, nhiều người mà đều luống cuống, nha đầu này lại

nhào vào trong lửa, nhặt được chiếc nhẫn ra ngoài.” Ba Na trả lời theo tình hình thực tế, về mặt lại có một tia không đành lòng.

Con người đen nhánh chuyển đến bàn tay nắm chặt của nàng, nhìn thấy những vết thương kia.

“Chiếc nhẫn đâu?”

“Nàng nắm trong tay.” Ba Na nói, thanh âm hơi thấp. “Nàng không chịu buông ra.”

Thân hình cao lớn cứng nhắc trong nháy mắt. Có một thứ gì đó tựa hồ dầm nát cảm xúc lạnh khốc, lưu chuyển trong mắt hắn. Khi hắn ngồi xổm xuống, Ba Na cơ hồ phải hoài nghi bản thân hoa mắt.

Trong nháy mắt đó, nàng tựa hồ nhìn thấy trong mắt tộc trưởng lo lắng cùng tức giận, còn có cảm xúc kịch liệt sôi trào.

Một người nam nhân chỉ khi vô cùng vô cùng quan tâm một nữ nhân, trong mắt mới xuất hiện loại vẻ mặt này.

Ba Na nhìn Kim Lãm đón lấy U Lan, cúi đầu nhìn chăm chú nước mắt trên khuôn mặt nhỏ nhắn, trong lòng mơ hồ đoán ra sự tồn tại của U Lan đối với tộc trưởng mà nói, tuyệt đối không chỉ dừng lại ở một con tin.

Đang lúc mọi người nhìn chăm chú, tay Kim Lãm rơi vào lòng bàn tay nắm chặt kia, cố gắng làm cho nàng buông tay.

Một trận mùi khét lẩn nữa truyền tới.

Kim loại nóng bỏng, vết cháy huyết nhục, cộng thêm nàng lại nắm quá chặt, chỉ cần hơi dùng lực, lòng bàn tay nàng sẽ lại da tróc thịt bong.

“Tộc trưởng, không thể cứng rắn mở ra, tay nàng chỉ sợ đã bám vào chiếc nhẫn, cần được xử lý.” Ba Na nhìn không được, nhỏ giọng nhắc nhở.

Kim Lãm vẻ mặt cứng đờ, bỗng dưng ôm lấy U Lan, đứng dậy.

“Đi tìm đại phu!”

Sau khi ném ra mệnh lệnh, hắn vuốt ve nàng, xoay người ra khỏi đại sảnh.

.....

Vào đêm.

Tuyết còn đang rơi.

Trong nhà đá vắng lặng không tiếng động.

Trên giường gỗ rộng rãi là U Lan hôn mê bất tỉnh. Sắc mặt nàng tái nhợt, hô hấp cũng nhẹ mỏng, toàn thân vết thương chằng chịt.

Kim Lãm ngồi ở mép giường, không nói lời nào, tròn mắt đen nhìn kỹ nàng.

Nàng gầy.

Nàng vốn đã nhỏ bé yếu ớt, cuộc sống gian nan khó khăn ở Bắc Quốc làm cho nàng lại gầy hơn nữa. Vốn là tóc dài bóng loáng bị ngọn lửa cháy sạch khô héo, vừa đụng vào lập tức vỡ thành bụi, tóc còn dư lại chỉ đến bờ vai của nàng.

Bàn tay ngăm đen không tiếng động giờ ra, đi tới bên mặt nàng, dường như muốn đụng vào nàng, rồi lại bất động trên không thật lâu.

Cái trán của nàng có vết bị đụng thương; gương mặt của nàng có vết đỏ bị đánh; cổ của nàng còn có vết bầm, là hắn mấy ngày trước đích thân lưu lại.

Hắn không cách nào dời tầm mắt đi chỗ khác.

Quần áo của nàng tàn phá, nơi nơi bị cháy thủng, trên da thịt nơi nơi sưng bóng. Trong đó, bị thương nghiêm trọng nhất là tay nàng ——

Tay nàng.

Khóe mắt Kim Lãm khẽ giật giật.

Lòng bàn tay non mềm bị chiếc nhẫn đốt hồng, nóng chảy ra một vết thương nghiêm trọng. Vết khắc trên mặt nhẫn thậm chí lưu lại một dấu vết mơ hồ trong lòng bàn tay của nàng. Khi đại phu cẩn thận mở lòng bàn tay của nàng ra, ánh vào trong mắt là cảnh tượng đáng sợ huyết nhục mơ hồ, dọc theo làn da bị xé rách còn có dấu vết cháy đen.

Chiếc nhẫn được gỡ xuống, sau khi Ba Na rửa sạch đặt lại bên cạnh bàn.

Trong lúc gỡ chiếc nhẫn xuống, U Lan thủy chung hôn mê bất tỉnh. Nhưng thân thể gầy yếu kia thỉnh thoảng vì đau nhức mà bản năng co quắp lại. Đại

phu cẩn thận xử lý bông, bôi thuốc mỡ lên lòng bàn tay của nàng cùng nơi bị bông, rồi không tiếng động thối lui khỏi nhà đá.

Vết bông nghiêm trọng như thế tạm thời vẫn không thể băng bó. Đại phu nói, nếu thời gian trị liệu chậm một chút nữa, cái tay này của nàng sẽ phải phế đi. Chiếc nhẫn kia như bàn ủi, suýt nữa đã đốt gãy gân tay nàng, hôm nay, tay nàng mặc dù bảo vệ được nhưng phải tỉnh dưỡng một chút, cho dù sau khi khỏi hẳn cũng không thể cầm bất kỳ vật nặng gì.

Vì cái nhẫn kia, nàng thiếu chút nữa đã đánh đổi bằng bàn tay phải.

Ngón tay dày nam tính đi tới lòng bàn tay nàng đang mở ra, tràn đầy vết bông. Đầu tiên, cái tay kia treo trên không, ngừng lại, hồi lâu sau, bàn tay như đá khắc lại có run rẩy mơ hồ. Run rẩy càng lúc càng rõ ràng, mà vẻ mặt Kim Lãm, không thể phục hồi lại tỉnh táo được nữa.

Hắn là hận nàng như vậy.

Tròng mắt đen sâu thẳm, tối tăm trừng mắt nhìn cái tay kia, ngực lại đau đốn co rút lại.

Hắn là hận nàng như vậy.

Cái tay kia, vốn là trắng nõn non mềm, mềm như cánh hoa xuân.

Hắn là chết tiệt hận nàng như vậy.

Kim Lãm nắm chặt nắm tay, thân hình cao lớn căng thẳng, run rẩy, hai mắt hắn nhắm nghiền, cuối cùng cũng thừa nhận với chính mình.

Hắn là như vậy như vậy hận nàng, nhưng —— hắn cũng thủy chung không quên được nàng.

Đau đốn giam giữ trong lòng giống như đao, một lần một lần đâm hấn, cho đến hắn sụp đổ, không cách nào lấy lãnh đạm ngụy trang được nữa.

“Chết tiệt nguoi!” Hắn mắng, giống như dã thú bị thương, ở bên giường nàng gằm nhẹ những thanh âm mà nàng không thể nghe. “Tại sao phải phản bội ta?”

U Lan trên giường vẫn hôn mê bất tỉnh. Nhưng trong trí nhớ của hắn, tiếng nói ôn nhu kia như sợi dây vô hình, từng vòng quay chung quanh hắn, chậm rãi buộc chặt, trói chặt hắn.

Ta chỉ biết là ba năm trước nguoi đột nhiên mất tích, sau đó không có tin tức gì nữa.

Nàng nói.

Ta mỗi ngày mỗi ngày đều đến nham động chờ nguoi, cho đến khi ta bị bệnh, bị đuổi về Phượng thành.

Nàng nói.

Không, Kim Lãm, nguoi nhất định hiểu lầm cái gì.

Hắn không quên được ánh mắt của nàng, nước mắt của nàng.

Tất cả những gì nguoi nói, tất cả ta đều không biết.

Ánh mắt vô tội nhìn hắn, thẳng thắn không chút nào giấu diếm. Nàng chưa bao giờ tránh tầm mắt của hắn, cặp mắt tinh khiết kia chỉ có ưu thương, hoang mang, khó hiểu cùng khẩn cầu.

Van xin nguoi, tin tưởng ta, ta yêu nguoi.

Ba chữ kia như một cái đinh nặng nề đóng vào trong tim hắn.

Ta yêu nguoi.

Ta yêu nguoi.

Lãm, van xin nguoi, tin tưởng ta, ta yêu nguoi.

“Chết tiệt nguoi!” Kim Lãm phát ra rống giận như thú bị vậy hãm.

Hắn rõ ràng hận nàng, tại sao còn có thể vì lời giải thích của nàng mà dao động? Thậm chí trong cảm xúc thống hận còn ẩn dấu một tia không xác định?

Ở quật trong lao, Quan Tĩnh đứng trước mặt hắn, mỉm cười nói cho hắn biết, ôn nhu của nàng, ngọt ngào của nàng, tình yêu say đắm của nàng, tất cả đều là ngụy trang, hết thấy chỉ vì lừa gạt hắn, muốn đem hắn bắt vào tù.

Chỉ là, nếu những lời của Quan Tĩnh là sự thật, vậy tại sao U Lan phải giữ lại cái nhẫn này? Thậm chí còn vì cái nhẫn này, mạo hiểm nhào vào trong lò

lừa? (A~~~~ Nghe suy nghĩ của mấy thằng ngu thật bức hết biết)

Kim Lãm vươn tay, cầm lấy chiếc nhẫn trên bàn, thu vào trong lòng bàn tay. Chiếc nhẫn đã lạnh, không còn nhiệt độ đốt người nữa.

Ba năm nay, nàng thủy chung bảo tồn chiếc nhẫn này?

Điều này đại biểu cho cái gì?

Kim Lãm nắm chặt lòng bàn tay, trong mắt hiện lên một tia lo lắng.

Những ngày qua, hấn vì sự phản bội của nàng mà bữa bãi nhục nhã nàng, văng vể nàng, thậm chí theo mọi người ưng tặc, đem nàng trở thành đầy tớ, tùy ý sai sử nô dịch.

Nhưng, vạn nhất hấn sai lầm rồi thì sao? Vạn nhất hấn thật sự hiểu lầm nàng; vạn nhất nàng căn bản không phản bội hấn; vạn nhất nàng thật sự như nàng nói, không biết chút nào, khổ sở đợi hấn ba năm thì sao? (Thì ca mua áo quan đi là vừa chứ sao)

Sau khi những vết bong kính tâm của nàng lộ lộ trước mắt hấn, những hận ý chôn sâu trong lòng hấn bắt đầu dao động.

Vạn nhất thì sao?

Vạn nhất hấn sai lầm rồi thì sao?

Ngoài cửa sổ, gió lạnh gào thét. Kim Lãm ở trong phòng đá, một lần lại một lần vương vào vòng luẩn quẩn, bị nghi ngờ trong lòng dây dưa.

Nếu như, Quan Tình nói dối thì sao?

Nếu như, U Lan vô tội thì sao?

Hấn dừng bước, đứng bên giường, nhìn nữ tử hôn mê bất tỉnh trên giường, trong ánh mắt hiện lên cảm xúc phức tạp. Đây không phải là một canh bạc, mà là phân cách giữa yêu và hận, hấn không cách nào phán đoán, là nên tin nhiệm nàng vô tội, hay nên tiếp tục trừng phạt nàng phản bội.

Bởi vì cái nhẫn này, bởi vì hành động không tâm thương của nàng, hấn vội vàng cần càng nhiều chứng cứ đến chứng minh tất cả mọi chuyện ba năm trước đây đến tốt cùng là chân thật hay giả dối.

Kim Lãm đi tới cửa sổ, đẩy cửa sổ ra, gió lạnh lập tức luồn vào trong phòng. Sắc trời đã tối, bão tuyết đầy trời một trận lại một trận roi xuống, hấn ngửa đầu ra ngoài cửa sổ, phát ra một tiếng huyệt gió dài.

Tiếng huyệt gió bén nhọn vang dội cả tòa thành, ở trong đêm tuyết truyền rất xa rất xa.

Chốc lát sau, trên cửa truyền đến tiếng gõ nhẹ.

Kim Lãm mở cửa, thân thể không lồ của nam nhân ngoài cửa cơ hồ chiếm đi toàn bộ khung cửa. Lôi Trạch cúi đầu, cây đuốc trên hiên cửa chiếu sáng vô số vết sẹo trên mặt, trên người hấn.

“Gia.”

Kim Lãm xoay người, chậm rãi hạ lệnh.

“Ta muốn người đi Nam Quốc, thay ta điều tra một chuyện.” Hấn cần chân tướng.

Lôi Trạch không chút nghĩ ngợi, chỉ đáp một chữ.

“Dạ.”

Bạn đang đọc truyện *U Lan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Yên lặng.

Không biết điều gì thức tỉnh nàng.

Mắt tiếp thật dài đầu tiên là nhẹ chớp, rồi sau đó chậm rãi, không tiếng động mở ra. Con ngươi trong như nước có mờ mịt cùng hoảng hốt, tầm mắt nàng lơ mơ không phân biệt được thực tế và mơ.

Sức nóng trên tay tràn tới toàn thân, sốt cao liên tục mấy ngày mấy đêm chỉ làm cho nàng càng suy yếu. Nàng giống như đã mơ thấy rất nhiều, từng giấc mơ đều có thân ảnh Kim Lãm.

Cách giường không xa có một ô cửa sổ.

Ngoài cửa sổ tuyết lặng lẽ rơi xuống, giống như một đóa hoa nhưng là một đóa hoa héo úa.

Toàn thân U Lan mềm yếu không có một tia sức lực. Tầm mắt mờ lung của nàng lướt qua trong phòng, một lúc lâu sau mới phát hiện trong căn phòng đã không chỉ có một mình nàng.

Cách đó vài thước có một bàn đá rộng lớn. Ánh nến trên bàn chiếu sáng những quyển sách da cừu, mười ngón tay ngăm đen có lực mở quyển sách, thỉnh thoảng phát ra những tiếng sột soạt, một đôi mắt đen nhánh được ánh nến chiếu sáng đang xem văn thư, xử lý những chuyện phức tạp.

Đây là mơ sao?

Nàng tham lam nhìn Kim Lãm ở trước bàn, thậm chí không nỡ nháy mắt.

Cho dù, là mơ cũng tốt.

Chỉ cần nhìn thấy Kim Lãm, có thể lẳng lặng ngắm nhìn hắn như thế, đối với nàng bây giờ mà nói cũng là một giấc mơ xa xỉ đẹp đến cực điểm. Chỉ có ở trong mơ, hắn mới là hắn năm đó, khi giữa bọn họ không có những hiểu lầm kia, những nước mắt kia, cùng đau lòng kia.

Dưới ánh nến, gương mặt đẹp mắt kia lóe lên những mảng sáng mảng tối. Nàng miễn cưỡng, hơi rướn thân thể, muốn nhích tới gần chút ít, nhìn nam nhân yêu thương nhìn cẩn thận hơn.

Thân thể mềm yếu lại không cho phép nàng di động. Hai tay của nàng thậm chí truyền đến từng trận đau, nàng cúi đầu, mờ mịt nhìn hai tay băng bó, trí nhớ từng giọt từng giọt trở lại, nàng từ từ nhớ lại những tranh đoạt, la mắng, vây xem, vết bỏng.

Thì ra đây không phải là mơ sao? Nàng chẳng qua là đau đến bất tỉnh.

U Lan lại nhìn về phía cạnh bàn lần nữa.

Đúng rồi, đó cũng không phải mơ.

Kim Lãm trong mơ không có vẻ mặt ngạo lạnh như thế; Kim Lãm trong mơ không có vết sẹo nơi thái dương kia; Kim Lãm trong mơ xương mũi cũng sẽ không cong như vậy, giống như là bị người đánh. Kim Lãm trong giấc mơ của nàng trong mắt có ôn nhu thật sâu, luôn vuốt cái trán của nàng, dùng cặp mắt đẹp kia nhìn nàng mỉm cười...

Nước mắt ẩm áp lặng lẽ trượt xuống má phẫn, nàng nhưng vẫn mờ to mắt không nỡ nhắm lại. Nếu nhắm mắt lại, nàng lập tức sẽ không nhìn thấy hắn.

Dưới ánh nến, hình ảnh lay động.

U Lan nhớ tới từng chút từng chút trong nham động.

Trong nháy mắt nayfin thời gian dường như ngừng trôi. Hắn cùng nàng như chưa từng rời đi, ở mảnh trời nhỏ bí mật riêng tư này vẫn cất dấu tình yêu say đắm chi thuộc bọn họ...

Bỗng dưng, cặp mắt đen kia nâng lên, giống như đã sớm phát hiện nàng im lặng nhìn chăm chú, yên lặng nhìn nàng.

Thực tế dời non lấp bể tiến đến bất ngờ tàn phá sự yên lặng nàng dựng lên. Nàng co nhanh hai vai, gương mặt tái nhợt khiếp đảm nhìn hắn, cứng nhắc đợi những lời nói ác ý của hắn lần nữa.

Sau ta, còn có bao nhiêu nam nhân ngủ qua ngươi?

Nhớ tới lời lên án của Kim Lãm, nàng không nhịn được mà nao núng.

Quan Tinh cũng thật hy sinh, chịu để muối muối của mình làm kỷ nữ làm mối như. Mà ngươi, lại càng trung thành khiến ta kinh ngạc, lại nguyện ý vì nước vong thân

Ngươi không biết chuyện?

Tin tưởng? Ngươi không xứng để nói hai chữ này!

Khóc cũng là một trong những thủ đoạn của người.

Người tưởng niệm tư vị thay ta ẩm giường?

Một câu lại một câu lên án, nhục nhã, cũng tổn thương nàng thật sâu. Có những đêm, nàng thậm chí vì nhớ lại những lời nói ác ý Kim Lắm từng nói mà thức tỉnh từ trong mơ.

Khi hấn đứng dậy, chậm rãi đi tới bên giường, U Lan quay đầu đi, không để cho hấn nhìn thấy nước mắt trong mắt nàng, yếu ớt đến mức không cách nào tiếp nhận những hiểu lầm ác độc của hấn nữa.

Nhưng, Kim Lắm chỉ đứng bên giường, ngắm nhìn nàng, một câu cũng không nói.

Yên lặng

Trong nhà đá, chỉ có hấn cùng hô hấp của nàng.

Vết thương làm cho U Lan suy yếu không thôi, thanh tỉnh ngắn ngủi đã hao tổn của nàng không ít thể lực. Nàng vì mệt mỏi mà chậm rãi nhắm mắt lại, nhưng lại cảnh giác mở ra.

Kim Lắm còn đang ở bên giường

Hấn sẽ nói gì?

Hấn sẽ làm gì?

Nàng thấp thòm chờ đợi, thần trí lại càng lúc càng mờ lung.

Mắt tiếp thật dài nhắm lại, lại mở ra, rồi sau đó nhắm lại lần nữa, sau khi lập lại mấy lần, mệt mỏi cần nuốt thanh tỉnh, mắt của nàng trĩu nặng đến mức không cách nào mở ra nữa.

Trong nháy mắt trước khi đi vào trong mộng, nàng phảng phất cảm nhận được có một bàn tay to chậm rãi, nhẹ nhàng, thậm chí khẽ run chạm tới trán của nàng. Trong cử chỉ kia chỉ có ôn nhu thuần túy.

Nàng thờ dài trong mộng.

Đây chính là mơ sao?

Chỉ có cảnh trong mơ, Kim Lắm mới có thể chạm tới chậm rãi như thế, ôn nhu như thế...

Nước mắt lại lần nữa từ khóe mắt chảy xuống, ngón tay ôn nhu kia nhẹ nhàng, lau nó đi.

.....

Mấy ngày sau, U Lan cuối cùng cũng không còn ngủ rồi lại tỉnh, tỉnh rồi lại ngủ nữa. Thời gian thanh tỉnh nhiều hơn, lúc này nàng mới phát hiện tình cảnh của mình có biến hóa vô cùng lớn.

Nàng được an trí ở trong một gian nhà đá, ngủ trên giường lớn mềm mại, chẳng những không cần lao động mà ngay cả ba bữa cơm cũng có người hầu hạ, đại phu lại thỉnh thoảng đến đây ngắm nhìn vết thương của nàng, tùy thời sẽ bốc thuốc cho nàng, giữ vết thương sạch sẽ, chỉ sợ nàng sẽ nhiễm trùng mà phát sốt lần nữa.

Lúc trước, Ba Na chỉ huy nàng lao động, cũng thành người chuyên trách chiếu cố nàng.

Ba bữa cơm bưng đến trước mắt không còn là thịt khô nguội lạnh mà là cháo thịt thơm nồng. Thấy nàng sức ăn kém, Ba Na còn không chịu hết hy vọng, cố gắng muốn nàng ăn nhiều chút ít để mau khôi phục.

U Lan không rõ những vết thương này tại sao lại khiến những đại ngộ nàng từng chịu thay đổi nhiều như thế. Ba Na chỉ nói cho nàng tất cả đều là an bài của Kim Lắm.

Kim Lắm

Nam nhân nàng yêu thương

Là nam nhân hiểu lầm nàng, hận nàng.

Trong lòng U Lan cực kỳ thấp thòm, không rõ như vậy là bắt đầu của một sự hành hạ khác, hay giữa bọn họ có phải thật sự xuất hiện sự chuyển biến?

Mấy đêm sau nàng mới nhìn thấy Kim Lắm.

Hắn dẫn tộc nhân đi săn thú, lúc thắng lợi trở về, tiếng thông báo trầm thấp truyền khắp cả thảo nguyên. Các nữ nhân cao hứng phấn chấn nhận những con mồi kia, bận bịu đi đồ nấu ăn cùng xử lý, các nam nhân còn lại vây quanh đồng lửa uống rượu, lớn tiếng xôn xao thảo luận những tình huống mạo hiểm trên đường săn thú.

Trong đại sảnh ầm ầm, tiếng người ầm ỹ ngay cả trong nhà đá cũng có thể nghe rõ ràng.

U Lan đã ngủ bị thanh âm đánh thức. Nàng nửa mê nửa tỉnh nghe thấy tiếng cửa bị mở ra, giọng nói Ba Na dè dặt, còn có một giọng nói trầm thấp, khàn khàn nam tính.

Nàng bỗng dừng tỉnh lại.

Đó là thanh âm của Kim Lãm!

U Lan suy yếu mờ mắt, đập vào mi mắt là Kim Lãm mặc áo choàng da thú, trên vai còn phủ tuyết, dưới ánh nến bỏ áo choàng xuống. Ba Na đi lên phía trước, nhặt lấy áo choàng, cẩn thận rũ sạch sẽ hết tuyết mới treo lên góc tường.

“Lãm...”

Một âm thanh khẽ gọi khiến hắn toàn thân cứng đờ.

Một hồi lâu sau, Kim Lãm mới xoay đầu lại, trong đôi mắt đen sâu trầm thu lại tất cả tâm tình, không tiết lộ chút nào.

Đối mặt với cái nhìn chăm chú của hắn, U Lan ngược lại chân tay luống cuống. Nàng cắn cắn môi, nhéo lấy da thú mềm mại, lại ngẩng đầu lên nhìn về phía then treo áo choàng. Cây then mun vì sử dụng quanh năm mà đen nhánh, áo choàng rộng lớn vắt lên then, độ dài then cài vừa đúng giống như được đo lường mà tạo thành.

Nàng đột nhiên hiểu.

Đây là phòng của Kim Lãm, tất cả trong phòng đều là vì hắn mà tạo thành, bao gồm cả giường lớn nàng đang nằm, chăn da thú mềm mại.

Thân thể mảnh khảnh khó khăn muốn chống lên. Nhưng nàng còn chưa vén da thú lên, Kim Lãm đã mở miệng.

“Đừng động.”

“Ta không nên —— ta không nên —— lưu lại nơi này...” Nàng thấp giọng nói, có chút bối rối, khẩn cấp muốn xuống giường, đem cái giường này, căn phòng này, trả lại cho chính chủ.

Mày rậm nhíu chặt, hắn lần nữa mở miệng.

“Nằm lại đi.”

Kiên quyết tron tiếng nói kia làm cho U Lan không dám động đậy. Nàng không xác định rút tay chân về, một lần nữa nằm lại trên giường, đôi mắt đầy hoang mang.

Kim Lãm hít sâu một hơi, giọng nói đậm đặc.”Con tin, đã chết thì không có giá trị.”

Chỉ là như vậy sao?

Chỉ có như vậy phải không?

Nàng cảm giác được nam nhân trước mắt có chút bất đồng. Mặc dù vẻ mặt vẫn ngụy lạnh, lời nói vẫn đậm đặc, nhưng trong mắt hắn không còn nhuệ khí kinh người nữa.

Mơ hồ, nàng nhớ tới lúc trước khi lâm vào hôn mê, cảm xúc ôn nhu kia.

Đó là mộng sao?

Không phải là mộng sao?

Nàng khiếp đảm, sợ hãi của nàng vì một chút thay đổi của hắn, đảo mắt lập tức tan thành mây khói. Nàng mặc dù không rõ cái gì đã thay đổi Kim Lãm. Nhưng lại không khác chế được hy vọng đang dâng lên trong lòng.

“Lãm, ta ——” nàng khua lên dừng khí mở miệng.

Hắn lại cắt đứt nàng.

“Người tốt nhất nên im lặng, tính nhẫn nại của ta cũng chỉ có như vậy.” Hắn ngăn lại, vẻ mặt vẫn lạnh lùng như vậy.”Người bây giờ chỉ cần tỉnh dương cho tốt, tránh cho từ nay về sau người khác mượn cớ, để cho người Nam Quốc nói Ứng tộc chúng ta ngược đãi con tin.” Hắn đưa lưng về phía nàng, không

nhìn tới mặt của nàng, mắt của nàng.

Thanh âm ôn nhu lại giống như dây thường xuân, lẳng lẽ lan tràn, vòng vòng quanh hắn.

“Được.” Nàng ôn thuận đáp ứng, nằm vào giường ấm áp, lẳng lặng đưa mắt nhìn tấm lưng rộng rãi của hắn, vừa lập tức nhớ lại, năm đó trong nham động, nàng tự tay xoa thuốc cho mỗi một vết thương trên tấm lưng trần của hắn...

Hồi ức khiến cho mặt nàng hiện lên nhàn nhạt đỏ bừng. Nàng cúi đầu xuống, vội vàng dời tầm mắt đi chỗ khác, nhưng trong lúc vô tình nhìn thấy dấu vết trong lòng bàn tay nàng.

Đôi mắt ửng.

Tay nhỏ bé trắng nõn sờ lên bộ ngực, lại phát hiện dây vàng bất ly thân đã sớm không cánh mà bay, ngay cả chiếc nhẫn trên sợi dây vàng cũng không có bóng dáng.

“Chiếc nhẫn của ta đâu?” Nàng vội vàng ngồi dậy, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, vẻ mặt bối rối, giống như thất lạc đồ vật so với tính mạng còn nặng hơn.

Kim Lãm quay đầu lại, nhướng lông mày nhìn nàng.

“Đó là chiếc nhẫn của ta.” Hắn cường điệu.

“Nhưng, ngươi đã cho ta.” Kia là tín vật của hắn, trân bảo của nàng.

Con ngươi đen nhánh, lướt từ vết thương ở lòng bàn tay U Lan đến khuôn mặt nhỏ nhắn có vẻ lo lắng.

“Đó là ta...” Không cần cả cái này cũng cướp đi chứ.

Hắn lặng yên nhìn chằm chằm nàng, đôi mắt màu đen co rút lại.

Nàng nhìn khuôn mặt ngụy lạnh của hắn, không tiếng động khản cầu.

Hắn từng nghĩ tới lấy chiếc nhẫn đi nhưng chân tướng còn chưa sáng tỏ, còn có quá nhiều bí ẩn, hắn vẫn không thể quyết định nên đổi đãi nàng thế nào.

“Ồ đầu giường.” Hắn trầm giọng mở miệng.

Nàng bận rộn quay đầu, nhìn thấy chiếc nhẫn đen thui tỏa sáng dưới ánh nến.

U Lan vội vươn tay, đem chiếc nhẫn thu vào lòng bàn tay. Cho dù nó từng làm cho nàng bị phỏng, từng làm cho nàng rơi lệ, từng làm cho nàng thống khổ, nhưng vẫn không tổn hao gì tầm quan trọng của nó với nàng.

Cái nhẫn này là trân bảo của nàng.

Mừng rỡ trong mắt nàng làm cho hắn xúc động mở miệng: “Vì sao ngươi còn giữ nó?”

Con ngươi trong suốt đưa mắt nhìn hắn, giống như muốn nhìn vào trong lòng hắn. “Bởi vì, đây là người để lại cho ta.” Nàng nhìn hắn, không có chút dấu điểm, đương nhiên, nhẹ giọng nói cho hắn biết: “Ta yêu ngươi. Cho nên, nó đối với ta mà nói nó rất trọng yếu.”

Ba chữ kia, khi hắn không đề phòng nhất, xông vào.

Kim Lãm toàn thân cứng nhắc, đối mặt với làn đánh lén của sự ôn nhu nhất kiếp này, nhưng lại hoàn toàn không cách nào nhúc nhích. Ánh mắt của nàng, ôn nhu của nàng, lời nói của nàng, giống như nước mềm mại nhất, một giọt lại một giọt, cơ hồ muốn xuyên qua cái khóa cứng rắn trong lòng hắn.

Đánh lén thành công, nàng còn được voi đòi tiên. (Được voi đòi hai bà Trưng, hi hi)

Đôi mắt sợ hãi, rồi lại có chút chần chờ. Nàng thấp thòm bất an, thử vươn tay, đầu ngón tay khẽ run, sờ nhẹ cổ tay hắn, vòng quanh vết sẹo xấu xí kia.

“Đây là ——” trong lòng nàng đau nhói, nói không ra tên tòa Luyện Ngục này. “Ngươi ở đây là... Khi đó... Lưu lại tồn thương sao?” Hắn đã bị loại hành hạ nào mới có thể lưu lại vết thương đáng sợ như thế?

Phản ứng của Kim Lãm giống như bị nóng cháy. Hắn chợt rút tay ra, nhanh chóng rời khỏi cạnh giường, giống như tiểu nữ nhân nằm trên giường không phải mềm mại như nước, mà là một loại dã thú cắn nuốt hắn.

Nhưng trong chớp mắt hắn thối lui kia, rồi lại nhìn thấy trong mắt nàng hiện lên vẻ bi thương. Hắn biết, hắn lại lần nữa tổn thương nàng.

Nhìn xuống suy nghĩ muốn trở lại bên người nàng, Kim Lãm đột nhiên xoay người, sải bước rời khỏi nhà đá. Khi cửa bị đóng sầm, thân ảnh của hắn cũng biến mất trong tầm mắt nàng.

Dưới lầu còn ồn ào tiếng động. Trong nhà đá lại lặng lẽ không tiếng động.

Nhìn cửa đã đóng lại kia, nàng thu tay lại, đem chiếc nhẫn đã tìm lại được kia cầm chặt trong tay, đặt trước ngực.

Mặc dù hân xoay người rồi đi, nhưng hy vọng nho nhỏ cũng đang dâng lên trong lòng ngực.

Hắn trả chiếc nhẫn lại cho nàng.

Nàng nhắm mắt lại, an ủi chính mình.

Ít nhất, hắn đã trả chiếc nhẫn lại cho nàng...

.....

Kim Lãm đang kháng cự.

Hắn cảm thấy tựa như đang hãm sâu trong một cuộc chiến gian nan nhất. Hắn phải kháng cự, điều này xôn xao sôi trào trong lòng, cấp bách muốn chạm vào những khát vọng sâu xa; lại phải kháng cự, mỗi lần nhìn thấy nàng, không chút giấu diếm trong mắt nàng cơ hồ đủ để rút ra sự ôn nhu trong hắn.

Từ lúc chào đời tới nay, hắn chưa bao giờ do dự không quyết.

Bồi hồi giữa yêu và hận cơ hồ ép hắn phát điên, tính tình táo bạo làm cho hắn giống như ác quỷ, găm thét rống giận với mọi người. Yêu cùng hận, là một thanh đao hai lưỡi, mỗi một lần do dự giống như dùng đao chém trên người một vết thương.

Hắn nên hận nàng?

Hay nên yêu nàng?

Lôi Trạch vượt qua sông Trầm Tinh không truyền đến bất kỳ tin tức nào. Kim Lãm trở nên giống như bạo quân, nghiêm khắc mà chuyên chế, thậm chí thỉnh thoảng xun đột cùng Kim Liệt. Nhưng ở trước mặt U Lan, hắn lại thành chết nhất.

Hắn không cách nào đối mặt với sự ôn nhu của nàng, thế là chỉ có thể trốn tránh. Hắn đem nhà đá tặng cho nàng, chính mình lại ở trong đại sảnh, mỗi đêm không phải xử lý chánh sự thì cũng dạo bước trước đồng lửa, lo âu làm loạn đầu tóc, trong mắt tràn đầy tia máu.

Chẳng qua là, dù có phòng bị nghiêm mật đi chăng nữa, cuối cùng cũng sẽ có nhược điểm.

Đêm hôm đó tuyết ngừng rơi, Kim Lãm tâm hoảng ý loạn cuối cùng cũng không chống lại được thân thể mệt mỏi, ngồi trên chiếc ghế rộng rãi, bị sự buồn ngủ dụ dỗ nhắm hai mắt lại.

Trong lò đá, ngọn lửa tỏa ra.

Đêm khuya, một bóng người mảnh khảnh bước qua gạch đá bị ánh lửa chiếu sáng, xuyên qua đại sảnh không một bóng người, không tiếng động đi tới bên cạnh chiếc ghế.

Cơ hồ trong nháy mắt có người xuất hiện, Kim Lãm lập tức tỉnh. Hai mắt của hắn vẫn đóng chặt, tay trái rũ xuống sau ghế cũng đã cầm chuỗi đao.

Cho đến khi hắn ngửi thấy hương thơm này. Mùi hương kia nhẹ hơn hương hoa, cũng nhạt hơn hương hoa, nhưng so với hương hoa lại càng khiến người ta khó quên..

Toàn thân Kim Lãm căng thẳng, ngay cả mắt nhắm chặt cũng nhạy cảm cảm thấy nàng tiến tới gần, nàng chần chờ, trên người nàng nhàn nhạt mùi thơm.

Đầu ngón ta không bị dính vết bỏng lặng lẽ thử sờ nhẹ tóc hắn, phát hiện hắn không phản ứng mới xác định hắn đã lâm ngủ sâu.

Ngón tay mềm mại có run rẩy rất nhỏ.

Mon tron cầm hắn, vai hắn, cánh tay hắn, cuối cùng đi tới cổ tay hắn, ở chỗ vết thương cũ dừ tợn bồi hồi không đi.

Nàng khẽ vuốt vết thương kia, thậm chí cúi đầu, trên vết thương của hắn ấn xuống nụ hôn của nàng. Vài giọt nước mắt nóng rơi trên da thịt của hắn.

Hắn muốn ngăn cản nàng, rồi lại không thể ra sức.

Nụ hôn ôn nhu rơi trên tóc hắn, giống như không muốn đánh thức, chỉ nhẹ nhàng phất qua. Hắn nghe được thanh âm của nàng.

“Tin tưởng ta...” Thanh âm kia rất thấp rất thấp, so với thiên quân vạn mã còn có lực hơn, chấn động thật sâu trái tim hắn, làm cho phòng bị của hắn sụp đổ.”Lãm, ta yêu ngươi, tin tưởng ta...”

.....

Mùa đông từ từ tích một lớp tuyết trắng thật sâu, U Lan cầm chiếc nhẫn, dùng sợi dây đỏ Ba Na đưa để đeo trở lại cần cổ.

Thái độ của mọi người đối với nàng cũng vì thái độ của Kim Lãm mà thay đổi, trừ Ba Na vẫn sai bảo nàng như trước, đa số mọi người từ khinh bỉ lạnh lùng chuyển thành chút sợ hãi và né tránh, không dám khi dễ nàng nữa.

Trong những ngày kế tiếp, nàng ôm hy vọng trong ngực, cảm giác được Kim Lãm từng giọt từng giọt mềm đi.

Khuôn mặt của hắn vẫn nguội lạnh, giọng nói vẫn xa cách. Nhưng trong mắt đen không còn hận ý đốt người nữa, hắn không muốn tiếp nhận đụng chạm của nàng, rồi lại trong đêm khuya, khi cho là nàng đã ngủ say, lặng lẽ đi tới bên giường, không nói gì, cẩn thận, dùng ngón tay vuốt ve từng sợi tóc nàng.

Mỗi một đêm, nàng nghe tiếng thờ dài.

Mỗi một đêm, nàng chờ đợi nụ hôn của hắn rơi xuống.

Mỗi một đêm, nàng chìm vào giấc ngủ trong nỗi thất vọng.

Giữa yêu và hận biên giới mơ hồ, bọn họ giống như có cơ hội nhận thức đối phương một lần nữa. Ban ngày, nàng nhìn hắn thống lĩnh Ứng tộc, chỉ huy mọi người, xử sự quả quyết, cặp mắt đen kìa kiên định như thế, giống như đối với bất cứ chuyện gì, bất luận kẻ nào, cũng không tồn tại nửa điểm nghi vấn.

Chỉ khi nhìn thấy nàng, kiên định trong đôi mắt đen mới buông lỏng, tiết lộ ra từng chút nhiệt liệt độ ấm nàng từng vô cùng quen thuộc. Cái nhìn chăm chú của nàng mỗi lần đều làm cho hắn vội vàng dời tầm mắt đi chỗ khác, nhưng trong lòng dâng, nàng vẫn có thể phát hiện, tầm mắt của hắn chưa từng rời khỏi nàng.

Có chút gì đó từng giọt từng giọt biến mất trong mắt hắn. Đồng thời, cũng có chút gì đó từng giọt từng giọt sống lại trong mắt hắn.

U Lan khác chế, không chủ động mở miệng, không chủ động đến gần hắn. Một đêm trước đó đã lâu, nàng từng chuồn ra khỏi nhà đá, thừa dịp hắn say ngủ, tựa vào bên tai hắn nói nhỏ hy vọng nàng thành khăn nhất, cùng tình yêu say đắm không hồi hận. Đêm ngày thứ hai, hắn lại rời khỏi đại sảnh, không bao giờ qua đêm ở đó nữa.

Hắn nghe thấy sao?

Hắn tình sao?

Nàng thấp thòm chờ mong, theo cuộc sống ngày từng ngày đi qua, từ trong cặp mắt đen kìa nhìn thấy nhiều hơn ôn nhu nàng từng say mê.

Cho đến đêm hôm đó, khách không mời mà đến, xông vào nhà đá.

Người kia phá hủy mong đợi của nàng. Cũng phá hủy tất cả.

Khi bàn tay nặng nề dày cộp che trên miệng U Lan, nàng bị đánh thức từ trong giấc mộng. Trong nhà đá u ám không ánh sáng, nàng nhất thời nhìn không rõ là ai bịt miệng nàng.

“Yên lặng!” Thanh âm khàn khàn nói tiếng nói Nam Quốc, lúc trước nàng chưa bao giờ từng nghe qua.

U Lan giãy dụa, động tác người nọ lại càng nhanh hơn, dễ dàng lập tức chế trụ nàng.

“Tiểu thư, xin yên tâm, ta là người Nam Quốc.” Người nọ hạ giọng, dùng từ cung kính nhưng động tác lại lớn mật đến mức gần như mạo phạm. “Là trung đường phái ta tới.” Hắn nói nhỏ rồi mới dám buông tay.

Trung đường?

Ca ca?

U Lan nửa ngồi dậy, kinh ngạc nhìn nam nhân tùy tiện xông vào kia. Người nọ một thân áo đen, là y phục da thú bình thường Bắc Quốc, mũi tràm thấp, hai mắt lóe lên bất định.

“Ta tới cứu tiểu thư, mau, đi theo ta.” Hắn nói, không chút giải thích kéo cổ tay của nàng, làm cho nàng xuống giường, ngay cả giày cũng chưa đi, lập tức lao đảo kéo nàng tới cửa phòng.

Không, nàng phải ở lại giải thích với Kim Lãm, hắn thật vất vả mới mềm dịu hơn.

“Không, không, chờ một chút ——” nàng kinh hoàng nói: “Nhờ cậy người, ta vẫn chưa thể đi! Người buông —— “

Hắn đột nhiên che miệng của nàng, lo lắng nói: “Tiểu thư, người nhỏ giọng một chút, nếu bị người ta phát hiện, chúng ta nhất định phải chết!”

Giật mình người này nếu bị phát hiện, tùy thời sẽ bị giết chết, nàng không khỏi yên tĩnh lại, nhưng người này lại lần nữa đem theo nàng đi ra ngoài.

“Không, chờ một chút —— người buông ——” nàng nhỏ giọng cự tuyệt, dùng sức giãy dụa nhưng không thoát khỏi được sức lực cường đại của nam nhân, thân thể xinh xắn bị cứng rắn kéo ra khỏi nhà đá.

Trong đêm lạnh, hơi lạnh thấm người.

U Lan chỉ mặc áo đơn, ngay cả giày cũng không đi đã bị một đường kéo xuống. Lạnh lẽo chạm mặt làm cho nàng lạnh run, đầu ngón tay cùng hai chân đều giống như đã đông cứng.

“Ta không thể đi, người trở về, một mình người trở về là được rồi ——” nàng lo lắng nhắc lại, nhanh chóng muốn thuyết phục người nam nhân này. “Đây tất cả đều là hiểu lầm, Kim Lãm chỉ là hiểu lầm ta, ta phải lưu lại, đợi đến khi hiểu lầm hóa giải ——” nàng không thể đi, nếu bây giờ rời đi, sự chờ đợi, cố gắng của nàng đều hóa thành hư ảo.

Nam nhân lại ngoảnh mặt làm ngơ.

Hắn nhìn khắp nơi, vì sự giãy dụa của nàng mà trong mắt hiện lên nồng đậm không kiên nhẫn.

Đêm tối, bao phủ tòa thành này.

U Lan lại giãy dụa, nam nhân kia quay đầu lại, tropes khi nàng mở miệng lộ ra nụ cười trấn an, nhẹ giọng nói cho nàng biết.

“Tiểu thư, trung đường cũng tới. Ngài ấy đang đợi phía trước.” Hắn hạ giọng, khẩn trương nói cho nàng biết. “Người phải biết, nơi này đối với trung đường có bao nhiêu nguy hiểm, xin ngài ngàn vạn lần chớ có lên tiếng, tránh bại lộ hành tung trung đường.”

Nàng quả nhiên ngừng giãy dụa.

Ca ca tới?

Đôi mắt trong đơn thuần hiện lên kích động cùng lo lắng.

Chỉ cần ca ca tới, vậy thì đại biểu tất cả hiểu lầm đều sẽ hóa giải. Kim Lãm sẽ biết rõ nàng không phản bội hắn, hắn sẽ biết tất cả những gì nàng nói đều là sự thật.

Nhưng nàng cũng lo lắng, một khi hai người gặp mặt sẽ sinh ra xung đột kịch liệt. Nam Bắc hai nước tích lũy quá nhiều cừ hận, nam nhân nàng yêu nhất cùng ca ca nàng yêu nhất sẽ giết đối phương hay vì nàng mà nắm tay giảng hòa.

Suy nghĩ rối loạn, nàng trong đầu náo náo.

Bóng đêm càng sâu, nàng bị gạt đi về phía trước, không một chút chú ý phía sau cửa sổ trong nhà đá đang có một đôi mắt đen bốc hỏa, thật chặt theo dõi nàng, trơ mắt nhìn nàng cùng người áo đen kia càng đi càng xa.

Gần cửa thành có một cỗ xe đang đợi, bề ngoài thoạt nhìn như cỗ nhân cực kỳ bình thường. Cỗ xe như vậy, cỗ nhân như vậy mỗi ngày ra vào thành không biết đến bao nhiêu. Thủ vệ có lẽ nhất thời khinh thường mới có cơ hội để người này lợi dụng trà trộn vào.

“Ca ca của ta ở đâu?” U Lan nhẹ hỏi, mơ hồ cảm thấy sống lưng tê dại, trong lòng thấp thòm không dứt.

“Đang ở trong xe.” Người kia nói.

Quá mức lo lắng cho an nguy của Quan Tĩnh, lại quá mức muốn biết, tất cả rốt cuộc là chuyện gì, nàng nhất thời đã quên phải để ý, lập tức dưới sự giúp đỡ của nam nhân kia, cẩn thận tiêu sái bước lên xe. Trong lòng nàng có rất nhiều nghi vấn, cần nhận được đáp án từ chính miệng Quan Tĩnh.

Kim Lãm đứng ở cửa sổ nhà đá, tận mắt nhìn thấy thân ảnh xinh xắn kia không chút phản kháng đi tới cỗ xe. Cho dù khoảng cách xa như thế, trong đêm khuya, tầm mắt sắc bén của hắn vẫn có thể nhìn thấy trên khuôn mặt mỹ lệ kia tràn đầy chờ đợi cùng lo lắng.

Nàng muốn chạy trốn .

Sau khi nàng nói với hắn những lời đó, nàng lại cam tâm tình nguyện nam nhân Nam Quốc phái tới kia, cũng không quay đầu lại chạy trốn.

Lãm, tin tưởng ta.

Tiếng nói ôn nhu kia còn quanh quẩn bên tai hắn.

Nàng là vô tội như vậy, nhu nhược như vậy, thậm chí đã rơi lệ dùng thanh âm ôn nhu nhất nói với hắn.

Bởi vì, đây là người để lại cho ta.

Kim Lãm ngừng đầu lên, hai khớp vai nhô lên, hai tay siết chặt khung cửa sổ, cho đến khi khung gỗ cứng rắn nát bấy dưới tay hắn.

Ta yêu người. Cho nên, đối với ta mà nói nó rất trọng yếu.

Hắn nhắm chặt mắt, cắn chặt hàm răng, giống như đang tiếp nhận đau đớn kịch liệt nhất.

Ta yêu ngươi.

Nàng nói.

Ta yêu ngươi.

Nàng nói.

Ta yêu ngươi.

Nàng nói như thế...

Kim Lãm phát tiếng gầm thét như dã thú, thanh âm chấn động cả tòa thành.

Giả dối.

Giả dối.

Giả dối.

Tất cả đều là giả dối.

Nữ nhân này lại lừa gạt hắn lần nữa!

“Đóng cổng thành!” Kim Lãm gầm thét, nắm thủ bóp nát khung cửa sổ. Hắn xoay người rút đao ra, giống như dã thú khát máu, hai mắt đỏ ngầu, từ cửa sổ nhảy xuống.

Cả tòa thành xao động, các nam nhân cầm lấy vũ khí, cầm lấy cây đuốc, dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới. Tiếng bước chân rầm rập cùng tiếng nam nhân quát tháo khiến cho mặt đất cũng hơi chấn động.

U Lan bước vào trong xe, còn đang lục lọi trong bóng tối, đầu tiên nàng thấp giọng gọi mấy tiếng, nhưng đều không được đáp lại, chỉ có thể đi tới trước mấy bước, cho đến khi hai tay của nàng đụng vào tường gỗ của xe.

Trong cỗ xe này, ngoại trừ nàng không còn ai khác!

Nàng kinh ngạc mà hoang mang, đang muốn xoay người đi ra ngoài đã nghe được tiếng rống giận như sấm kia. Tiếng gầm rú kia thê lương đến mức gần như thảm thiết, nàng nghe được mà sợ hãi cả kinh.

Tiếp theo, ánh lửa sáng lên, các nam nhân gầm thét rống giận, bao vây cả cỗ xe.

“Xuống dưới!”

“Ngươi là ai?”

“Bất sống, phải hỏi rõ ràng!”

Các nam nhân gầm thét, vũ khí trong tay lấp lánh trong ngọn lửa. Người Nam Quốc tham sống thấy có chuyện lập tức mặc kệ U Lan, chỉ mong có thể giữ được mạng nhỏ.

Hắn nhảy xuống xe, giang tay chém ra một đao, muốn tạo đường máu thoát thân.

Tiếng gầm thét lớn mang một sát ý rất lớn từ phía sau tiến tới gần, hắn chỉ có thể xoay người, căng da đầu đón công kích.

Ngân quang lóe lên.

Một đao, một đao, lại một đao.

Nam nhân trừng lớn hai mắt, lại ngay cả một chiêu cũng không ngăn được. Khuôn mặt hắn hoảng sợ, vẻ mặt nhăn nhó, trơ mắt nhìn cánh tay của mình, thân thể của mình, dưới đao của nam nhân có ánh mắt như lửa, một khối lại một khối gọt rơi.

Một đao cuối cùng bỏ về phía cổ của hắn.

Rầm!

Một cái đầu rơi xuống đất, lăn lộn trên mặt đất, vẻ mặt hoảng sợ kia giống như không thể tin được trên đời có đao pháp nhanh như thế, ngoan tuyệt như

thể.

Kim Lãm đứng trong vũng máu, vẻ mặt như điên.

Bốn phía yên lặng, mọi người cầm đuốc nhìn thi thể tứ tán cùng tộc trưởng hai mắt đỏ ngầu. Hấn bước qua máu tươi, đi tới bên cạnh xe, một tay giật xuống mảnh che của xe.

Gương mặt có vẻ nhu nhược, mỹ lệ, chốc người thương xót hiện ra trong ngọn lửa, vô tội mà mờ mịt nhìn hấn.

“Lãm?” Nàng vươn tay, hoang mang và khiếp đảm, không rõ đã xảy ra chuyện gì. “Ngươi xảy ra chuyện gì?” Xảy ra chuyện gì? Vẻ mặt thật đáng sợ. (xin lỗi, để ta bộc phát một chút, ức chế quá. A~~~~~ Ghét nhất những con ngu mà ngây thơ như thể này, nghĩ mọi việc quá đơn giản. Chết đi, chết đi, chết đi. Xong rồi. Ta không có mong Lan tỷ chết nữa. A~~~~~ Nhưng mà vẫn tức, đọc văn bực, ta mà ở đây sẽ xông lên tát cho tỷ một phát để thông cái não đặc kia)

Kim Lãm nhìn nàng.

Chính là khuôn mặt này!

Chính là thanh âm này!

Vẻ mặt như thế này!

Kim Lãm giật giật môi, lộ ra nụ cười lạnh dữ tợn.

Buồn cười a buồn cười, hấn thế nhưng lại bị nữ nhân này lừa!

Lửa giận đốt cháy lồng ngực hấn, giống như muốn ở đó đốt thành một khoảng trống rỗng, thứ gì đó rất nhiều lần này sinh đều bị lửa giận đốt sạch, toàn bộ hóa thành tro bụi. Hấn nhìn chăm chăm nữ nhân trước mắt, khi lồng ngực đang đau nhức còn có thể lộ ra mỉm cười. (thật là thông cảm với anh khi với nói chuyện với người như Lan tỷ, chưa tức học máu chết coi như trời còn thương xót)

“Thiếu chút nữa, đúng không?” Hấn vươn tay nắm bả vai của nàng, không chút lưu tình kéo nàng tới trước mặt.

“Chỉ thiếu chút xíu nữa ——” hấn đặt trên môi nàng, khàn giọng nói, nụ cười quý dị đến mức làm cho người phát rét.

Thiếu chút nữa hấn sẽ tin nàng!

Thiếu chút nữa nàng sẽ lừa dối hấn!

Thiếu chút nữa, nàng sẽ chạy mất!

“Muốn đi, không dễ dàng như vậy!”

Kim Lãm phẫn hận nắm nàng lên đặt trên đầu vai, giống như khiêng hàng hóa, không quay đầu lại hướng nhà đá đi tới, để lại các tộc nhân vây quanh đứng tại chỗ hai mắt nhìn nhau.

Bông tuyết không tiếng động rơi xuống, bao trùm trên thi thể lá tả, cũng hòa tan vết máu đầy đất.

Đó là một năm kia, một đêm lạnh nhất.

Bạn đang đọc truyện *U Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

Không lò lệt đảo ấn chặt nàng trên giường gỗ mềm mại.

U Lan bối rối đứng người dậy nhìn Kim Lãm trước mắt, vì lửa giận trong mắt hấn mà hoảng sợ đến mức không thể nhúc nhích. Tóc đen của hấn xoắn xết, trên quần áo tràn đầy vết máu, vẻ mặt dữ tợn đến mức làm cho nàng sợ, tiếng gầm gừ phần nộ chấn động nhà đá.

“Muốn chạy trốn? !” Kim Lãm gầm rú, nắm bả vai của nàng, dùng sức to lớn cơ hồ muốn nắm gãy xương cốt của nàng. Hấn nhìn chăm chăm nàng, mãnh liệt lay động. “Ngươi muốn chạy trốn? !”

Lực đạo cường đại làm cho nàng choáng váng, ngay cả nói cũng nói không hoàn chỉnh.

“Không, không phải ... Lắm... Ta không có ——” nàng muốn giải thích, nhưng hấn căn bản không cho nàng cơ hội.

Hai tay thô ráp chế trụ hai tay của nàng, giờ lên qua đầu. Kim Lắm cắn răng, dùng thân thể trầm nặng ép nàng vào da thú mềm mại.

“Trốn a!” Hấn gầm thét, tựa sát vào trước mắt nàng, vẻ mặt dữ tợn như thú tùy thời muốn cắn người. “Ta xem ngươi trốn thế nào!”

“Không,” nàng thờ dốc, cố gắng nói ra chân tướng. “Ta không muốn chạy trốn, ta —— “

Oanh!

Kim Lắm ra một quyền chặt đứt cột giường, nàng bị làm cho sợ đến mức nói không lên lời.

“Ngươi không muốn chạy trốn?” Hấn giận dữ cắn răng, giễu cợt nhưong mây rậm, rất chậm rất chậm nói: “Ta tận mắt nhìn thấy, ngươi tự nguyện theo người Nam Quốc kia. Ngươi là tự nguyện, không chút phản kháng, thậm chí tràn đầy mong đợi...” Hình ảnh này quanh quẩn trong đầu hấn, làm cho hấn càng hận hơn.

Hận nàng.

Nhưng cũng càng hận chính mình.

Kim Lắm cắn chặt hàm răng, khắc chế ý muốn bóp chết nàng.

Lại một lần!

Nàng không ngờ lại lừa hấn một lần nữa!

Mà hấn lại ngu xuẩn như thế, lại để cho ánh mắt của nàng, vẻ mặt của nàng, cùng tiếng nói mềm mại của nàng đột phá phòng bị trong lòng, đã quên kinh nghiệm lúc trước.

Tất cả những thứ này đều chỉ là thủ đoạn của nàng!

Vô tội nhu nhược của nàng so với bất kỳ vũ khí nào còn nguy hiểm hơn. Khi hấn biết nàng lao người vào lửa tìm cái nhẫn kia, tim hấn thật sự có chút dao động.

Tồn thương trong lòng bàn tay nàng cùng nụ hôn ôn nhu lúc nửa đêm trên cổ tay hấn, còn có nước mắt ướt át kia, đều mê hoặc hấn.

Bởi vì yêu nàng, cho nên hấn mềm dịu đi, thậm chí bắt đầu tin tưởng nàng.

Nhưng, cũng bởi vì yêu nàng, khi hấn tận mắt nhìn thấy nàng không quay đầu lại chuẩn bị thoát đi, tất cả yêu, tất cả đều biến thành hận!

Kim Lắm ním môi, dùng sức nặng toàn thân áp lấy nàng.

“Lắm, ngươi hãy nghe ta nói —— “

Hấn ngoảnh mặt làm ngơ, bàn tay dày rộng không chút lưu tình thô bạo xé mở váy nàng.

Trong nháy mắt, U Lan toàn thân cứng nhắc.

Không, sẽ không, Kim Lắm không thể nào muốn ——

“Lắm, dừng! Van cầu ngươi, đừng làm như vậy!” Nàng cố gắng giả dựa, nhưng không cách nào chống cự sự mạnh mẽ của hấn. Tiếng áo đơn bị xé rách một lần nữa vang lên, lòng của nàng giống như rơi vào hầm băng.

“Không có ai có thể lừa gạt ta.” Hấn lạnh giọng tuyên bố.

“Ta không lừa gạt ngươi.” Không khí lạnh lẽo thổi qua hai chân, nàng kinh hoàng nhận thấy áo đơn đã không cách nào bảo vệ nàng.

Kim Lắm trả lời bằng một tiếng cười lạnh.

“Người phản bội ta đều phải trả giá thật lớn.” Trên tay hấn ra sức xé mở tiết khớp của nàng, sau đó mạnh mẽ tách hai chân nàng ra, thân thể cao lớn xâm nhập, làm cho nàng không cách nào khép lại.

Thân thể xinh xắn vì sợ hãi mà run rẩy. Nước mắt tràn vào trong mắt, nàng thử chạy trốn nhưng chỉ là vô ích, bất kỳ động tác nào đều bị hấn vững vàng ngăn chặn.

Cứng rắn của hắn, qua mấy tầng vải vóc, tựa vào nơi mềm mại yếu ớt nhất của nàng.

Toàn thân nàng lạnh như băng, khẩn cầu nhìn nam nhân trên người.”Lắm, đừng đối xử với ta như vậy. Van xin người, tin tưởng ta... Tin tưởng ta...”
(A~~~~ Ta điên đây, đến lúc này còn tin với chẳng tưởng cái gì, Lan tỷ à, tỷ đừng hỏi vì sao số tỷ khổ. Tất cả, tất cả đều là cái tính của tỷ ấy. Đang lúc này nói cái câu người ta ghét nhất. Aiz~~~~)

Kim Lắm liếc mắt nhìn nàng, đưa tay cời quần, phóng ra không lồ nóng rực.”Ta đã tin tưởng người.” Mặt hắn không chút thay đổi, thấp người mà sát nàng giống như đang tuyên cáo cực hình bắt đầu.”Kết quả của việc tin tưởng người đã khiến ta ở trong quật lao, đợi suốt ba năm”

“Không —— “

“Không liên quan đến người?”

“Lắm, đừng ——” trong mắt nàng đều là sợ hãi.

Hắn làm như không thấy.

“Ta sẽ không tin một tên lòng gât một lần nữa.” Hai tay của hắn nắm hông nàng, ngăn cản nàng lùi bước, mạnh mẽ đem nàng gần hơn, cúi người dán lấy mặt của nàng, uy hiếp tuyên cáo: “Người là của ta! Nô lệ của ta! Con tin của ta! Ta là chủ nhân của người! Người chết cũng đừng nghĩ thoát khỏi ta!”

Khi hắn công khai biểu thị tức giận, hắn ngang nhiên thẳng lưng tiến vào nàng.

Hắn mãnh liệt không lồ cùng của nàng khô sập khiến cho hết thảy đều trở thành hành hạ.

Gương mặt mềm mại trong nháy mắt trắng bệch như tuyết. Khi hắn xông vào, nàng đau đến co rúm lại, bởi vì hắn cường hãn tiến vào mà đau kêu ra tiếng.

“A —— “

Một chút, một chút ít ỏi đau đớn chợt lóe lên rồi biến mất.

Kim Lắm lại càng dùng sức thẳng tiến, bắt buộc nàng tiếp nhận mình.

Nàng bất lực cắn chặt cánh môi, tay nhỏ bé nắm chặt da thú, nước mắt đau đớn khiếp sợ chảy xuống gương mặt tái nhợt.

Lừa gạt phần hận cuồng bạo thiếu đốt tất cả, khiến cho hắn đề xuống xúc động muốn hôn đi nước mắt nàng, đề xuống sự ôn nhu không thôi sâu trong nội tâm, dùng phương thức trực tiếp nhất tổn thương nữ nhân đã tổn thương hắn. Hắn cười lạnh, xâm phạm nàng, một lần lại một lần, tàn nhẫn thương tổn nàng.

U Lan nằm trên giường thống khổ không thôi, cũng không phản kháng nữa, thân thể theo mỗi lần hắn thô bạo thẳng tiến mà mãnh liệt chấn động.

Nàng không cách nào nhúc nhích.

Nam nhân nàng yêu nhất đang tổn thương nàng.

Không có ôn nhu lần đầu.

Không có ngọt ngào lần đầu.

Không có thương tiếc lần đầu.

Chỉ có đau.

Đau.

Đau càng lúc càng kịch liệt, từ trong lồng ngực tràn ra. Hắn đâm vào thân thể nàng một thanh đao dày rộng mà sắc bén. Hạ xuống, hạ xuống, hạ xuống, lại hạ xuống, nặng nề, thật sâu đâm vào lòng nàng.

Chất lỏng ấm áp vô thanh vô tức chảy xuống từ vành mắt của nàng. Khuôn mặt Kim Lắm lãnh khốc cứng nhắc ở trong mắt nàng chỉ là cái bóng mơ hồ, bàn tay nhỏ bé nắm chặt da thú vì dùng sức quá mức mà không còn một tia huyết sắc.

Kim Lắm một lần lại một lần, tổn thương nàng.

Đau đớn từ kịch liệt lúc trước dần dần trở nên bình thản. Nàng bắt buộc mình không cảm giác, không suy tư, mới làm cho những đau đớn kia giảm bớt chút ít.

Nếu như nàng có thể giết chết cảm giác chán ghét của mình trước khi Kim Lắm giết chết lòng nàng, có phải có thể sẽ không sợ hắn thương hại nàng nữa hay không?

Nàng tuyệt vọng giống như ngã vào vực sâu không đáy, thân thể xinh xắn không còn phản kháng nữa, sắc mặt trắng bệch giống như một con búp bê bị hỏng, mặc cho người nam nhân này định đoạt.

Nước mắt, chảy xuống.

Rồi sau đó, dần dần, dần dần khô, chỉ để lại vệt nước mắt nhàn nhạt.

.....

Ánh nến không còn sáng nữa.

Kim Lãm đã rời đi, để lại một mình nàng trong bóng tối.

Nàng không còn bất kỳ tri giác nào, chỉ nằm ở chỗ cũ, hai mắt chớp cũng không chớp một cái, nhìn vào một điểm bất định trong không trung.

Bông tuyết, từ cửa sổ vỡ tan tành, bay vào nhà đá, rơi trên cánh tay của nàng.

U Lan chậm rãi chống người đứng dậy, nhìn cảnh tuyết trắng ngoài cửa sổ. Tuyết trắng thuần khiết như có thể bao trùm tất cả, che dấu những đau đớn kia, những nước mắt kia, những quá khứ kia ...

Nàng nhắm nhẹn đau đớn giữa hai chân, đi xuống giường gỗ, trong đêm tối sâu thẳm bước ra cửa sổ bị tàn phá, hai chân trần trụi bước lên ban công tuyết đọng.

Phía chân trời nổi lên một tia sáng trắng mờ nhạt, mọi người trong thành đều đang say ngủ.

Nàng mặc nội y tàn tạ, đứng ở nơi kia, nhìn phương xa, bão tuyết che dấu hết thảy, đem hết thảy đều nhuộm thành một màu trắng, làm cho nàng không phân biệt được đông tây nam bắc.

Nơi này là nơi nào?

Nàng không biết thăm tuyết trắng này, không biết những người này...

Tại sao nàng lại ở đây? Tại sao?

Một bông tuyết lạnh như băng rơi vào mi mắt.

Tuyết rơi.

Bông tuyết bay xuống, giống như ngày nào đó năm nào đó, hoa tử đường bị gió biển thổi rơi.

Nàng ngẩng đầu lên trong tuyết, chậm rãi vươn tay đón được một bông tuyết. Bông tuyết lại giống như lời thề, không nắm giữ được, lọt vào trong lòng bàn tay rồi tan chảy.

U Lan đứng lặng trong tuyết trắng, thân thể gầy yếu trong tuyết giống như một linh hồn có thể biến mất bất kỳ lúc nào.

Tuyết trắng tan ra trên mặt nàng, như nước mắt, nhưng lạnh như băng thấu đến tận tim.

Cái lạnh kia lan tràn trong thân thể, từng giọt từng giọt lấy đi độ ấm của nàng, nhưng nàng lại không muốn trốn, sự rét lạnh kia cướp đi tri giác của nàng, mang đi nỗi đau trong lòng, cho nên nàng vẫn đứng.

Cho đến khi những bông tuyết kia làm tê dại tất cả những đau đớn đến tận xương trong lòng nàng, mang đi toàn bộ cảm giác của nàng.

Cuối cùng, thể lực nàng đã không còn chống đỡ nổi, chậm rãi nằm lên tuyết trắng.

Bông tuyết rơi xuống, một bông lại một bông, một trận lại một trận, từ từ che khuất nàng.

Nàng nhắm hai mắt lại, mơ thấy Nam Quốc, mơ thấy cái hang kia, mùa hè kia, nam nhân nàng yêu kia. Nàng đang mơ.

Nàng mơ một giấc mơ đẹp.

Trong mơ, hắn cùng nàng cầm tay nhau, vuốt ve hải tử của bọn họ trong lòng nàng, hắn cùng hải tử cười, xóa tan đi những hiểu lầm kia, giữa bọn họ không còn nữa điểm lo lắng nữa...

Bông tuyết im lặng, bao trùm nàng.

Lan nhi.

Nàng phảng phất như nghe thấy hắn gọi to.

Ta bảo đảm, vĩnh viễn sẽ không tổn thương ngươi nữa.

Mùa hè.

Đừng sợ.

Hoa tử đường.

Cả đời này, ta quyết không phụ ngươi.

Như vậy, từ nay về sau, ta chỉ mặc xiêm y ngươi làm.

Đây là chiếc nhẫn bất ly thân của ta.

Hãy nhận lấy chiếc nhẫn này.

Sau khi nhận chiếc nhẫn này, lập tức đại biểu ngươi là thê tử của ta.

Lan nhi.

Lan nhi.

Lan nhi...

Thanh âm càng lúc càng mơ hồ, mà những hứa hẹn kia đều giống như bông tuyết, từng cái từng cái biến mất, giống như chưa bao giờ từng tồn tại.

Thân thể gầy yếu hơi động một chút.

Nàng tỉnh mộng.

Mộng đẹp, cũng chỉ là mộng; mộng đẹp, luôn phải tỉnh.

Nàng tỉnh mộng, chỉ còn một mảnh hoang vu. Mà những mờ mịt, vẫn còn tại.

Mộng, nát, vỡ thành mảnh nhỏ. Những lời ngon tiếng ngọt say lòng người lúc đầu đều biến thành độc dược thấm thấu xương. Nàng mở mắt, trên mặt tuyết chỉ có một mình nàng.

Tất cả đều trôi xa, dần dần dần dần mơ hồ.

Nam Quốc.

Ngày mùa hè.

Hang.

Hôn.

Hoan ái.

Nam nhân nàng yêu.

Người nam nhân kia.

Mơ hồ.

Bông tuyết từng đợt bay xuống.

Tất cả trước mắt đều trở nên mơ hồ.

Nàng ở trên mặt tuyết lạnh như băng, nhắm hai mắt lại, phun ra một ngụm hơi thở ấm áp cuối cùng.

.....

Ba Na lo lắng không thôi, trơ mắt nhìn Kim Lãm ôm U Lan trở về nhà đá.

Nàng không dám ngủ, thủy chung lo lắng đề phòng, chỉ có thể ở trong đại sảnh đi qua đi lại. Nàng nghe thấy trên lầu truyền đến gầm thét rống giận, lại

chưa từng nghe thấy thanh âm của U Lan.

Một hồi lâu sau, khi Kim Lãm xuống lầu, trên mặt hắn thần sắc âm trầm dọa lui mọi người. Hắn đứng bên cạnh lửa, nhếch môi, toàn thân vẫn phát ra thù địch.

Cho đến khi chân trời lóe ra những tia sáng mặt trời, Ba Na cũng không đè nén được lo lắng trong lòng nữa, rón rén im lặng đi lên lầu. Nàng đã tận mắt nhìn thấy Kim Lãm khi tức giận đáng sợ đến thế nào, nàng thật lo lắng hắn sẽ ở trong con thịnh nộ mà tổn thương tiểu nữ nhân nhu nhược kia.

Cửa bị khóa từ bên ngoài.

Ba Na mở khóa cửa, đẩy cửa phòng ra. Nàng nhìn giường xộc xệch, ngửi được mùi vị nam nữ sau khi giao triền lưu lại trong không khí.

Trên giường xộc xệch có vãi vóc bị xé nát, xem ra giống y phục nữ nhân. Ba Na thở dài thật sâu, biết chuyện nàng lo lắng nhất đã xảy ra.

“U Lan, người có khỏe không?” Nàng nhẹ giọng hỏi, trong lòng đầy vẻ không muốn. Mặc dù, đối với hành vi của tộc trưởng nàng căn bản không có quyền xen vào. Nhưng tổn thương một nữ nhân như vậy...

Trong bóng tối không có nửa điểm thanh âm.

Tay Ba Na vén da thú lên, không ngờ phát hiện trên giường không có ai. Nàng vội vàng xuống giường thấp sáng cây nến, nhưng nơi nơi đều không nhìn thấy thân ảnh U Lan.

Nguy rồi!

Nàng quá sợ hãi, vội vã xuống lầu, chạy tới bên cạnh Kim Lãm, thở không ra hơi, một lúc lâu sau mới có thể mở miệng nói chuyện.

“Tộc trưởng, cô gái nhỏ kia nàng —— nàng —— “

Tròng mắt đen quét tới, ở trong sự sắc bén còn cất dấu một mối thật sâu. “Nàng xảy ra chuyện gì?”

“Không thấy nàng.”

Thân hình cao lớn phút chốc đứng dậy.

“Không thể nào.” Cửa là chính tay hắn khóa!

“Là sự thật, ta vào phòng, tìm khắp chung quanh nhưng không thấy bóng dáng của nàng.” Ba Na che ngực, nuốt xuống thờ dốt. Ngay cả nàng cũng nghĩ không ra, U Lan bị thương tổn xong còn có thể đi đâu.

Một suy nghĩ đáng sợ nhanh chóng xuất hiện trong đầu nàng. Trong nháy mắt, sắc mặt nàng trắng xanh.

“Ta, ta đã quên nhìn cửa sổ.” Thanh âm Ba Na run rẩy. “Nàng có thể hay không —— có thể hay không —— từ cửa sổ —— “

Kim Lãm hai tròng mắt buồn bã, nhanh chóng cất bước, chạy lên lầu.

Hắn nhìn thấy gian phòng trống rỗng, cùng cửa sổ bị hắn phá hủy lúc trước. Một sức lực nào đó, trong nháy mắt không kịp trở tay, giam cầm lồng ngực hắn, khiến hắn quên cả hô hấp.

Chậm rãi, Kim Lãm cất bước, ánh sáng mặt trời lan tỏa. Mấy canh giờ trước, chính tay hắn đã hủy đi khung cửa sổ, từ ban công nhảy xuống, ngăn nàng chạy thoát.

Hắn có thể từ độ cao như vậy nhảy xuống, bình yên vô sự như cũ.

Vậy, U Lan đâu?

Hắn từng bước từng bước đi tới, sau một khắc ở trên ban công mới phát hiện thân hình bé nhỏ bị chôn trong tuyết trắng. Hai mắt nàng nhắm nghiền, mặt không có chút máu, cơ hồ đã bị tuyết trắng bao trùm.

Hắn cả kinh, vội bước vào ban công tích đầy tuyết trắng, ở bên người nàng ngồi xổm xuống, cố gắng gọi nàng, nhưng mỗi một tác da thịt của nàng đều lạnh như băng, không có bất kỳ độ ấm nào.

“ Tỉnh lại!” Hắn tự tay vỗ nhẹ mặt nàng.

Không có phản ứng.

Nàng giống như đang ngủ, đều không nhúc nhích.

“Đáng chết, tỉnh lại!” Kim Lãm cắn răng gặm nhẹ, ôm lấy nàng nhẹ như lông, thả nàng trên giường. Tuyết từ tóc nàng, tay nàng, một đường rơi xuống nát

bấy, lưu lại một vệt tuyết trắng.

Hắn cầm lấy tay nàng, lại dường như không dò được mạch của nàng. Hắn cúi người xuống, tựa vào trước ngực nàng, chỉ nghe thấy tiếng tim đập một tiếng lại một tiếng càng ngày càng vô lực và chậm lại.

Nàng sắp bị đông cứng đến chết!

“Ba Na!” Tiếng hô vang lên, hắn nắm da thú trên giường, lung tung ma sát da thịt toàn thân lạnh như băng của nàng.

“Ba Na ——” hắn lòng như lửa đốt điên cuồng hét lên.

Ba Na lo lắng nghe thấy tiếng kêu to kia, còn vội hơn cả chạy trốn, vội vàng vào nhà đá.

“Gia —— chuyện gì vậy?” Nàng vừa vào cửa, lập tức nhìn thấy U Lan nằm trên giường, toàn thân xanh trắng, cứng nhắc như người chết.

“Đi nấu nước nóng! Càng nhiều càng tốt!” Hắn quát, tiếp tục ma sát U Lan.

Nhìn tuyết trắng rơi là tả từ cửa sổ đến trên giường, Ba Na hiểu ra, lập tức quay người chạy ra ngoài, gọi mọi người: “Nấu nước nóng! Mau!”

Tiếng bước chân đi xa, Kim Lãm cũng không ngẩng đầu lên, hai tay không ngừng ma sát. Hắn cời y phục của nàng, lau khô nước tuyết lạnh như băng, cố gắng dùng nhiệt độ sưởi ấm thân thể của nàng.

Nhiệt độ của nàng càng lúc càng thấp.

Nàng muốn chết!

Sẽ chết trước mặt hắn!

Hắn không cách nào nhìn được!

“Tĩnh lại! Chết tiết người!” Kim Lãm gầm thét, lay động nàng. “Tĩnh lại cho ta! Người là của ta! Cho dù muốn chết cũng phải xem ta có cho phép hay không!” Hắn giận dữ nói, hai tay cầm hai vai của nàng, rồi lại cảm giác được rõ ràng tính mạng của nàng đang từng giọt từng giọt trôi qua giữa ngón tay hắn.

U Lan không chút phản ứng, da thịt trần trụi vì hắn chưa từ bỏ ý định ma sát, cuối cùng cũng có chút huyết sắc. Chỉ là, nàng vẫn hôn mê bất tỉnh, hô hấp cũng càng lúc càng yếu.

Nàng muốn chết!

Sợ hãi xâm chiếm Kim Lãm, hắn toàn thân cứng nhắc, trừng mắt nhìn tiểu nữ nhân trước mắt. Cho đến giờ phút này, hắn mới đột nhiên giật mình, hắn không cách nào thừa nhận sự thật rằng nàng sắp chết đi.

Tại sao có thể như vậy? Nàng đối với hắn mà nói chỉ là một tên lương gạt; chỉ là thủ hạ của Quan Tĩnh, một con mồi mê người nhất, hắn thậm chí vì nữ nhân này mà đã trả giá rất lớn.

Nhưng hắn cũng không cách nào nhìn nàng chết đi!

“Ba Na!” Kim Lãm rống to lần nữa.

“Tới đây tới đây!” Ba Na vội vàng đáp, chẳng những đem tới một thùng nước nóng, thậm chí còn đào cả trượng phu đang ở trong mộng lên. Nàng giặt khăn xuống ngâm trong nước nóng, đợi nhiệt độ không còn quá nóng nữa mới nhanh chóng đắp lên U Lan, rồi sau đó lại đem da thú giữ ấm, trùm lên giường.

Kim Lãm vuốt ve U Lan không chịu buông tay. Trượng phu của Ba Na chỉ đành phải nhẫn nại, tiến lên bắt mạch cho U Lan, sắc mặt nhất thời trở nên xanh mét.

Hắn cơ hồ dò không được mạch của nàng.

“Nàng xảy ra chuyện gì?”

Đại phu cúi đầu.

“Ách, chịu đông lạnh đã lâu, hơi thờ mong manh —— “

“Cầm mồi!” Kim Lãm gầm nhẹ, một tay kia nắm vạt áo đại phu. “Bớt sàm ngôn đi, ta chỉ muốn người cứu sống nàng!”

“Nhưng là —— “

“Nếu nàng chết, người cũng đừng sống nữa.” Hần từng chữ từng câu nói, tròn mắt đen phát sáng như lửa.

Đại phu không dám có chút hoài nghi lời nói của Kim Lãm. Hần cùng thê tử liếc mắt nhìn lẫn nhau rồi mới về phòng, cầm một gói nhỏ, cẩn thận mở ra.

Trong bao vải, kim châm ngắn dài lóe sáng.

Hần lau mồ hôi trên trán, nom nớp lo sợ lấy ra một châm, trước ổn định tâm mạch U Lan. Tiếp theo, lại dùng từng cái ngân châm kích thích đại huyết toàn thân nàng, lung lay huyết khí của nàng, bức lui những hàn khí kia; lại bảo người đốt lửa trong phòng, xông một số loại thuốc.

Một hồi lâu sau lại dò mạch của nàng, cuối cùng hơi có chút ổn định.

“Gia, ta tạm thời ổn định tình trạng của nàng.” Hần thở phào nhẹ nhõm, chỉ cảm thấy thanh đao đặt trên cổ như vừa mới được dịch chuyển.

“Nàng không có chuyện gì rồi?”

“Không, hàn khí tổn thương nàng rất nặng, ngũ tạng có thể đều có tổn thương, phải qua một thời gian ngắn quan sát nữa mới có thể kết luận.” Đại phu cúi đầu trả lời. “Nàng bây giờ thân thể còn lạnh, trừ giữ ấm ở ngoài, tốt nhất để cho nàng uống chút canh nóng —— “

Lời còn chưa nói hết, Kim Lãm đã hô: “Ba Na!”

Ba Na ngay cả đáp lời cũng không đáp, xoay người lại, vội vội vàng vàng xuống dưới lầu. Chưa được một lát sau, nàng lập tức nấu xong canh nóng, vội vã bung vào.

“Gia, tôi rồi tôi rồi! Canh tôi!” Nàng kêu, đầu ngón tay đã bị bỏng đến đỏ lên, vừa mới bước vào cửa lập tức đi tới đầu giường, vội vã đem chén canh đặt xuống.

Kim Lãm cầm lấy thìa, múc nửa thìa canh nóng, cạy mở môi U Lan, đem chất lỏng ấm áp đút vào trong miệng nàng.

Canh nóng trôi vào trong miệng của nàng. Trong nháy mắt sau, thân thể đơn bạc kịch liệt run rẩy, nàng trong hôn mê ho ra một miệng canh nóng.

Kim Lãm hít sâu một hơi.

Hần không chịu buông tha, lần nữa múc canh nóng, ép nàng nuốt xuống.

Lại là run rẩy.

Lại là ho khan.

Cho dù hôn mê bất tỉnh, thân thể của nàng vẫn cự tuyệt thức ăn. Nàng không tiếp tục ý chí muốn sống, chỉ một lòng muốn chết.

“Không!” Hần lay động nàng, tức giận gầm thét. “Ta không cho phép người chết, có nghe không! Tỉnh lại! Ta không cho người chết!” Hần cầm chén canh, ngậm canh nóng vào trong miệng, sau đó cúi người, cố ý đem canh nóng mớm vào trong miệng của nàng.

U Lan phản ứng càng kịch liệt hơn, nghiêm trọng ho khan. Trong canh nóng nàng ho ra thậm chí còn lẫn chút máu.

Ba Na thật sự nhìn không được, khiếp đảm tiêu sái tiến lên. “Gia, không thể đút như thế, nàng —— “

“Cầm mồm!”

Đại phu đỡ lấy thê tử, cũng cứng rắn mở miệng. “Gia, ngài đút nàng như thế nữa nàng sẽ nghẹn chết.” Cảnh tượng đáng sợ kia làm cho đại phu kiêu ngạo là hần không thể nhìn nữa.

Con người đen bóng nhìn chằm chằm hai vợ chồng. Giờ phút này Kim Lãm giống như đã mất đi lý trí, thần trí sớm đã bị sợ hãi cùng lo âu ăn mòn.

Đại phu nhìn hần, cẩn thận mở miệng.

“Gia, ta thấy nơi này hãy giao cho chúng ta đi, người rời đi trước, xuống lầu nghỉ ngơi một lát.”

“Không —— “

“Gia, ta có thể cứu nàng.” Chỉ cần Kim Lãm không cố gắng nghẹn chết tiểu nữ nhân này nữa.

Thân hình cao lớn, đầu tiên là cứng nhắc, hồi lâu sau khi mới từ từ buông lỏng. Hần cúi đầu xuống, nhìn sắc mặt trắng bệch của U Lan, vì cảm xúc khó tả trong lòng dường như sắp bị bức phát điên.

“Gia.” Ba Na cũng mở miệng khuyên.

Tầm mắt thâm trầm lướt qua tóc nàng, mắt nàng, môi nàng, tứ chi nàng gầy đến mức giống như chỉ sò nhẹ sẽ gãy lìa. Ngay cả thông minh như hần, trong

giờ này khắc này cũng không phân biệt được cảm xúc chất chứa đầy trong lòng là gì.

Một hồi lâu sau hấn mới buông tay ra, đem U Lan giao cho Ba Na.

“Chiều có nàng.”

“Ta sẽ.” Ba Na nhận lời.

Đôi mắt như lửa cuối cùng nhìn lại khuôn mặt nhỏ nhắn kia một cái rồi sau đó mới xoay người sang chỗ khác, sải bước rời khỏi nhà đá.

.....

Một ngày một đêm đã qua.

Vợ chồng Ba Na đã rời đi, Kim Lãm lại lần nữa trở lại thạch phòng.

U Lan nằm trên giường, mặt không có chút máu, hai mắt đã mở ra nhưng trong đôi mắt kia lại trống rỗng như không có linh hồn, thật giống như búp bê không có sinh mạng.

Hấn ngồi trên chiếc ghế bên giường lặng lẽ nhìn nàng.

Nàng được cứu sống.

Chỉ là U Lan đã không còn ý chí muốn sống, sự cố gắng của mọi người mặc dù tạm thời giữ được mạng của nàng, lại không thể cứu về thân hồn của nàng. Nàng nằm nơi đó, giống như một đóa hoa bị tàn phá, đang từng giọt từng giọt khô héo, trong đôi mắt không có một tia sáng.

Hấn tự tay chạm vào nàng.

Nàng không có chút phản ứng.

Ngon lửa báo thù như đã thiêu đốt nàng quá lâu, đem hy vọng của nàng gần như đốt sạch. Thân thể cùng tâm linh của nàng rốt cuộc không còn ép ra chút mây may đau đớn nào nữa, cùng như từng giọt từng giọt nước mắt.

Lòng của nàng chỉ còn lại một mảnh đất khô cằn.

Trái tim báo thù không thể nở hoa.

Khi trong lòng hấn chỉ tồn tại có báo thù, nàng chỉ có thể khô héo.

Kim Lãm ngồi trước giường nhìn nữ nhân trước mắt, trong lòng như có lửa đốt.

Đây là thù hận.

Hấn tự nói với mình: hấn hận nàng, hận cái nữ nhân này lừa gạt hấn, cho nên hấn trừng phạt nàng, lãng nhục nàng, làm cho nàng trả giá thật lớn.

Đây đều là vì thù hận. Hấn vững vàng nhớ kỹ chuyện này.

Chỉ là tận mắt nhìn thấy tính mạng U Lan trôi qua, nhìn nàng vì sự trả thù của hấn mà khô héo, trong lòng hấn lại không có chút thỏa mãn.

Chỉ có thống khổ.

Trả thù là một chuyện thống khổ như thế sao?

Nhìn tiểu nữ nhân trên giường, vẻ mặt Kim Lãm vận vẹo trong ánh bình minh.

Tại sao báo thù không thể khiến cho hấn cảm thấy thỏa mãn?

Hấn vui mặt vào trong lòng bàn tay, giống như thú sập bẫy, trong lòng phát ra những tiếng gầm thét thống khổ.

Tại sao?

Bạn đang đọc truyện *U Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Khô héo.

Thân thể của nàng lạnh, hai mắt của nàng tĩnh mịch, trên dung nhan tái nhợt không có bất kỳ cảm xúc nào.

Nàng giống như không nhìn được, không nghe được, cũng không cảm giác được bất kỳ vật gì, linh hồn đã lùi bước đến nơi không ai có thể chạm tới, theo thời gian trôi qua mà từng giọt từng giọt khô héo, chết đi.

Trong mấy ngày mấy đêm qua, Kim Lãm không rời khỏi nàng.

Hắn đầu tiên là lo âu dạo bước trong phòng, trong đôi mắt đen tràn đầy lửa giận, tức giận mắng nàng.

“Nàng là đang trả thù ta sao?” Hắn gầm thét, vươn tới người trên giường, nắm vai của nàng mãnh lực lắc. “Nói cho nàng biết, chiều này không dùng được! Ta không cần nàng, ta cần bản là không cần nàng! Vô luận nàng làm gì với ta, đều không dùng được!” Hắn rống giận.

U Lan mềm yếu tùy ý hắn định đoạt, không có bất kỳ phản ứng nào. Cặp mắt của nàng mở ra, nhưng thần trí lại lùi bước đến một nơi ẩn mật nhất.

Ở nơi đó không còn ai có thể tổn thương nàng; không còn tình yêu mệt mỏi như vậy, thù hận bị thương như vậy, nhiều nước mắt cùng tuyệt vọng như vậy.

Chỉ có hư vô.

Kim Lãm cảm giác được ngọn lửa sinh mệnh của nàng có thể tàn lụi bất cứ lúc nào. Thống khổ níu chặt lấy lồng ngực hắn, hắn đã mất đi lý trí lại càng dùng sức lay động nàng, bức bách nàng.

“Đáng chết, tỉnh lại!” Hắn gầm thét. “Nhìn ta! Nhìn ta! Ta ra lệnh cho nàng, Quan U Lan, ta không cho nàng chết, nàng nhìn ta!” Âm lớn rất lớn quanh quần trong nhà đá, thậm chí từ cửa sổ truyền ra, kinh động tất cả tộc nhân.

Từ ban ngày đến đêm khuya, những tiếng gầm thét kia chưa từng ngừng lại.

Thanh âm kia từ từ khàn khàn, giống như đã thú tuyệt vọng dùng hết toàn bộ sức lực gọi bạn tình của nó, thê lương đến mức làm cho người ta không đành lòng nghe.

Rốt cục, đại phu nhìn không được .

Hắn đi ra phía trước, nhìn Kim Lãm đang sắp phát điên, khua lên dừng khí bất đắc dĩ mở miệng: “Tộc trưởng, nàng đã không được nữa, ngài để cho nàng ra đi yên tĩnh đi!”

“Không!”

Tiếng rống giận phần nộ kia đánh bật đại phu chặt vật lùi lại mấy bước, bị vẽ mặt dữ tợn của Kim Lãm làm cho sợ đến thiếu chút nữa ngã nhào.

Hai tay của hắn ôm nàng càng chặt hơn, thật chặt bảo vệ trước ngực.

“Đi đâu? Nàng muốn đi đâu?” (Oa~~~~ Ta không edit nữa, đau tim ta quá. Hức hức)

Hắn cúi đầu xuống, vẻ mặt muốn điên, lớn tiếng cảnh cáo người trong lòng. “Nhận chiếc nhẫn kia, nàng chính là thê tử của ta. Ta đi đâu nàng phải đi nơi đó, không có sự đồng ý của ta, nàng bất cứ đâu cũng không được đi! Có nghe hay không? Nàng bất cứ đâu cũng không được đi.” Tay hắn run rẩy đem chiếc nhẫn treo trên sợi dây chuyền bỏ vào lòng bàn tay của nàng.

Tay nhỏ bé tái nhợt mềm yếu vô lực rũ xuống, cũng không cầm được cái nhẫn kia nữa.

Thân thể Kim Lãm rất căng thẳng, kịch liệt run rẩy, hắn ôm U Lan dần dần lạnh như băng, không chút phản ứng, một lần lại một lần lay động nàng.

“Tỉnh lại! Mau tỉnh lại, nàng còn chưa giải thích rõ.”

Hắn lay lay nàng.

“Nói chuyện a, ta còn chưa tin tưởng nàng.”

Hắn giận dữ kêu, thanh âm khàn khàn.

“Nàng dám bỏ cuộc như vậy? ! Nàng dám? !”

Giọt lệ nóng hổi trượt một đường vòng cung, rơi trên tay hấn, trên vai của nàng, hấn lại không hề phát hiện, cố chấp muốn nàng tỉnh lại.

Trước lúc sinh tử, yêu hận mơ hồ.

Hoặc là càng rõ ràng hơn.

Trong lòng, trong mắt Kim Lãm rốt cuộc không còn gì khác nữa, chỉ toàn tâm toàn ý ôm U Lan vô cảm, lại hướng về phía nàng rống giận, găm thét, uy hiếp, mắng, thậm chí cầu khẩn.

Hấn không muốn nàng chết!

Hấn không cho phép nàng chết!

Hấn không thể chịu đựng nàng chết!

Ai tới nói cho hấn biết, hấn tại sao cảm thấy đau như vậy?

Tại sao vì sắp mất nàng mà cảm thấy toàn thân sắp nứt ra như vậy?

Hấn không phải hận nàng sao?

Hấn hận nàng a...

Ta yêu ngươi...

Giọng nói ôn nhu của nàng vang lên trong đầu hấn, đáp lại hận thù của hấn.

“Trở lại! Nàng trở lại cho ta! Tỉnh lại...”

Hấn la lên, ra lệnh, nguyên rủa, tất cả đều không gọi được bất kỳ đáp lại nào của nàng.

Lệ nóng lăn xuống, giọt giọt rơi trên mặt nàng, lại không làm dịu đi cơn tim đã khô héo của nàng.

Kim Lãm ôm chặt nàng, vùi mặt vào trong tóc nàng, phát ra tiếng gào to mơ hồ.

Ba Na thủy chung đứng một bên, tận mắt nhìn thấy Kim Lãm đứng bên bờ vực thẳm, thậm chí rơi lệ. Nàng che miệng, tâm loạn như ma, vừa khủng hoảng vừa khổ sở.

Qua nhiều năm như vậy, nàng chưa bao giờ nhìn thấy Kim Lãm rơi lệ. Hấn thủy chung là quả cảm như vậy, kiên quyết như vậy, không có bất kỳ chuyện gì có thể đánh ngã hấn, ngay cả tộc trưởng tiền nhiệm gặp tập kích qua đời, hấn cũng không rơi một giọt nước mắt, mà trong thời gian ngắn nhất thống lĩnh Ứng tộc xuất binh, vì tộc trưởng báo thù.

Kim Lãm là sự kiêu ngạo của bọn họ, anh hùng của bọn họ.

Nhưng Ba Na trăm triệu lần không nghĩ tới, lại sẽ tận mắt nhìn thấy một nữ tử Nam Quốc sắp chết hoàn toàn đánh tan tộc trưởng vĩ đại của bọn họ.

Sợ hãi làm cho tay chân nàng lạnh như băng.

Nàng nghe Kim Lãm một tiếng lại một tiếng, lời nói không còn mạch lạc, găm thét cùng trầm thấp la hét, nhìn hấn khó có thể ức chế nước mắt, nàng rất sợ hãi, vạn nhất U Lan thật sự chết đi, tộc trưởng cho dù không chết theo chỉ sợ cũng sẽ nổi điên!

Ba Na bối rối chỉ có thể xoay người, hướng về phía trượng phu cầu viện. Nàng kéo ống tay áo trượng phu, vội vàng thúc giục: “Ngươi lại cứu cứu nàng đi!”

“Cứu không được.” Đại phu than thở.

“Không, ngươi có thể, giống như lúc trước như vậy, chầm cứu cho nàng, kích thích huyết đạo của nàng...”

“Kia chỉ có thể tạm thời làm cho nàng hồi khí trở lại, nhiều nhất chỉ kéo dài được một ngày nữa.”

Ba Na cầu khẩn.

“Một ngày cũng tốt!”

Đại phu cúi đầu xuống nhìn thê tử, khuôn mặt mỗi một.”Nàng phải biết đây chỉ là làm cho nàng thống khổ thêm một ngày thôi.”

Ba Na cắn môi, lau khô nước mắt.”Cứ cho là ta ích kỷ đi, chỉ cần ngươi có thể, vô luận nàng có phải thống khổ hay không, ta cũng hy vọng nàng có thể sống.”

Đại phu nhìn chăm chú vào thê tử.

“Ba Na, tiếp tục như vậy, không chỉ nàng thống khổ, tộc trưởng cũng thống khổ.”

“Nhưng là ——” Ba Na không biết làm thế nào, sợ đến mức không còn giữ được chủ ý.

Thanh âm thấp trầm đột nhiên vang lên.

“Đại phu, người nhất định còn có biện pháp.” Kim Liệt dựa ở cạnh cửa, chậm rãi nói, không biết đã đứng đó bao lâu.”Người cũng nghe được nữ nhân Nam Quốc kia không chỉ là con tin, mà là thê tử của lão ca ta. Trong đây nhất định là có ân tình chúng ta không biết.”

Đại phu nhíu mày nhìn U Lan trong ngực Kim Lãm.

“Ý của ngài là?”

Kim Liệt đi tới.

“Trước khi chân tướng chưa rõ ràng nữ nhân này không thể chết được.” Hắn nhìn đại phu, vẻ mặt trở nên nghiêm túc.”Nếu ta nhớ không nhầm, trên tay người có kỳ dược có thể kéo dài sinh mạng.” Hắn quan sát mấy ngày mới dám phán đoán, biết giữ được mạng U Lan mới là chuyện trọng yếu nhất.

Về mặt đại phu trở nên vạn phần cẩn thận.

Đây là bí mật trong Uứng tộc, trong tay đại phu trong tộc quả thật có kỳ dược. Nhưng thuốc này rất quý, quá trình luyện chế lại khó khăn, rất mất thời gian, thường thường tốn hao mười năm cũng chỉ có thể chế ra mấy viên.

Thuốc quý hiếm như vậy thường là dành cho tộc trưởng, chỉ có khi tộc trưởng bị thương nặng mới có thể lấy ra sử dụng.

“Đem thuốc lấy ra đi!” Kim Liệt thần nhiên nói.

“Gia!”

“Lấy ra đi!”

“Nhưng trong tay ta chỉ có chừng mười viên thuốc. Theo tình huống của nữ nhân này, những viên thuốc này cũng không cầm cự được mấy ngày.” Đại phu về mặt khó xử, nằm mộng cũng không nghĩ ra dược vật quý hiếm này lại sẽ dùng trên người nữ nhân Nam Quốc.”Huống chi, nếu dùng hết thuốc cho nữ nhân này, sau này nếu tộc trưởng, hoặc là ngài, xảy ra chuyện gì —— “

Kim Liệt đưa tay, ngăn không cho đại phu nói thêm gì nữa.

“Bất luận phát sinh chuyện gì, đều là ta chịu trách nhiệm.”

Đại phu do dự trong chốc lát, rốt cục hiểu không cách nào kiên trì nữa. Hắn chỉ đành cởi áo khoác xuống, lật nội bào lên. Ở chéo áo có một miếng vá bền chắc, nhìn có vẻ không khác gì miếng vá bình thường. Đại phu cầm dao, cẩn thận mở đường chỉ ra, Ba Na cùng Kim Liệt lúc này mới phát hiện, miếng vá kia thật ra là tấm da thuộc.

Hai mảnh da thuộc chồng lên nhau, dùng thanh sắt buộc lại. Đại phu mượn chủy thủ của Kim Liệt, sau đó thật cẩn thận cởi thanh sắt, mở tấm da thuộc ra.

Trên tấm da thuộc có mười vết lõm, trên mỗi vết lõm có một viên thuốc màu đỏ rực, còn có mùi thơm nhàn nhạt. Vết lõm bao trùm viên thuốc, cũng bảo vệ viên thuốc, bảo quản tấm da thật tốt thì những viên thuốc này có thể bảo tồn nhiều năm.

Ngay cả Ba Na cũng không biết trên người trượng phu lại dấu những viên thuốc này.

Kim Liệt khẽ nghiêng đầu, ý bảo đại phu tiến lên, dùng những viên thuốc này cứu người. Đại phu cầm lấy thuốc, cẩn thận, rốt cục bắt đầu đi thở dài một hơi, chậm rãi tiêu sái đến bên giường.

“Tộc trưởng, đây là —— “

Lời còn chưa nói hết, một nắm đầm nặng nề đã chạm mặt đánh lui hắn. Hắn rên rì, che lỗ mũi lui về phía sau, vướng chân vào khung cửa sổ bể tan, nguy hiểm nghiêng người.

“Cút! Tất cả cút ngay cho ta!” Kim Lãm ở trên giường ôm chặt U Lan, hai mắt đỏ ngầu gầm thét.”Không cho phép bất cứ ai mang nàng đi.” Thần trí hắn đã loạn, coi tất cả mọi người đi tới đều trở thành ngư đầu mã diện muốn dẫn nàng đi. (đầu trâu mặt ngựa, bọn quý xứ nơi cõi âm chuyên đi bắt linh hồn của những người sắp chết)

Nàng là của hắn! Hắn phải coi chừng nàng! Chỉ cần hắn coi chừng, nàng sẽ không bị mang đi!

Kim Liệt sợ đến mức toàn thân toát mồ hôi lạnh.

“Cẩn thận những viên thuốc kia!”

Hắn phi thân nhào tới kịp thời cứu đại phu, cũng cứu những viên thuốc kia, không để kỳ được cứu mạng này toàn bộ văng ra ngoài cửa sổ.

Đại phu bị đánh cũng không kịp đau, vừa mới đứng vững đã thu lòng bàn tay, cẩn thận che chở những viên thuốc kia.

Kim Liệt nắm tóc, thấp giọng nguyên rủa một tiếng.

Cái này là thuốc cứu mạng, nếu không đút vào trong miệng U Lan thì nàng chỉ còn một con đường chết.

Kim Liệt chỉ có thể đi ra phía trước, dùng giọng nói bình tĩnh nhất cố gắng thuyết phục ca ca của hắn.

“Ca, hãy nghe ta nói, ngươi phải buông nàng ra.”

Trả lời hắn là một tiếng gầm thét cuồng loạn lỗ mãng.

“Không! Cút! Cút ra ngoài cho ta! Tất cả cút ra ngoài cho ta! Cút —— “

Kim Liệt lấy tay chống đầu, chỉ cảm thấy như đầu cực kỳ. Hắn ngẩng đầu lên, hít sâu một hơi, nhìn Kim Lãm lần nữa.

“Ngươi không nên ép ta, chỉ có —— “

Lần này, Kim Lãm chợt vùng vẫy.

“Chết tiệt!” Kim Liệt mắng, lưu loát tránh thoát quả đấm. “Ngươi cái đồ điên này, là ngươi ép ta!” Hắn phát ra một hét lên điên cuồng, dùng toàn lực vọt tới Kim Lãm trên giường.

Tiếng va chạm không lồ cùng tiếng chửi rủa đồng thời bộc phát.

Kim Lãm vì lực đụng nhau cường đại kia mà bị ép phải buông tay. Hắn núm lấy vai đệ đệ, rống giận đánh trả, hai người đồng thời lăn xuống dưới giường, giống như mãnh thú quần nhau một chỗ.

Bọn họ là huynh đệ có bối cảnh giống nhau, thậm chí chịu huấn luyện giống nhau. Cơ thể của bọn hắn vẫn bền chắc có lực, nhưng Kim Lãm vì U Lan đã mấy ngày không ăn không ngủ, điều này làm cho Kim Liệt chiếm thế thượng phong.

Kim Lãm nắm đệ đệ chợt ngã trên tường, lại vùng ra một quyền nữa, lại bị hắn lưu loát tránh thoát. Kim Liệt phát ra một tiếng gầm thét dã man, thân thể nửa ngồi đột nhiên xông lên trước, dùng khuỷu tay chặn cô Kim Lãm, thành công quật ngã hắn.

Hai nam nhân đồng thời té ngã nhào.

Chỉ là Kim Lãm nặng nề ngã trên đất mà Kim Liệt lại ngã trên ngực của hắn.

“Chết tiệt, ngươi tỉnh táo một chút!” Kim Liệt hét lên. Nắm đấm như sắt lại vùng tới, nếu không phải hắn nhanh chóng tránh được nhất định sẽ bị đánh bất tỉnh. “Kim Lãm, ngươi hãy nghe ta nói! Chúng ta phải cứu nàng!”

Lại là một quyền.

“Đáng chết!”

Kim Liệt dùng hết toàn lực nắm vai huynh trưởng, nặng nề đập trên mặt đất, tổng ra toàn bộ không khí trong ngực hắn. “Ta bảo ngươi tỉnh táo một chút!”

“Buông!” Hắn gào lên.

Kim Liệt rống ngược lại.

“Có thể!” Hắn bóp chặt cổ Kim Lãm, cùng hắn bốn mắt chạm nhau, từng chữ từng câu nói: “Chờ đại phu đút thuốc cho nàng, cứu nàng rồi ta lập tức buông ngươi ra.”

Lời nói rất chậm rất chậm mới có tác dụng trong đầu óc hỗn loạn của Kim Lãm. Hắn không giãy dụa nữa, từ từ yên tĩnh trở lại, trong mắt tràn đầy tia máu hiện lên hoài nghi và hi vọng.

“Ngươi có thể cứu nàng?”

“Đúng!” Kim Liệt mới vừa trả lời, lại chợt lắc đầu. “Mẹ kiếp, ta cũng bị ngươi làm loạn rồi! Không phải là ta, đại phu! Hắn có thuốc có thể cứu nàng.” Ít nhất, tạm thời có thể cứu nàng.

Kim Lãm quay đầu đi, nhìn thấy Ba Na đem mấy viên thuốc nào đó cẩn thận mài thành bột, rồi mới cẩn thận đem đến bên giường. Đại phu lấy ngân

châm ra, dùng châm dính chút thuốc bột, rồi sau đó đem từng cái ngân châm dính thuốc bột châm vào đại huyệt quanh người U Lan.

Sau khi thuốc bột tiến vào thân thể của nàng, hô hấp vốn nhẹ mỏng từ từ trở nên dài hơn.

Cho đến lúc này Kim Liệt mới buông tay ra, thả Kim Lãm ra.

Kim Lãm lung la lung lay tiêu sái đến bên giường, dùng hai tay run rẩy nhẹ vỗ về tóc nàng, hình dáng của nàng, hai mắt lại mơ mơ màng màng nhìn không rõ dung nhan của nàng.

“Lan nhi? Lan nhi?”

Nàng vẫn không trả lời, nhưng tim đập vốn yếu ớt thật sự đã có chút sức lực hơn trước.

“Nàng được cứu rồi?” Hấn hỏi nhỏ, tầm mắt vẫn ngó chừng nàng.

Đại phu cúi đầu, thối lui ra ngoài mấy bước.

“Những viên thuốc này có thể giữ được tính mạng của nàng.”

Vậy đến khi dùng hết thuốc thì sao?

Kim Lãm không dám hỏi.

Hấn chỉ có thể nhìn chăm chú vào tiểu nữ nhân trên giường, chậm rãi bò lên giường, nằm cùng nàng trên giường, thu nàng xinh xắn vào trong lồng ngực, vì cảm nhận được tim của nàng đập mà run rẩy mừng như điên.

Kim Lãm vòng tay ôm U Lan, vùi mặt vào trong tóc nàng. Không có ai nhìn thấy lệ nóng của hấn thấm ướt tóc nàng.

Cho đến khi gần như mất đi nàng, hấn mới tỉnh ngộ mình không thể mất nàng.

Chỉ là, tất cả đều đã quá muộn.

.....

Vài ngày sau, Lôi Trạch trở lại.

Hấn không trở lại một mình, hấn còn mang về một người, một người biết rõ chân tướng.

Kim Lãm vốn không muốn rời khỏi nhà đá, nhưng lại không muốn tiếng nói chuyện quấy nhiễu U Lan. Hấn suy nghĩ trong chốc lát mới quyết định xuống lầu, trước khi rời đi còn ấn xuống trên trán nàng một nụ hôn nhẹ nhàng.

“Chờ ta.” Hấn nói nhỏ. “Ta lập tức trở lại.”

Nói xong, hấn mở cửa phòng, đi ra khỏi nhà đá mấy ngày chưa từng bước ra, để lại một mình U Lan, đi xuống lầu gặp Lôi Trạch.

Trong đại sảnh đốt lò lửa xua đuổi cái lạnh.

Lôi Trạch đứng bên lửa, nửa người trên trần trụi, y phục da thú của hấn khoác trên người một người khác. Người kia ngồi bên lò lửa, mặc dù mặc y phục da thú nhưng vẫn liên tiếp run rẩy.

“Gia.”

Nhìn thấy Kim Lãm, Lôi Trạch cung kính gật đầu, trên thân thể khổng lồ tựa hồ lại nhiều hơn không ít vết thương. Những vết thương kia mặc dù đã cầm máu nhưng vẫn có thể nhìn thấy màu máu đỏ.

“Bị thương?”

“Không có gì đáng ngại.” Lôi Trạch nhún vai.

“Chuyện ta muốn người điều tra sao rồi?” Kim Lãm hỏi, vẻ mặt lộ ra vẻ mệt mỏi không thôi.

Chuyện cho tới lúc này, chân tướng là gì tựa như đã không còn trọng yếu nữa. Cho dù U Lan thật sự lừa gạt hấn, hấn cũng sẽ không thể thống khổ hơn bây giờ, nhưng, nhưng nếu sự thật cũng không phải như hấn đã nghĩ, như vậy, như vậy...

Hấn cảm thấy toàn thân rét run.

Lôi Trạch không lên tiếng, chỉ dùng động tác nhẹ nhất vén lên da thú che trên diện mạo người bên cạnh. Một khuôn mặt nhỏ nhắn nhỏ nhắn lộ ra dưới ánh sáng.

Kim Lãm nhướng mày rậm, nhìn chăm chú vào gương mặt.

Hắn đã gặp qua nữ nhân này, nhưng lại nhất thời nhớ không ra; hắn nhớ được gương mặt nàng, nhưng lại cảm thấy người trong trí nhớ của mình lại là một người khác.

“Thì ra người là tộc trưởng Ung tộc Bắc Quốc.” Nàng chủ động mở miệng, thanh âm bình tĩnh. “Người không nhận ra ta sao? Ta là Tiểu Châu, nha hoàn bên người Lan cô nương.” Nàng tự động nói ra thân phận.

Ngay cả khi nói ra thân phận, nhưng nữ nhân này trước mắt cùng Tiểu Châu hoạt bát lắm mồm, lớn mật quật cường trong trí nhớ Kim Lãm hoàn toàn bất đồng. Có lẽ mặt mũi các nàng có chút tương tự, nhưng thần thái toát ra trong mắt là hoàn toàn bất đồng.

Nữ nhân này, trong mắt chỉ còn một mảnh tình mịch xám xịt.

Nhìn ra hoài nghi của Kim Lãm, Tiểu Châu đưa tay vỗ về gương mặt tiểu tụy của mình, lộ ra vẻ cười khổ. “Ta thay đổi không ít, đúng không?” Mấy năm nay đối với nàng thật sự quá dài.

“Chuyện phát sinh trên người ta cũng liên quan đến người và Lan cô nương.” Tiểu Châu chậm rãi nói, quay đầu đi, đưa tay chỉ vào Lôi Trạch. “Là người này của người cứu ta ra từ trong quân doanh Tây Cưng. Kể từ sau khi người bị ném vào quật lao, ta đã bị đưa đến nơi đó.” Ngay cả chính nàng cũng không nhớ rõ mình rốt cuộc đã ở nơi đáng sợ kia đợi bao nhiêu lâu.

Về mặt Kim Lãm căng thẳng trong nháy mắt. Cho tới lúc này hắn mới hiểu được tại sao nữ nhân trước mắt lại trong mấy năm ngắn ngủi thay đổi nhiều như vậy.

“Là ai đưa người vào đó?”

“Quan Tĩnh.” Tiểu Châu ngẩng đầu lên, chậm chậm nói. “Là Quan Tĩnh.” Nhớ tới người kia, nàng lập tức không tự chủ được run rẩy.

“Hắn tại sao phải làm như vậy?”

“Bởi vì ta biết chuyện không báo.” Tiểu Châu cười khổ. “Ba năm trước đây, hắn theo dõi Lan cô nương phát hiện hành tung của người, cũng phát hiện chuyện giữa các người. Đêm đó, trước tiên hắn tìm ta tra hỏi, nhưng ta kiên trì không nói, chỉ nói cho hắn, Lan cô nương đối với người tình cảm thâm thiết.”

Kim Lãm nắm chặt hai nắm tay, thậm chí không phát hiện đầu ngón tay đã đâm sâu vào lòng bàn tay. Trong nháy mắt, hắn cơ hồ muốn chạy trốn, nhưng hai chân của hắn lại nặng đến mức không thể di chuyển, không cho phép hắn hèn yếu trốn tránh.

Tiểu Châu cười khổ nghe thật chua xót.

“Ta biết chuyện không báo, tội lớn. Nhưng ta vẫn hoài nghi, ta nói câu nói kia mới là nguyên nhân thật sự chọc giận Quan Tĩnh.” Nàng nhắm mắt lại hồi tưởng đến cái đêm con ác mộng bắt đầu. “Sau đó, hắn tụ tập thị vệ phụ cận, thậm chí dùng tốc độ nhanh nhất điều khiển tinh binh từ Mạc Quy thành lên đường tới trước cửa hang.”

Chuyện về sau Kim Lãm cũng nhớ rất rõ ràng.

Vô số binh sĩ bao vây hang, hắn đánh ngã một nhóm, thì khác một nhóm lại xông tới, vô số binh sĩ tiêu hao thể lực của hắn, cho đến khi hắn khí lực suy kiệt, không cách nào chiến đấu nữa Quan Tĩnh mới ra tay đánh bại hắn, bắt hắn mang đến quật lao.

“Những chuyện này, Lan nhi nàng ——” hắn hít sâu một hơi, toàn thân cứng nhắc. “Nàng có biết không?”

Tiểu Châu lắc đầu.

“Không.”

Chữ này đâm mạnh vào tim hắn, làm hắn choáng váng cơ hồ đứng không vững.

“Lan cô nương hoàn toàn không biết chuyện. Những chuyện này, tất cả đều là gạt nàng tiến hành.”

Giọng nói một mồi của Tiểu Châu trong trẻo lạnh lùng, tiếp tục truyền đến, nhàn nhạt quanh quẩn trong đại sảnh. Mấy câu nói đơn giản như vậy còn sắc bén hơn dao kiếm, thật sâu đâm vào lồng ngực Kim Lãm, làm cho hắn đau đến không muốn sống nữa. Hắn nắm chặt hai nắm tay, cho đến khi rỉ ra máu tươi, một giọt một giọt nhuộm đỏ đất đá.

Tin tưởng ta...

Nàng từng khẩn thiết cầu khẩn như vậy, hắn lại bị thù hận che mắt.

Tin tưởng ta... Ta yêu người...

Thanh âm ôn nhu của nàng quấn quanh trong tâm trí hắn.

U Lan không biết chuyện.

Hắn cơ hồ không thể thở nổi.

Tất cả đều là mưu kế của Quan Tĩnh.

Nàng cùng hành vi của Quan Tĩnh không chút liên quan.

Nàng không lừa gạt hắn.

Nàng thủy chung đều chờ đợi hắn.

Lắm, tin tưởng ta. Nàng không ngừng nói cho hắn biết. Ta yêu ngươi.

Mà hắn, ông trời a, hắn đã làm gì với nàng? !

Kim Lắm nhắm hai mắt lại, chỉ cảm thấy lục phủ ngũ tạng giống như đều bị đánh nát. Hắn chưa bao giờ chịu đựng đau đớn như thế, chỉ cảm giác mình giống như trong nháy mắt đã già đi trăm ngàn tuổi, bất kỳ động tác rất nhỏ nào đều có thể làm cho hắn tan thành tro bụi.

Thanh âm của Tiểu Châu bình tĩnh không chút tâm tình.

“Những năm gần đây xảy ra rất nhiều chuyện. Mỗi ngày mỗi ngày, ta vô số lần muốn đi tìm cái chết, chỉ muốn dùng cái chết để giải thoát.” Nàng nhẹ nói. “Nhưng ta có dự cảm hành vi của Quan Tĩnh sớm muộn sẽ dính líu đến Lan cô nương. Vì Lan cô nương, ta không thể chết được.” Cho nên, nàng mới sống tạm đến hôm nay.

Khóe mắt Lôi Trạch khẽ lay động.

Tiểu Châu còn nói.

“Ta thật cao hứng, người của ngươi tìm được ta rồi, ta mới có cơ hội có thể nói cho ngươi biết những chuyện này.” Nàng lộ ra mỉm cười, vẻ mặt rốt cục trở nên thoải mái. “Rốt cục, tất cả cũng đã kết thúc.” Nói xong, nàng gỡ trâm cài tóc xuống, thẳng tắp hướng cần cổ đâm tới.

Động tác của nàng quá nhanh, ngay cả Kim Lắm cũng phản ứng không kịp.

Lôi Trạch cách nàng gần nhất, mặc dù trong thời gian nhanh nhất đoạt được cây trâm trong tay nàng, nhưng vì ý chí kiên quyết của nàng mà cần cổ đã sớm xuất hiện một vết máu. Máu tươi tuôn ra rơi trên đất đá.

Kim Lắm nhanh hạ lệnh: “Cứu nàng!”

Lôi Trạch ôm lấy Tiểu Châu, nhìn chăm chú vào tộc trưởng, chậm chậm gạt đầu.

“Ta sẽ không để cho nàng chết.”

Nói xong, hắn ôm Tiểu Châu bước nhanh ra khỏi đại sảnh. Thân thể không lồ kia ôm ấp thân thể tiều tụy, giống như một tường thành không gì phá nổi, vững vàng bảo vệ nàng.

.....

Nàng không biết chuyện.

Đây chính là chân tướng.

U Lan đều không biết chuyện, vô tội giống như lời nàng đã nói.

Kim Lắm vui mặt vào trong tay, nhớ tới nàng một lần lại một lần, nói với hắn tất cả, về mặt khẩn cầu. Mà hắn lại như thế nào, một lần lại một lần, hung hăng nhục nhã nàng, mắng nàng, thương tổn nàng.

Là hắn, không chút lưu tình đã kích nàng, cho đến khi hy vọng trong mắt nàng từ từ biến mất, dập tắt, rốt cục biến thành một mảnh tĩnh mịch.

Là hắn, đích thân tổn thương nữ nhân đã dùng cả tính mạng yêu hắn.

Là hắn, dùng ngôn ngữ, dùng hành động, làm cho nàng sống không bằng chết.

Là hắn... Là hắn... Là hắn...

Kim Lắm toàn thân run rẩy, vì thống khổ mà cúi gập người gào thét. Hắn ở trong lòng bàn tay nắm được vị mặn ẩm ướt ẩm áp, nhưng lại không phân

biệt được kia là máu của hần hay là nước mắt hồi hận của hần.

Hần làm thế nào để đối mặt nàng?

Hần làm thế nào để nói cho nàng biết?

Hần ngẩng đầu lên, đôi mắt đen tuyệt vọng nhìn nhà đá trên lầu.

Nàng có nguyện ý nghe hần nói xin lỗi không?

Nàng có nguyện ý nghe hần sám hối không?

Nàng có... Nàng có... Nàng có tha thứ hần không?

A, lão Thiên, sau khi hần tạo ra những tổn thương ngàn vạn lần đáng chết với nàng như vậy, hần làm sao vẫn có thể yêu cầu sự tha thứ xa vời của nàng? !

Chậm rãi, Kim Lãm đứng lên, từng bước hướng nhà đá đi tới. Hần đi rất chậm, giống như phất mỗi bước chân đều hao tổn sức lực toàn thân hần. Một đoạn đường ngắn ngủi nhưng hần đã đi rất lâu, rất lâu.

Hần không ngừng suy tư, nên nói gì với U Lan.

Hần muốn nói cho nàng, hần đã biết chân tướng.

Hần muốn nói cho nàng, hần là người không thể tha thứ nhất.

Hần muốn nói cho nàng, hần hồi hận đến cỡ nào, xấu hổ đến cỡ nào.

Sau đó, hần còn muốn khẩn cầu nàng sống sót.

Kim Lãm đi tới trước cửa, cầm nắm cửa. Hần cắn chặt hàm răng, nhắm mắt dựa vào cánh cửa, từng ngậm từng ngậm hút khí.

Thật lâu sau, hần rốt cục cũng có dũng khí đẩy cánh cửa kia ra, đi đối mặt với nữ nhân hần đã nợ quá nhiều.

Trong phòng, không một bóng người.

Kim Lãm phút chốc cả kinh.

“Lan nhi!” Hần rít lên, lao về phía giường, vén da thú lên nhưng vẫn không tìm thấy thân ảnh của nàng.

Không thể nào, không thể nào! Nàng suy yếu như vậy, đừng nói là rời khỏi nhà đá, thậm chí không thể nào một mình xuống giường. Hần lo lắng tìm kiếm trong phòng, nhìn đến tuyết đọng bên cửa sổ có rất nhiều dấu chân.

Những dấu chân kia đều hăm sâu trong tuyết, chứng minh những người đó ôm hoặc đeo vật nặng.

Kim Lãm vọt tới sân thượng, lại thấy dấu chân trên tuyết kéo đi một đường rất xa, bão tuyết rồi rít dần dần xóa nhòa chúng.

Hần xông ra, nhảy xuống tường, cố gắng truy đuổi những dấu chân bị bão tuyết che dấu kia, nhưng ra khỏi thành chưa được mấy bước, những dấu chân kia đã toàn bộ đã biến mất.

Tuyết cuồng loạn che dấu bóng người.

Hần suy sụp quỳ rạp xuống đất, nhìn thảo nguyên phương xa trong thăm tuyết trắng hoang tàn.

Gió lạnh, thổi rối loạn tóc hần, tuyết trắng tích trên đầu vai hần, hần lại vẫn không rời đi, chỉ tiếp tục nhìn về phương nam xa xôi, vì hiện thực đáng sợ này mà không cách nào nhúc nhích.

U Lan biến mất.

Nàng bị bắt đi.

Bạn đang đọc truyện *U Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12

Trời chiều, khuất dần phía chân trời.

Màn đêm thâm trầm, nuốt mất một tia màu hoàng hôn cuối cùng.

Trong Phụng Thành, phủ đệ Quan gia yên lặng trang nghiêm, cho dù trong đêm đen vẫn được những ngọn đèn dầu chiếu sáng như ban ngày, cũng dễ thủ vệ đề phòng thâm nghiêm nhìn không sót thứ gì.

Người trong Phụng Thành vốn đã mang lòng sợ hãi với đối với phụ tử Quan gia cầm giữ triều chính. Máy ngày nay, mặc dù toàn bộ quân đội chạy tới chạy lui quanh tư gia đến mức gió thổi cũng không lọt, cũng không ai dám liếc mắt nhiều hơn một cái hay có bất kỳ câu oán hận nào.

Cho nên, khi một gã nam nhân giục ngựa chạy đến, cũng lớn mật mạnh mẽ dừng trước cửa Quan phủ, ngay cả hộ vệ trước cửa cũng hơi bị sững sốt.

Nam nhân tung mình xuống ngựa, còn chưa rơi xuống đất, mười mấy lưỡi đao sắc bén đã vây quanh hắn.

“Người là người phương nào, dám xông vào cấm khu?”

Hắn vẻ mặt phong trần mệt mỏi, nhưng đôi mắt đen lại lấp lánh có thần khác thường, tuy bị mười mấy hộ vệ vây quanh vẫn không sợ không hãi, chỉ mở miệng cất giọng.

“Ta là tộc trưởng Ung tộc Bắc Quốc, Kim Lãm.”

Giọng nói nam nhân tuyên cáo như chuông đồng, làm cho nội người trong lòng kinh hãi, rồi rít thay đổi sắc mặt, cầm thật chặt kiếm trong tay.

Kim Lãm giờ tay, không để ý đến những thanh đao gần như sắp đâm vào người hắn kia, chỉ đối mặt với cánh cửa dày đóng chặt, cất giọng lần nữa.

“Ta tới gặp Quan Trung đường. Đi nói cho hắn biết, ta có thuốc cùng phương thuốc có thể cứu muội muội của hắn. Chỉ có duy nhất loại thuốc này mới có thể kéo dài tính mạng của nàng!”

Bọn hộ vệ kinh ngạc bất định, một mặt kinh ngạc tộc trưởng Bắc Quốc này dám đơn thương độc mã tới đây, hành động như vậy chẳng khác gì chịu chết. Mặt khác lại hoài nghi, trên tay của hắn có phải có linh dược có thể cứu được viên Minh Châu trong lòng bàn tay Quan gia thật hay không.

Một hộ vệ lui về sau, đi vào thông báo. Nhóm hộ vệ còn lại cầm đao bất động, không loi lung vây hãm nhưng cũng không tiến lên công kích, chỉ duy trì ưu thế chờ tin tức từ trong phủ.

Bị hộ vệ mạnh mẽ bao vây, Kim Lãm vẫn bất động như núi, con ngươi đen bóng nhìn chằm chằm cánh cửa đen đóng chặt phía trước.

Hắn chờ.

Chờ khi trong lòng như có lửa đốt.

Không biết qua bao lâu, cánh cửa màu đen rốt cuộc chậm rãi mở ra từ bên trong.

Trong Quan phủ, nơi nơi đèn đuốc sáng rực, những phiến đá xanh trên mặt đất được mài sạch đến bóng loáng, phản xạ ánh đèn. Một lão bộc áo đen đã đứng ngay giữa bên trong cửa.

Lão bộc khẽ nhướng mày, nhìn nam nhân lớn mật xông vào doanh trại kẻ địch kia, trầm giọng mở miệng.

“Ngươi muốn thế nào?”

“Ta muốn gặp Lan nhi.” Kim Lãm nắm chặt nắm đấm, nỗ lực không chế xúc động muốn xông vào tìm người.”Ta có thể đưa thuốc cùng phương thuốc cho Quan Tĩnh, chỉ cần để cho ta gặp nàng một lần!”

Lão bộc nhướng cao lông mày, vẫn chấp tay như cũ. Chỉ chốc lát sau, một tiểu đồng từ từ phía sau chạy ra, xuyên đình qua viện đi tới đại môn, tiến tới cúi người nói chuyện bên tai lão bộc.

Lông mày trắng của lão bộc nhướng càng cao hơn.

Tiểu đồng nói xong lập tức xoay người rời đi.

Lão bộc đứng thẳng lưng lên nhìn Kim Lãm, sau đó hướng bọn hộ vệ giơ tay lên.

“Để cho hắn vào.”

Bọn hộ vệ nghe vậy lập tức thu lại toàn bộ đại đao phát sáng vào vỏ. Mà Kim Lãm, căn bản không kịp đợi hộ vệ thối lui, thẳng thừng xuyên qua rừng đao, lập tức sải bước đi tới cửa lớn Quan phủ.

Lão bọc áo đen dẫn hần đi qua viện ngoài, đi qua nơi mà mấy tháng trước hần đã từng đi qua lúc bắt U Lan đi, một đường đi tới U Viện nơi nàng ở.

Chỉ là, mới đi đến cửa viện Kim Lãm đã bị chặn lại.

Trong đình viện trang trí tao nhã, lát đá xanh, trước cửa đóng chặt chạm khắc hoa lan. Đèn cung đình sắc màu treo dọc hai bên cột thạch anh, treo cao cao, làm cho tất cả đều bại lộ dưới ánh đèn. Dưới mỗi một chiếc đèn đều có một hộ vệ cầm đao đang đứng.

Hần khản cập muốn tiến lên lại bị lão bọc ngăn cản.

“Ngươi chỉ có thể tới đây.”

Sắc mặt Kim Lãm lạnh lùng, đang chuẩn bị mở miệng, cửa khắc hoa phía trước lại được người mở ra.

Trong phòng khách vẫn bày biện như trước. Chỉ là lần này, trong nhà đèn rực sáng, mà trong góc phòng khách, trên giường được trải đầy đệm mềm, có một nam nhân áo đen tuấn mỹ dị thường đang ngồi. Trong ngực hần, nhẹ ôm một tiểu nữ nhân nhỏ yếu tái nhợt, hơi thở mong manh.

U Lan.

Hai mắt nàng vô thần, mặc xiêm y trắng như tuyết, tóc đen được chải bóng loáng phát sáng, được trang điểm đẹp như thiên tiên, nhưng vẫn giống như búp bê không có chút sức sống, tùy ý Quan Tĩnh ôm.

Kim Lãm nắm chặt hai nắm tay, xúc động muốn tiến lên rồi lại chết tiệt hiểu được, là hần tự nguyện đi tới Nam Quốc. Một khi thân đã tới Nam Quốc, hần lập tức thân bất do kỷ, hết thảy đều phải theo quy tắc của Quan Tĩnh. (không do mình định đoạt)

“Ngươi nói, ngươi có thuốc?” Quan Tĩnh nhẹ giọng hỏi, trong tay vỗ về tóc muội muội, ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn Kim Lãm một cái.”Thuốc đâu?”

“Ở trên người ta.”

“Lấy ra.”

Kim Lãm lấy thuốc từ trong ngực ra, cất bước muốn tiến lên.

Lúc này Quan Tĩnh lại mở miệng.

“Đợi một chút.”

Lời này vừa nói ra, những hộ vệ tay cầm đại đao đang đợi bên cạnh lập tức cầm đao tiến lên.

Kim Lãm dừng bước, thu lại tức giận, chậm rãi hỏi: “Ngươi không muốn cứu nàng sao?”

Nghe vậy, gương mặt tuấn mỹ của Quan Tĩnh bỗng dưng trở nên dữ tợn vạn vạn, sát ý lạnh lùng xuyên qua viện ép thẳng tới Kim Lãm.

Nhưng, hần rất nhanh bình tĩnh lại.

“Cứu? Ta dĩ nhiên muốn cứu.” Quan Tĩnh nâng đôi mắt thanh tú lên, lạnh lùng nhìn kỹ hần, sau đó khước miệng câu lên một nụ cười nhàn nhạt, kinh người.”Cũng phải nói. Mặc dù, ta hận không thể một đao giết ngươi, nhưng ta vẫn phải cảm ơn ngươi.”

Sắc mặt Kim Lãm trong nháy mắt trở nên vô cùng tái nhợt. Hần nắm chặt quyền, chỉ nghe thấy Quan Tĩnh mở miệng lần nữa, từng câu từng chữ nói: “Vốn lòng nàng đều đặt trên người ngươi. Nàng đối với ngươi tình sâu làm cho ta càng thêm hận ngươi. Bất quá, hiện tại chính ngươi đã phá hủy tất cả.” Hần nhẹ nói, vô hạn yêu thương vỗ về má muội muội, trong mắt tràn đầy thâm tình.

Kim Lãm trước cửa, vì mấy câu nói đó mà thân thể kịch liệt run rẩy. Ngực hần giống như bị nắm thật chặt, vắt ra máu đỏ.

Vốn lòng nàng đều đặt trên người ngươi.

Chính ngươi đã phá hủy tất cả.

Lời của Quan Tĩnh không ngừng quanh quẩn trong đầu hần, giống như dùng roi một lần lại một lần quất vào tim hần.

Không sai! Là hần phá hủy tất cả! Là hần tổn thương U Lan!

“Đúng, là lỗi của ta, cho nên ta vì nàng mà đến!” Kim Lãm thở hỗn hển, nhìn chăm chăm vào U Lan không chút phản ứng, lòng đau như cắt.”Ngươi đối xử với ta thế nào cũng được, ít nhất để cho ta cứu nàng.”

Trên mặt Quan Tĩnh hiện lên một cổ sát khí dã man.

“Người hành hạ nàng thành như vậy, còn muốn ta tin người sẽ cứu nàng?”

“Ta yêu nàng!” Kim Lãm vô cùng kìm chế, lại khó nén nóng lòng cùng buồn giận. “Muốn thế nào người mới nguyện ý để cho ta cứu nàng?”

Quan Tĩnh giương mắt lên, trong mắt bắn ra hận ý vô tận. Hắn nhìn Kim Lãm, rồi sau đó bỗng dưng cười một tiếng, đưa tay vỗ nhẹ hai tiếng.

Nghe chủ tử gọi, mười mấy tên người hầu lập tức mang một sọt lại một sọt đầy những tảng đá cứng nhọn sắc bén. Bọn họ không tiếng động hành động, đem những tảng đá xếp vào chính giữa, làm cho từ trước cửa viện đến cánh cửa chạm khắc hoa chỗ nào cũng phủ kín đá tảng.

Sau đó, bọn người hầu lại như lúc đêm, nhanh chóng biến mất.

Quan Tĩnh lạnh lùng nhìn Kim Lãm, mở miệng lần nữa.

“Người muốn gặp nàng, vậy từ đó bỏ qua cho ta.” Hắn lớn tiếng hạ lệnh, vẻ mặt thù hận vô cùng, cố ý nhục nhĩ cái người Bắc Quốc kiêu ngạo này. “Quý bỏ qua cho ta!”

Kim Lãm nhìn chăm chú về phía trước, chậm rãi, chậm rãi quỳ xuống. Vì U Lan, ngay cả mạng hắn cũng có thể không cần, những khuất nhục này đã là cái gì?

Chỉ là vừa mới quỳ xuống, hộ vệ bốn phía lập tức rút gậy sắt ra, nặng nề đánh xuống lưng hắn, lực đạo mãnh liệt ngoan tuyệt đến mức dường như chặt đứt xương cốt hắn, đánh gục hắn trên đá nhọn.

Trong khách sảnh, Quan Tĩnh cong môi, lạnh lùng cười. Hắn nhìn chăm chú thương thức, rồi lại quay đầu, ôn nhu nâng cằm U Lan lên, ôn nhu nói: “Nhìn xem, ca ca báo thù cho muội.”

Gậy sắt lại mạnh mẽ đánh xuống.

Những cục đá sắc bén cắt trên mặt và tay Kim Lãm từng vết thương. Hắn cố nén đau đớn, lấy tay chống người đứng dậy, phía sau thiết còn lại lần nữa rơi xuống, đánh hắn lại nằm úp trên đá.

Mùi máu ngai ngái, dọc theo khoe miệng hắn, hắn cũng không lau đi, chỉ tiếp tục chống người dậy, nhìn trong phòng khách, trên giường mềm mại, trong lòng Quan Tĩnh, U Lan, tiếp tục bò về phía trước.

Nàng, dờ dẫm ngồi ở nơi kia, không nói một lời. Sắc mặt nhìn có vẻ khá hơn một chút, nhưng gương mặt vẫn không chút thay đổi, giống như một pho tượng búp bê đẹp đẽ nhất.

Hắn một thân một mình mạo hiểm tới Nam Quốc lần nữa là đã lấy tính mạng để đặt cược.

Quý bỏ qua đã là cái gì?

Chỉ cần có thể đến bên người nàng, gây gộc nhiều hơn nữa hắn cũng có thể tiếp nhận!

Hắn chết cũng sẽ đến bên người nàng!

Hắn chết cũng muốn cứu nàng!

Kim Lãm nhìn nàng chăm chú, tiếp nhận những gậy sắt phía sau liên tục đánh tới, trên mặt và cánh tay bị thương đã tràn đầy máu tươi, ngay cả y phục trên người cũng đã bị đá nhọn cắt ra từng lỗ trở nên rách tung toé, hắn lại chỉ là chuyên tâm, kiên trì bò dậy lần nữa, hướng về phía nàng.

Tiếng đánh đập kinh người không ngừng vang lên trong sân.

Gậy sắt đánh tới, Kim Lãm lần nữa bị đánh ngã trên mặt đất, tạo ra càng nhiều vết thương, nhưng vẫn bò dậy.

U Lan trong phòng khách vẫn ngồi, không có bất kỳ phản ứng nào.

Hắn bị đánh đến vỡ đầu chảy máu, lại kiên trì không chịu bỏ cuộc. Không biết qua bao lâu, trên đá đều bị máu tươi nhuộm đỏ, Kim Lãm rốt cuộc đi được tới trước cửa.

Đúng lúc này, phía sau lại đánh tới một gậy cuối cùng, đánh bay hắn vào trong cửa. Hắn chặt vật gục trên sàn nhà lát đá xanh, ho ra máu tươi lần nữa.

Kim Lãm đau đến mức hai mắt choáng váng, lại vẫn ngẩng đầu lên. Hắn đã đến trước người nàng, bên chân nàng, hắn ngấm nhìn nàng, dùng cánh tay đầy máu tươi nâng mình dậy, khàn giọng gọi.

“Lan nhi...”

Ngoại trừ Quan Tĩnh, không có ai phát hiện ngón tay của U Lan khẽ động, phảng phất như đáp lại tiếng gọi khẽ kia.

Sắc mặt Quan Tĩnh nhất thời trở nên xanh mét.

Kim Lãm người đầy máu lưng la lung lay đứng dậy, rồi lại vì mất máu quá nhiều mà suy sụp ngã xuống lần nữa. Hắn ho ra càng nhiều máu, sắc mặt trắng bệch, không còn một tia huyết sắc.

“Lan nhi...”

Tiếng gọi nhẹ thấp tựa hồ truyền vào trong tai nàng, nàng lại nhẹ nhàng động.

“Lan nhi...”

“Câm mồm!” Quan Tĩnh lớn tiếng quát.

“Lan nhi...” Thanh âm của hắn, càng lúc càng yếu ớt.

U Lan vốn không nhúc nhích lại vào lúc này chậm rãi nghiêng người, nàng vươn tay, nhẹ nhàng vỗ về gương mặt tràn đầy máu tươi của hắn, dung nhan đồ dẫn đã lâu lại có một vẻ mặt hoang mang, giống như người sắp tỉnh lại từ trong mộng, mờ mịt không thôi.

Cái chạm nhẹ của nàng cơ hồ xóa đi tất cả đau đớn.

“Lan... Lan nhi... Thật xin lỗi...” Kim Lãm nắm tay nàng, gọi tên của nàng, khàn giọng nói: “Ta yêu nàng...”

Quan Tĩnh ở bên tứ giác đến sắc mặt trắng bệch.

Đây không phải là kết quả hắn muốn!

Hắn không cho phép U Lan yêu nam nhân, nhất là người nam nhân này!

Quan Tĩnh nổi giận, đột nhiên đứng dậy, hất áo bào hung hăng đập Kim Lãm ra ngoài. “Không cho hắn bò vào lần nữa!” Hắn lớn tiếng hạ lệnh. “Dùng sức đánh cho ta! Đánh chết!”

Nói xong, hắn lại phát tay áo xoay người, đột nhiên đóng cửa lại.

Tiếng bang bang đánh đập nặng nề lại vang lên trong sân. Chỉ là lần này, tiếng đánh đập mạnh hơn, dữ dội hơn, nhanh hơn lần trước.

Quan Tĩnh xoay người lại, nhìn U Lan trên giường. Hắn vươn tay, xóa đi một vệt nước mắt trên khóe mắt nàng, dùng thanh âm ôn nhu nhất nói nhỏ bên tai nàng.

“Yên tâm, ca ca tuyệt đối sẽ không để cho bất kỳ kẻ nào khi dễ muội nữa.”

Từng giọt từng giọt nước mắt im lặng chảy xuống, tất cả đều bị Quan Tĩnh xóa đi. Hắn lau hết sức cẩn thận, phảng phất như những giọt nước mắt kia chưa bao giờ từng xuất hiện.

Một hồi lâu sau, âm thanh ngoài cửa ngừng lại.

“Trung đường.” Một gã hộ vệ cất giọng.

“Chuyện gì?”

“Người này không còn thở...”

Quan Tĩnh lộ ra nụ cười, ôm chặt U Lan trong ngực, một mặt lạnh giọng hạ lệnh.

“Mang xuống cho ta, chặt cho chó ăn!” Từ đó về sau, người nam nhân kia sẽ không xuất hiện nữa!

“Dạ!”

Tiếng vật nặng bị kéo đi từ từ đi xa, U Lan nằm trong ngực Quan Tĩnh khi thanh âm kia biến mất cũng chậm rãi nhắm hai mắt lại.

.....

Đêm đó, nguyệt trong như nước.

Bệnh tình của U Lan chuyển nguy, đại phu vừa mới đến, nàng đã phun hơi thở cuối cùng, đã chết.

Quan Tĩnh tức giận đến mức gần như điên cuồng.

Muội muội hắn trăm phương ngàn kế, tình tế che chở dĩ nhiên lại dễ dàng bị bệnh cướp đi như vậy. Hắn cầm đao, điên cuồng đuổi giết đại phu, muốn đại phu vô năng này chôn cùng U Lan, may có Quan lão gia kịp thời gấp trở về, mới ngăn được hắn đại khai sát giới.

Nếu không, hấn vô cùng có thể sau khi giết đại phu, tiếp tục giết hết từng người Quan gia.

U Lan ốm yếu, người trong Quan gia sớm đã chuẩn bị tâm lý. Hai mươi mấy năm nay, bọn họ hàng năm đều lo lắng, nàng có thể sống đến đầu năm hay không.

Hơn nữa nàng bị cướp bắt, bị hành hạ, khi Quan Tĩnh cứu nàng về, tình huống đã không lạc quan. U Lan chết đi, dù đã lường trước trong lòng nhưng vẫn tổn thương phụ tử Quan gia thấu tim.

Quan Tĩnh gần như điên cuồng, hao tổn một món tiền khổng lồ làm một cỗ quan tài bằng hàn ngọc, cố gắng giữ thân thể không bị hủy hoại, muốn vĩnh viễn giữ nàng bên mình.

Ai ngờ, trước đêm quan tài hàn ngọc hoàn thành, Quan gia lại nổi lên một trận hỏa hoạn khó hiểu. Gió thổi cỏ vũ ngọn lửa, trong nháy mắt phủ Quan gia lâm vào biển lửa, căn nuốt tòa phủ trạch hoa lệ này, cũng cắn nuốt thi thể U Lan, hóa nàng thành tro bụi.

Quan Tĩnh vài lần muốn xông vào biển lửa, tuy nhiên đều bị ngăn cản, hấn gầm thét, la lên, nhưng vẫn chỉ có thể trở mắt nhìn hỏa diễm lan tràn.

Ngọn lửa, đốt cháy, đốt đỏ bầu trời đêm.

Cũng mang đi nữ nhân kia, người hấn khuynh tâm yêu say đắm, rồi lại vĩnh viễn vĩnh viễn mong muốn mà không thể có được.

.....

Nơi tận cùng hướng nam của Nam Quốc có một tòa thành.

Tòa thành này tên gọi Xích Dương, nổi tiếng khí hậu khô nóng, vì ở đầu kênh đào lại ven biển, cửa ngõ tiếp xúc của Nam Quốc với nước ngoài nên trong thành buôn bán mậu dịch phồn vinh, dân cư có hơn mấy vạn.

Tòa thành kia cách Phụng Thành rất xa.

Dĩ nhiên, cách vùng đất đai rộng lớn hoang vu phía bắc sông Trầm Tĩnh kia còn xa hơn.

Đêm khuya một ngày, một chiếc xe ngựa phong trần một mội mợn bóng đêm che đầy, trong đêm vắng đi vào thành Xích Dương. Thủ vệ cửa thành đã sớm nhận ngân lượng, thức thời mắt nhắm mắt mở, chỉ vén rèm lên liếc hai cỗ quan tài một cái rồi ngay sau đó phát tay cho đi.

Xe ngựa lạch cạch đi về phía trước, đi tới một phủ đệ tráng lệ lại không dừng trước cửa mà vòng ra cửa sau, xe ngựa mới dừng lại.

Cửa sau sớm đã có người tiếp ứng, vừa thấy xe ngựa đến lập tức tiến lên, nhanh chóng cạy mở quan tài, mang thi thể bên trong ra. Quan tài bị đốt rụi ngay tại chỗ, không lưu lại dấu vết, còn hai cỗ thi thể được đưa vào trong nhà, chia ra an trí trong hai gian phòng kín đáo an toàn đã được chuẩn bị sẵn.

Mấy ngày sau, thi thể sống lại!

Một ngum màu máu nâu đen chọt sặc ra miệng, Kim Lãm giật mình tỉnh lại. Cùng lúc tỉnh lại, tứ chi bách hài đau nhức cũng bắt đầu công kích hấn, làm cho hấn cơ hồ vì đau đớn mà bất tỉnh. (tay chân và trăm đốt xương)

Hấn cắn chặt hàm răng, kháng cự choáng váng, đề phòng quan sát bốn phía.

Một tiếng ho khan trầm nặng bỗng dung vang lên. Kim Lãm quay đầu, nhìn thấy một nam nhân toàn thân áo đen, ngay cả trên đầu cũng mang nón lụa đen.

Nam nhân vô cùng gầy, hô hấp không thuận, khi nông khi cạn, nhìn ra được là bị đá thương vô cùng nghiêm trọng, hơn nữa chưa khỏi hẳn. Trên đùi của hấn đang đắp thảm, bàn tay đặt phía trên, mười ngón tay xoay gậy, là di hại khổ hình lưu lại.

Ho một hồi lâu nam nhân mới chậm rãi mở miệng, thanh âm dị thường khàn khàn.

“Nhận ra ta không?”

Thân thể của Kim Lãm chấn động mạnh một cái, khó có thể tin nhìn nam nhân trước mắt. “Hạ Hầu?” (Anh Hồ đã lên sàn. *tung bóng*)

Nam nhân phát ra tiếng cười khàn khàn.

“Không hổ là Kim Lãm, ta đã thành bộ dạng này ngươi lại vẫn có thể liếc mắt một cái là nhận ra.” Trong tiếng cười của hấn tràn đầy khổ sở.

Nhìn bạn thân vốn tuấn lãng biến thành bộ dạng này, Kim Lãm khiếp sợ đến mức cơ hồ nói không ra lời. “Những người làm gì với ngươi?”

Hạ Hầu Dần lắc đầu.

“Đừng nói nữa, cũng đã qua.”

“Là vì người lập mưu cứu ta, cho nên mới —— “

“Không.” Hạ Hầu Dần lắc đầu lần nữa. “Cứu người chỉ là một trong những nguyên nhân, những người đó vội vã muốn diệt ta còn có duyên cớ khác.” Hắn lại ho khan vài tiếng mới có thể tiếp tục nói chuyện. “Bất quá cũng tốt, ta tránh đến thành Xích Dương mới có thể cứu người một lần nữa. Ta đã sửa họ Phong, đối với dân bản xứ mà nói, ta chỉ là một thương nhân tính cách cổ quái, không có ai hoài nghi ta và Hạ Hầu Dần đã chết trong đại lao có bất cứ quan hệ gì.”

Vì bạn tốt Kim Lãm, Hạ Hầu Dần quyết định mạo hiểm đánh cuộc lần nữa.

May mà đại phu của Quan gia là quen biết cũ của Hạ Hầu gia, Hạ Hầu Dần từng nhân duyên tế hội (có cơ hội gặp gỡ), cứu con đại phu, lần này Hạ Hầu cứu bằng hữu, thuốc giả chết hai lần trước sau đều do chính vị đại phu kia cung cấp. Kẻ giả chết mặc dù mạo hiểm nhưng chỉ cần sử dụng thật khéo léo là có thể vạn vô nhất thất (ngàn vạn cái không lọt mất một cái), cứu giúp Kim Lãm tránh được một kiếp, hoàn toàn thoát khỏi Quan Tĩnh.

Trước khi đi gặp Quan Tĩnh, Kim Lãm đã đem thuốc cùng phương thuốc toàn bộ giao cho đại phu, ngậm thuốc giả chết trong miệng sau đó mới tới trước cửa Quan gia, đi gặp U Lan.

Nghĩ đến U Lan, hắn vội vã muốn đứng dậy. Bất đắc dĩ, thương thế của hắn quá nặng, vừa cử động như vậy làm động tới nội thương chưa khỏi hẳn, ho ra máu lần nữa.

“Đừng động.” Hạ Hầu Dần cảnh cáo.

Kim Lãm lại không nghe khuyên can, kháng cự đau nhức, miễn cưỡng chống người đứng dậy, vết máu bên khóe miệng còn chưa lau đã lo lắng hỏi.

“Lan nhi đâu?”

“Nàng không có việc gì.” Hạ Hầu Dần thân nhiên nói, không nói cho Kim Lãm, U Lan dùng thuốc chết giả dù chỉ dùng một lượng nhỏ, nhưng nàng suy yếu quá mức, sau khi được đưa tới Xích Dương, đã qua thời gian nên tỉnh nhưng vẫn không tỉnh, giống như muốn vĩnh viễn vĩnh viễn ngủ say như vậy.

Cũng may, khi mọi người ở đây sắp bỏ cuộc thì được tỉnh hoàn toàn thôi lui, U Lan tỉnh. (Khiếp, cái kiểu nói chuyện dọa người)

Không tới mấy canh giờ sau, Kim Lãm cũng tỉnh.

“Nàng ở đâu?” Hắn lo lắng hỏi.

“Ta an bài nàng nghỉ ngơi trong một gian phòng khác.” Hạ Hầu Dần trả lời. “Ta đã nghiên cứu phương thuốc của người, đã phái người đi thu thuốc, số thuốc trước mắt còn chống đỡ được một thời gian, người yên tâm.” Hắn đã nện xuống một số tiền lớn, phái người lập tức đi vơ vét được liệu.

Kim Lãm đã gãy dựa đứng dậy, hai chân bị đánh gãy thật vất vả mới chống đỡ được, có ý muốn xuống giường. Sắc mặt hắn trắng bệch, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, chỉ cần hơi chút di động, xương gãy sẽ ma sát lẫn nhau, tạo thành loại đau nhức mãnh liệt thấu tim.

Chỉ là cái này cũng không thể ngăn cản hắn.

“Kim Lãm, người phải biết, người cần tĩnh dưỡng.” Hạ Hầu Dần thở dài một hơi. Hai người là bạn tốt nhiều năm, hắn biết rõ Kim Lãm cố chấp đến cỡ nào.

“Ta muốn thấy nàng.”

Hạ Hầu Dần nhìn hắn, rốt cục không ngăn trở nữa, chỉ nhàn nhạt mở miệng.

“Nàng ở cách vách.”

Lời vừa nói xong, Kim Lãm run rẩy hai chân, khó khăn từng bước từng bước đi về phía cửa. Mỗi một bước, mồ hôi lạnh trên trán hắn giọt rơi trên mặt đất. Hắn run rẩy ra khỏi cửa phòng, đi tới một gian phòng khác, dùng ý chí mạnh mẽ chống chọi mới có thể đẩy cửa phòng ra.

Rồi sau đó, sức lực của hắn kiệt quệ.

Hắn suy sụp ngã xuống đất, nằm trên mặt đất thở hổn hển, hai mắt lại nhìn chăm chăm nữ nhân nằm trên giường, hai tay đan trước ngực, hô hấp cũng nhẹ nhàng đến mức gần như không tiếng động.

Lan nhi.

Lan nhi hân yêu.

Kim Lãm cắn răng, nếu hai chân đã vô dụng, hắn sẽ dùng hai tay, một tác lại một tác di động thân thể của mình. Mấy bước đường ngắn ngủi, đối với hắn hiện tại lại dài như thiên sơn vạn thủy, vết thương trên người hắn thậm chí còn vỡ toang ra, rỉ ra máu tươi, nhuộm đỏ mặt đất.

Hồi lâu sau hắn mới đi đến bên giường.

Trên giường, U Lan mở to mắt, gương mặt trắng như tuyết. Về mặt nàng bình tĩnh giống như đang mơ một giấc mơ không một ai có thể quấy nhiễu.

Cho đến khi nhìn thấy nàng bình yên vô sự, Kim Lãm mới xác định mình thật sự còn sống.

Nhưng nếu nàng bất hạnh hương tiêu ngọc vãn (=die), hắn đã quyết định từ lâu sẽ đuổi theo nàng cùng nhau xuống hoàng tuyền, tuyệt đối không một mình còn sống.

Hiện tại, nàng còn sống.

Hắn run rẩy vươn cánh tay vô lực, dùng động tác thành kính nhất, cẩn thận nhất nhẹ nhàng đem bàn tay nhỏ bé của nàng nhét vào lòng bàn tay của hắn, trong lòng âm thầm thề.

Chỉ cần nàng còn sống một ngày, cả đời của hắn, toàn bộ thế giới của hắn sẽ chỉ vì nàng mà tồn tại. Hắn sẽ ở bên nàng, chăm sóc nàng, cho đến khi địa lão thiên hoang.

Đời này kiếp này, hắn sẽ không bao giờ buông tay nàng ra nữa.

Kim Lãm tựa vào cạnh giường, nhìn chăm chú dung nhan mảnh mai, cho dù sức lực dần dần hao hết cũng không muốn rời đi. Hắn cứ nhìn nàng như vậy, nắm tay nàng như vậy, cho đến khi thể lực hắn chống đỡ hết nổi, cũng không cách nào duy trì thanh tỉnh nữa mới ngất đi bên giường nàng.

Cho dù trong hôn mê, tay của hắn vẫn nắm thật chặt tay nàng.

Vĩnh viễn không xa rời nhau.

.....

Sau khi khỏi hẳn trong thương, Kim Lãm mang theo U Lan rời khỏi phủ Phong gia.

Tự tay hắn dựng một căn nhà gỗ bèn chắc bên bờ biển, tuy rằng không xa hoa nhưng đơn giản chất phác, vì dành nhiều tâm ý mà lộ ra vẻ thoải mái.

Ngoài cửa, còn có một vườn hoa, đang trồng một loại hoa màu tím vốn sinh trưởng ở phương bắc, nhưng trong tiết trời mùa hè lúc này lại đặc biệt nở rộ.

Bọn họ định cư nơi này.

Mỗi tuần một lần, Hạ Hầu Dần sẽ phái người đưa tới thức ăn cùng uống nước. Có đôi khi hắn cũng sẽ đích thân tới, cùng Kim Lãm thảo luận phát triển chuyện buôn bán. Kim Lãm suy nghĩ sâu xa, ánh mắt trầm tĩnh, đối với sự nghiệp của Hạ Hầu Dần có trợ giúp rất lớn.

Chẳng qua là, hắn vẫn ven chi cung cấp ý kiến, giúp Hạ Hầu Dần phân tích phán đoán, chứ không tham dự chuyện của thương nhân, càng không muốn rời khỏi căn phòng nhỏ bên bờ biển một bước.

Bất cứ chuyện gì đối với hắn mà nói, cũng không trọng yếu bằng U Lan.

Vì nàng, Kim Lãm bỏ qua quyền thế, bỏ qua tài phú, bỏ qua trách nhiệm, bỏ qua tộc nhân của hắn, và quốc gia của hắn.

Cuộc đời còn lại của hắn đã quyết định vì U Lan mà sống.

Thân thể của nàng mặc dù có chuyển biến tốt nhưng vẫn hết sức gầy yếu, thỉnh thoảng sẽ có phản ứng, nhưng chưa từng nói với hắn nửa câu.

Kim Lãm kiên nhẫn chờ, cẩn thận bảo vệ nàng.

Ban ngày, hắn sẽ nắm tay nàng, bước chậm trên bờ cát. Khi gió bắt đầu thổi, hắn sẽ ôm nàng vào trong ngực, dùng thân thể sưởi ấm nàng, không để cho bão cát sát thương da thịt nhẵn nhụi của nàng.

Ban đêm nóng bức, hắn sẽ rũ tóc nàng xuống, bàn tay to lớn cầm cây lược gỗ, cẩn thận, cẩn thận, giống như đang cầm trân bảo, cầm từng sợi tóc của nàng, nhẹ nhàng chải tóc cho nàng.

Ban đêm có ánh sao, hắn vì nàng mà ở trên bờ cát, lục tìm vỏ ốc mỹ lệ nhất tựa vào bên tai nàng, nghe bên trong vỏ ốc tiếng gió vù vù như tiếng sóng biển dâng, nói cho nàng biết đó là hồn phách con ốc còn hoài niệm Hải Dương.

Nhật thăng nhật lạc, cuộc sống một ngày lại một ngày trôi qua. (mặt trời mọc, mặt trời lặn)

Bọn họ đã tìm được thanh thân họ tìm kiếm.

Toàn bộ thế giới của hắn chỉ còn lại nàng. Một mình nàng.

Chương 13

Ngày qua ngày.

Không biết qua bao lâu, ký ức đã trôi qua, những máu tanh, đau đớn, nước mắt, cũng dần dần mờ hồ vào một ngày nào đó.

Ngày đó, một ngày nóng bức nhất mùa hè.

Hoa tử đường rốt cục cũng đã trở thành công, ở bờ biển phía nam cũng có thể nhìn thấy những đóa hoa màu tím theo biển gió nhẹ nhàng dập chòn, tản ra hương thơm nhẹ nhẹ.

U Lan đi giữa cánh đồng hoa tử đường, đi lại nhẹ nhàng chậm chạp, nàng vươn tay, mon trón cánh hoa non mềm. Ánh mặt trời xuyên thấu bạch y đơn bạc của nàng, chiếu sáng khuôn mặt nhu thuận của nàng.

Kim Lãm từ trong phòng nhỏ đi ra, cầm một cái mũ bằng mây. Khí trời nóng bức, hấn lo lắng thân thể nhỏ yếu của nàng không chịu nổi thời tiết nóng, vừa thấy nàng ra cửa, lập tức đuổi theo.

Hấn cung cấp cho Hạ Hầu Dần ý kiến, kiếm vào không ít ngân lượng. Hạ Hầu Dần kiên trì theo như lệ cũ chia hoa hồng, đó là một khoản tài phú không nhỏ, đủ để cho hấn cùng U Lan sống cuộc sống giàu có xa xỉ nhất.

Nhưng, bọn họ vẫn ở lại chỗ này, hấn chỉ nguyện ý tự mình chăm sóc nàng, không để cho người bên cạnh vất vả. Trải qua mấy ngày nay, hấn tỉ mỉ chăm sóc nàng, coi tất cả mọi thứ của nàng đều quan trọng hơn tính mạng của hấn.

“Lan nhi, ” hấn khẽ gọi. “Đừng đi xa.” Hấn đi ra phía trước, nhìn chăm chú vào thân ảnh xinh xắn kia.

Nàng không quay đầu lại, trong tay có mấy đóa hoa tử đường, thân ảnh gầy gò cùng Hải Dương xanh lam trước mắt nổi bật lên giống như một bức tranh rực rỡ.

“Lan nhi.” Hấn lại gọi một tiếng.

Nàng chậm rãi quay đầu lại, nhìn nam nhân luôn theo phía sau.

Đã từng, người nam nhân này rất mờ hồ, nhưng, chẳng biết lúc nào, gương mặt hấn lại rõ ràng lần nữa.

Khi đó, đau đớn hấn mang đến làm cho nàng phong bế chính mình, không nghe, không nhìn, không cảm giác. Nhưng, ngày qua ngày, hấn cẩn thận thâm tình chờ đợi, rốt cục khiến nàng không cách nào làm như không thấy.

Nàng từng thử hận hấn, nhưng như thế nào cũng không có cách.

Hấn chăm sóc nàng không cần hỏi đáp, thậm chí từ bỏ hết thảy.

Sở dĩ nàng tiếp tục trầm mặc là vì tưởng rằng nàng trầm mặc không chút phản ứng thì một ngày nào đó hấn sẽ bỏ cuộc, nhưng hấn chưa bao giờ rời đi, cũng chưa bao giờ bỏ cuộc.

Thái dương vàng rực chiếu lên vết sẹo trên mặt hấn làm nó càng thêm sáng rõ.

Mấy ngày nay, nàng dần dần nhớ tới tất cả, cũng càng không cách nào tiếp tục giữ vững hờ hững.

Gió biển thổi lên, hấn đi tới phía nàng, cẩn thận giúp nàng vén sợi tóc ra sau tai, giúp nàng đội mũ che nắng.

“Mặt trời lớn, đừng phơi nắng bị thương.”

Tiếng nói trầm thấp ôn nhu của hấn vây quanh nàng, U Lan nhắm nghiền hai mắt, một lòng không tự chủ được run rẩy.

Sau đó, nàng ngẩng đầu lên, rung rung đối với hấn lộ ra mỉm cười.

Chỉ trong nháy mắt như vậy, Kim Lãm bắt đầu hoài nghi, mình có phải bị phơi nắng vàng đầu hay không.

Hấn nhìn thấy U Lan ngẩng đầu lên, nhìn chăm chú vào hấn, sau đó hướng về phía hấn, lẳng lặng lộ ra mỉm cười.

Hắn vốn cho rằng kiếp này không còn nhìn thấy nụ cười của nàng được nữa.

Nụ cười kia rung động hắn thật sâu, làm cho thân thể hắn cứng nhắc, một cử động cũng không dám, chỉ sợ hơi có động tác sẽ dọa nàng, làm cho nụ cười kia biến mất.

Đã bao lâu?

Hắn cơ hồ đã quên mình khát vọng cỡ nào được lại nhìn thấy nàng cười.

Đây là mộng sao?

Là bởi vì hắn quá mức khát vọng, mà sinh ra ảo giác sao?

Trời đất chứng giám, cho dù là ảo giác, hắn cũng cảm động đến khó có thể nói thành lời!

Bất luận là mộng hay là ảo giác, nụ cười kia vẫn chưa biến mất, U Lan thậm chí vươn tay, nhẹ vỗ về mặt của hắn. Tất cả tốt đẹp đến mức làm cho hắn đau lòng.

“Lắm.” Nàng dùng thanh âm ôn nhu, nhẹ nhàng kêu to .

Hắn nhắm mắt lại, toàn thân run rẩy, không phát hiện mình đã rơi lệ.

Rốt cục!

Rốt cục, nàng nguyện ý mở miệng.

Rốt cục, nàng nguyện ý gọi tên hắn lần nữa.

Hắn khó khăn há mồm vài lần, một hồi lâu sau mới có thể nặn ra thanh âm. Hắn có quá nhiều xin lỗi, quá nhiều hối hận phải nói với nàng.

“Lan nhi, ta —— “

Tay nhỏ bé mềm mại che cái miệng của hắn.

“Xuyt, đừng nói.” Nàng nhìn hắn, nhẹ nhàng lắc đầu, trong mắt cũng có nước mắt.”Chuyện đã qua, cũng đừng nhắc lại.”

Thân thể của Kim Lắm run rẩy.

Trong nháy mắt này, hắn rốt cục hiểu, cho dù hắn từng tàn nhẫn tổn thương nàng như vậy. Nhưng đến hôm nay, nàng vẫn lựa chọn tha thứ.

Thâm tình nàng dành cho hắn làm cho tim hắn đau đớn .

Kim Lắm cúi đầu xuống, hôn lòng bàn tay của nàng, hôn dấu vết kia. Cuối cùng, mới nhẹ nhàng ôm nàng, cúi người hôn nhẹ môi của nàng.

Những đau đớn, nước mắt, đều đã theo gió bay đi. Bọn họ có lẫn nhau, có tương lai, ân ân oán oán, quốc thù gia hận xưa kia đều không liên quan đến bọn họ nữa.

Bởi vì thù hận, bởi vì hiểu lầm, mà đã trì hoãn hạnh phúc của họ rất lâu rất lâu.

Cho tới hôm nay, bọn họ rốt cục có thể được như nguyện ước.

Hạnh phúc, đến cuối đời.

————oOo Hoàn oOo ————

Bạn đang đọc truyện *U Lan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.